CAROLINE FISHER

Amintirea unei veri frumoase

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Cuprinsă de un entuziasm vesel, Claire își lăsă privirea să rătăcească pe hubloul avionului peste masa mișcătoare a Canalului Mânecii, presărată ici și colo de pacheboturi care străluceau în soare. Ce bucurie să evadeze pentru un timp oarecare din rutina spitalului londonez! Își iubea munca în serviciul de cardiologie, dar i se ivise ocazia să petreacă un an la Paris și acceptase cu entuziasm.

– În realitate, aptitudinile dumneavoastră sunt net superioare noilor funcții care vi se vor propune, observase doctorul Smithon, dar sunteți singura persoană pe care i-o pot trimite strălucitului cardiolog care este André Dubois. Mi-a cerut o infirmieră care să aibă o experiență temeinică în cardiologie și în pediatrie și în special, să se exprime corect în limba franceză. Îndepliniți toate condițiile. Acest medic eminent are nevoie de cineva care să aibă grijă de nepotul său de cinci ani care suferă de o anomalie congenitală a inimii și de mica lui nepoțică, în vârstă de patru ani.

Claire aflase că va trăi în sânul familiei și că salariul va fi dublu celui pe care-l încasa acum. În plus, vedea în asta ocazia de a se apropia de Robert Smith care preda limba engleză în capitala Franței. Era așadar din toate punctele de vedere o decizie înțeleaptă.

– Începem coborârea spre Paris, făcu vocea stewardesei în interfon. Vă rugăm să vă legați centurile și să stingeți țigările.

De acolo de sus, periferia de nord a Parisului părea o cuvertură din pajiști și păduri traversate de șarpele întortocheat al autostrăzii.

Avionul se așeză încet și rulă pe pistă înainte de a se opri.

– Air France speră că ați făcut o călătorie plăcută și dorește să aibă plăcerea să vă mai întâlnească pe liniile sale, reluă vocea caldă a stewardesei.

Claire trecu prin fața personalului zâmbitor, coborî de-a lungul scării și se îndreptă spre aeroportul Charles de Gaulle. Acolo, așteptă ca bagajele să fie distribuite de covorul rulant, își luă valiza și plecă în direcția vămii. Când se pregătea să iasă cu valul de călători, o mână fermă o prinse de braț și o obligă să se oprească. Surprinsă, îl măsură pe bărbatul care-i stătea alături. Înalt, brunet, cu fața bronzată, o observa grav.

– Vă rog să scuzați această intervenție puțin brutală, declară acesta într-o engleză elegantă, deși mascată de un ușor accent franțuzesc. Am preferat să vin să vă iau eu însumi, astfel vă voi putea da câteva directive înainte de a vă prezenta familiei mele. Sunt André Dubois. Presupun că sunteți Claire Baxter? Excelentul

meu prieten Mark Smithon mi-a făcut o descriere exactă a dumneavoastră și sunteți singura persoană din acest zbor care are părul lung blond și ochii albaștri.

Expresia îi rămase impasibilă și Claire tresări ușor văzând strălucirea din privirea sa rece, aproape ostilă. O prinse de cot și o conduse de-a lungul șoselei spre o elegantă mașină sport.

– Urcați, îi ordonă cu autoritate.

Claire se supuse fără să spună o vorbă. Curând, automobilul suplu își croia drum prin circulația intensă care domnea în împrejurimile aeroportului și o luă pe șoseaua spre Paris. André Dubois era un șofer competent. Conducea cu ușurință, nu fără o anumită autoritate, și ajunseră curând pe bulevardul periferic prin Porte de la Chapelle.

– Sunteți foarte tăcută, observă acesta strecurându-se cu abilitate pe șirul din stânga. De fapt, de ce ați acceptat acest post?

Aceste comentarii directe nu erau făcute pentru a risipi stânjeneala tinerei fete.

– Am luat-o puțin ca pe o provocare, replică totuși Claire cu voce îndrăzneață, pentru a-și ascunde tulburarea.

Bărbatul izbucni într-un râs sonor.

– N-ați exersat ceva mai bun? Presupun că salariul este suficient pentru a vă justifica acordul?

Claire se pregătea să protesteze, dar nu-i lăsă timp.

– De altfel, motivele dumneavoastră nu au nici o importanță. Mi-ați fost călduros recomandată pentru competența profesională și asta îmi ajunge. Veți avea grijă de nepotul meu.

– Îmi puteți da câteva lămuriri asupra acestui subiect?

– Dumnezeule, micuțo! Nu puteți aștepta să ne aflăm într-un loc mai liniștit?

Ofensată să fie astfel repezită, tânăra fată se închise într-o tăcere dezaprobatoare.

La Porte de la Muette, ieșiră pe un drum periferic și pătrunseră în Bois de Boulogne. André Dubois se opri pe malul lacului.

– Să ne plimbăm puțin, propuse el ieșind din vehicul și trântind portiera.

Claire ieși cu stângăcie din caroseria îngustă, în timp ce însoțitorul său nu făcu nici un gest pentru a o ajuta, mulțumindu-se s-o privească zâmbind ironic.

– Să mergem pe insulă, acolo vom avea tot ce ne trebuie pentru a discuta.

Coborî cu pași mari spre lac, cu Claire pe urmele sale.

– Grăbiți-vă, îi strigă peste umăr, bacul este gata de plecare.

Zărindu-i, cel care conducea bacul îi așteptă. André Dubois sări pe ambarcațiune și se așeză imediat. Claire îi mulțumi bătrânului care, politicos, o ajută să se îmbarce și, cu respirația tăiată, se așeză lângă însoțitorul său cu maniere atât de necizelate.

– Nu păreți să aveți o bună condiție fizică, observă acesta pe un ton sarcastic.

Credeam că englezoaicele sunt sportive... Nu sunteți oare adepta joggingului?

– Din nefericire, nu am timp, replică rece tânăra fată.

– Totuși, asta ar trebui să facă parte din igiena vieții dumneavoastră, nu ne-ar plăcea să vă îmbolnăviți în timpul sejurului printre noi!

Claire nu catadicsi să-i răspundă. Își miji ochii albaștri și-i ațintи asupra apei care aluneca sub bac, străduindu-se să fie calmă. N-o interesa comportamentul puțin politicos al patronului său, se va ocupa cu grijă de tânărul său pacient.

Acostară curând pe malul râpos al insulei, coborâră și se îndreptară spre restaurant. André Dubois o precedă pe tânăra fată până la o masă de pe terasa care da spre lac.

– Ce luați? o întrebă, instalându-se.

– O cafea, vă rog.

– În acest caz, două cafele, comandă doctorul chelnerului.

Apoi se întoarse spre Claire.

– Mai întâi, să știți că ceea ce vă voi spune este strict confidențial, începu el.

– Bineînțeles, aprobă Claire dând din cap.

– Nepotul meu Philippe s-a născut cu un defect al valvei mitrale. Bebeluș, a fost operat, dar a rămas cu o constituție delicată. După părerea mea, va fi necesară o nouă intervenție. Doresc totuși s-o amân cât mai mult posibil. Cu cât va crește, cu atât șansele de supraviețuire sporesc. Doresc să-l supravegheați cu cea mai mare grijă și să-mi raportați orice simptome de proastă funcționare a inimii sale, pe care le puteți decela, oricât de infime ar fi. Mă puteți găsi zi și noapte, fie la spital, fie acasă la mine. Iată numerele de telefon.

Claire le notă în agendă. Numeroase întrebări îi veniră în minte, dar se hotărî să aștepte pentru a i le pune interlocutorului său.

– Sora mea este o femeie de afaceri, continuă acesta și nu se interesează foarte mult de copii.

Claire avu o tresărire de surpriză.

– Asta vă șochează? o întrebă Andre Dubois.

– Poate considerați situația mai gravă decât este? se aventură tânăra fată cu prudență.

– Aș vrea eu, dar mi-e teamă că nu, îi replică medicul, calm.

– Sunt de acord să admit că sora dumneavoastră este foarte ocupată, dar de aici, până la a nu se neliniști pentru copilul său, iată ceva... cum să spun... foarte ciudat pentru o mamă.

– Vă datorez o explicație. Când sora mea Helene s-a căsătorit, era deja o celebră creatoare de modă. Doi ani mai târziu, soțul său a decedat în urma unei crize cardiace, lăsând-o cu doi copii și o avere confortabilă. S-a întors așadar la cariera sa și a angajat pe cineva să se ocupe de copii. Simone se bucură de o sănătate excelentă, dar Philippe trebuie supravegheat permanent. Sora mea refuză să accepte că este bolnav. Delicat, da, bolnav, nu...

– Ce fel de îngrijire a avut? întrebă Claire.

– Până acum, inadecvată, răspunse André Dubois. Am intervenit anul trecut pentru a fi urmărit de o infirmieră specializată în afecțiuni cardiace, dar nu a fost concludent.

– Era franțuzoaică?

– Nu, englezoaică, replică medicul cu bruschețe. Sora mea preferă să recurgă la serviciile unei infirmiere englezoaice, deoarece dorește ca ambii copii să vorbească două limbi. Mama noastră era americană. Personal, aș fi dorit să detașez pe cineva din personalul meu.

Claire își lăsă privirea să rătăcească pe suprafața apei pe care soarele de după-amiază iriza mii de puncte luminoase. Mai departe, pe malul lacului se întâlneau persoane care se plimbau și sportivi care făceau jogging. Mame de familie își supravegheau copiii voioși și câinii se zbenguiau veseli. În lumina celor pe care tocmai i le explicase André Dubois, presimțea că postul pe care de-abia îl acceptase o să devină o sfidare a bunului-simț. Dar în ciuda ostilității celebrului chirurg, va ști să-i facă față.

André Dubois plăti nota și se ridică. Spre marea sa surpriză, o prinse de braț și o conduse de-a lungul lacului.

– Mi-ar plăcea să-ți dai seama cât de frumoasă este țara mea, declară medicul. Este important să iubești Franța.

– Oh, dar întotdeauna am fost atrasă de Franța! exclamă Claire spontan. Dacă ar fi fost altfel, nu aș fi venit niciodată aici.

– Așadar, motivele dumneavoastră nu sunt doar de ordin profesional? De fapt, aveți oare prieteni la Paris? se informă André Dubois, cu o expresie brusc prietenoasă.

– Am un prieten care predă limba engleză la Paris.

Chipul însoțitorului său se întunecă.

– Sper că nu veți lăsa viața dumneavoastră personală să interfereze activitățile profesionale, declară pe un ton sec.

– Liniștiți-vă. Această relație nu este primordială pentru mine, deși îl cunosc de mult timp.

– Presupun că aveți mulți prieteni?

– Asta mă privește, se eschivă Claire, schițând un gest dezinvolt cu mâna.

– Bineînțeles, admise medicul, țâfnos.

Se întoarse brusc și porni în pas rapid pe drumul care ducea la lac. Traversă din nou și curând rulau de-a lungul unui bulevard lat, mărginit de copaci. André Dubois intră cu mașina într-un parcaj subteran vast al unui imobil luxos și o gară cu îndemânare. Ieși din mașină și, de data aceasta, îi dădu ajutor tinerei fete. Interiorul strâmt al ascensorului îi apropie unul de celălalt și mirosul tinerei fete fu plăcut gâdilat de parfumul delicat al loțiunii după ras al însoțitorului său. Cât de atrăgător ar fi fost acest bărbat, dacă ar fi reușit să renunțe la aroganță! se gândi aceasta.

Fură introduși într-un apartament superb, amenajat pe acoperișul imobilului. Una dintre fațade dădea spre Bois de Boulogne și de la cealaltă se putea vedea Arcul de Triumf. Mergând pe mocheta groasă, Claire aruncă o privire apreciatoare asupra decorului în același timp luxos și rafinat care o înconjura. André Dubois o conduse până la grădina suspendată, unde familia era reunită pentru a o întâmpina. Helene Flament, înaltă, distinsă și de o extremă eleganță, veni la ea, cu mâna întinsă.

– Bine ați venit printre noi, domnișoară Baxter, spuse aceasta zâmbind.

Apoi se întoarse spre fratele său și îl sărută afectuoas.

– Mulțumesc, André. Este drăguț din partea ta că te-ai deranjat, mă temeam să nu ai prea mult de lucru.

– Oh, am întotdeauna timp să merg să iau o fată frumoasă de la aeroport! glumi medicul.

Apoi, zâmbind, își luă nepoțica în brațe.

– Iat-o pe Simone, îi spuse lui Claire.

Era o fetiță adorabilă, plină de viață, complet deosebită de fratele său care rămăsese într-un colț cu o mină îngrijorată. Claire o sărută pe Simone pe amândoi obrajii.

– Vino s-o saluți pe domnișoara Baxter, îi ordonă cu blândețe unchiul.

Dar Philippe refuză să se miște. Deși cu un an mai mare decât sora sa, părea mai pirpiriu. Un val de milă o cuprinse pe tânăra fată în fața acestui copil cu tenul aproape transparent de palid ce era.

– Beți o ceașcă de ceai cu noi? propuse cu amabilitate Helene.

– Cu plăcere, acceptă Claire luând loc într-unul din fotoliile armonios așezate în mijlocul plantelor exotice luxuriante. Vă bucurați de o vedere splendidă! continuă cu entuziasm. Acest apartament este o oază de liniște în mijlocul tumultului orașului.

– Oh, dar nu trăim aici tot timpul, replică Helene. Avem o casă pe malul mării, unde ne petrecem cât mai mult timp posibil. Este excelent pentru copii, în special pentru Philippe, bietul micuț!

André refuză să mai întârzie, pretextând o întâlnire importantă la spital.

– Dar cinezi cu noi diseară, nu-i așa? întrebă Helene.

– Asta depinde de ora la care voi putea fi liber, nu mă așteptați.

Cu aceste cuvinte dispăru, fără să-i arunce măcar o privire tinerei infirmiere.

– După obiceiul vostru, al englezilor, noi bem întotdeauna ceaiul după-amiază. Este un obicei care vine de la mama, care era americană. De altfel, acesta este motivul pentru care doresc ca amândoi copiii să vorbească două limbi. Ați mai practicat în particular, mai înainte? se informă Helene.

– Nu, de când mi-am obținut diploma, am lucrat mereu în spital, într-un serviciu de cardiologie.

– Ah da, din acest motiv v-a ales fratele meu, presupun. Este obsedat de starea inimii lui Philippe, observă gazda sa, fără emoție.

Dintr-o scurtă privire, Claire își dădu seama că, evident, eleganta pariziană nu se simțea interesată de sănătatea fiului. Își aprinse liniștită o țigară, în timp ce Philippe, jenat de fum, se îndepărtă de mama sa.

– Desigur, este un băiat delicat, reluă aceasta, cu o voce resemnată. Dar când era bebeluș, o operație a vindecat deficiența de care suferea. Presupun că lui André îi face plăcere să-l răsfețe. Totuși, îmi face plăcere să am în jur un personal ales, asupra căruia să pot lăsa grija familiei mele.

Copiii începură să se certe și Claire se ridică pentru a-i calma.

– Sunt obosiți, declară Helene. Duceți-i în camera copiilor, veți avea astfel ocazia s-o vizitați. Firește, avem servitori angajați în serviciul Simonei și al lui Philippe, dar doresc să vegheați să le fie bine când lipsesc.

– Plecați oare în călătorie? întrebă Claire.

– Da. André nu v-a spus nimic? Sunt desenatoare de modă și meseria mă obligă la călătorii dese. Este un mare noroc că ați sosit astăzi. Veți avea grijă de copii, iar servitorii sunt la dispoziția dumneavoastră.

Helene agită un clopoțel mic și, ca prin farmec, apărură două slujnice. Una se ocupă să ia tava de ceai, cealaltă se apropie de copii.

– Ea este Marie, care se ocupă de Simone și de Philippe, declară Helene. Marie, dumneaei este domnișoara Baxter... te va însoți până în camera copiilor.

Marie îi adresă lui Claire un zâmbet timid, adunând jucăriile.

– Lasă-mă să te ajut, propuse Claire ridicându-l pe micul Philippe și părăsind grădina suspendată.

După cum se aștepta Claire, nimic nu fusese cruțat pentru a da acestei părți a apartamentului destinată copiilor, luxul și confortul pe care și-l puteau dori. Jucăriile cele mai moderne se învecinau cu o literatură pentru copii aleasă în cele două limbi. Dispuneau de o sală de joacă, de o cameră, de o baie și o sufragerie. O bucătărie și o altă cameră fuseseră amenajate pentru servitoarea angajată în serviciul lor.

– Ce frumos este! exclamă spontan tânăra infirmieră, trecând dintr-o încăpere în alta.

– Anunțați-vă dacă vă lipsește ceva, declară Helene zâmbind. Acum, s-o lăsăm pe Marie să aibă grijă de copii. Urmați-mă în camera dumneavoastră. Probabil sunteți obosită de călătorie.

O conduse pe Claire de-a lungul unui culoar lung și împinse o ușă care se deschise spre o cameră scăldată în lumină, prevăzută cu un balcon. Claire se arătă încântată de decorul rafinat.

– Vă place? întrebă Helene.

– Dar este minunat! exclamă tânăra fată, radioasă.

– Sunt mulțumită că vă convine această cameră, reluă Helene. Doresc să vă placă la noi. Pentru mine, este important să fiu eliberată de orice grijă când sunt departe de casă. Bineînțeles, meseria mea este pasionantă, dar îmi cere toată atenția și am nevoie de o minte liberă când lucrez.

Îi zâmbi lui Claire.

– Când veți termina să vă instalați, veniți în salon unde vom lua un aperitiv înainte de a trece la masă. Voi chema pe cineva să vă ajute.

– Oh, vă rog, nu trebuie, protestă tânăra fată. Mă voi descurca foarte bine singură.

– Cum vreți. Să nu vă grăbiți.

Helene ieși și închise încet ușa după ea.

Claire scoase un oftat de mulțumire. Hotărât lucru, cu excepția suspiciosului André Dubois, totul aici părea menit a-i oferi o viață frumoasă! Scoțându-și pantofii, merse cu voluptate pe mocheta

groasă și intră în baie. Primul gest fu să deschidă robinetele pentru a umple cada somptuoasă, amestecând acolo sărurile de baie parfumate pe care le descoperise pe policioară. În sfârșit se cufundă acolo cu încântare, foarte fericită să se relaxeze în mijlocul acelei spume parfumate. Apoi își aranjă lucrurile și își alese toaleta pe care o va purta în acea seară. Optă pentru o rochie crem clasică, din bumbac, ce-i punea în evidență proporțiile perfecte ale trupului subțire. Se îmbrăcă atent și ieși pe culoar, în căutarea salonului. Trecu prin fața unui număr mare de uși, fără să reușească să se decidă. Întorcându-se din drum, începu să dispere, când observă o ușă de ascensor. Aceasta se deschise brusc și o siluetă înaltă ieși de acolo, aproape lovind-o. Un braț ferm o prinse de talie pentru a o ajuta să-și mențină echilibrul.

– Ce faceți aici? exclamă Andre Dubois, arborând o expresie iritată.

– Caut drumul spre salon, răspunse Claire cu răceală, pentru a-și ascunde tulburarea pe care i-o provocase simpla lui atingere.

– În acest caz, lăsați-mă să vă conduc, răspunse chirurgul retrăgându-și mâna.

Schiță un zâmbet scurt, dar expresia îi rămăsese de gheață.

O însoți pe Claire de-a lungul culoarului și deschise o ușă care dădea în salon. Ferestrele erau larg deschise spre un balcon unde se afla Helene, bucurându-se de acea seară caldă de vară.

– Veniți să beți un pahar, îi invită aceasta cu voioșie.

Amândoi i se alăturară și André Dubois o întrebă pe Claire ce dorea să bea. Aruncând o privire neliniștită spre tava pe care erau

așezate sticlele, aceasta căuta cu disperare o marcă pe care s-o cunoască.

– Oricare v-ar fi opțiunea, sunt sigură că vă vom putea mulțumi, declară Helene venindu-i în ajutor. Doar dacă nu preferați un kir? Este băutura mea preferată.

– Ce este? întrebă tânăra fată.

– Lichior de coacăze negre cu vin alb.

– Cu plăcere, mi-ar plăcea să gust.

Se felicită pentru alegere și căldura acelei seri de vară adăugată la efectul euforic al alcoolului o ajută să se relaxeze treptat, în ciuda apropierii tulburătoare a frumosului André Dubois.

– Parisul are mult farmec în această perioadă a anului, observă acesta din urmă. Nu este prea cald și valurile de turiști n-au invadat încă orașul. Când Parisul devine insuportabil, fugim spre casa noastră de la Arcachon.

– Dar mă gândesc la asta, interveni Helene. De ce nu am trimite-o pe domnișoara Baxter acolo cu copiii, în timpul călătoriei mele la New York? Va fi excelent pentru ei...

– Nu cred că este o idee bună, decretă fratele său, cu un aer contrariat. Prefer să-i am pe copii sub ochi în timpul absenței tale.

– Oh, nu fi stupid, exclamă Helene. Domnișoara Baxter este întru totul capabilă să-i supravegheze și doamna Thiret va fi acolo pentru a o ajuta.

– Cine este doamna Thiret? întrebă Claire.

– Este bătrâna guvernantă care m-a crescut, răspunse André.

În definitiv, presupun că ar fi într-adevăr o soluție bună, cedă doctorul evaluând-o pe tânăra fată cu un ochi critic.

Jignită că i se puteau pune la îndoială aptitudinile, Claire îl măsură cu privirea pe chirurg.

– Sincer, prefer să rămân la Paris, declară, dar dacă doamna Flament dorește ca Philippe și Simone să meargă la malul mării, îi voi duce acolo.

Privirea Helenei mergea de la unul la celălalt și se încruntă crezând că sesizează o urmă de animozitate între fratele său și tânăra infirmieră. Așa că se gândi că ar fi înțelept să-i despartă.

– Sunt sigură că Arcachon vă va plăcea, încheie. Îi voi telefona doamnei Thiret chiar în această seară pentru a o anunța despre sosirea dumneavoastră.

Agită un clopoțel din argint și apăru o servitoare.

– Suntem gata pentru a merge la masă, îi spuse Helene.

Capitolul 2

Claire nu-și amintea să fi mâncat vreodată în Anglia niște preparate atât de rafinate. De la pepenele galben glasat la înghețata de lămâie, trecând prin păstrăvul uimitor și pulpa de miel la grătar cu arome, totul însoțit de cele mai bune vinuri, savură fiecare fel de mâncare cu o mină încântată și o excelentă poftă de mâncare! Conversația în franceză dintre frate și soră se desfășura cu bună dispoziție, dar avură delicatețea de a o include pe cât posibil și pe tânăra fată.

La sfârșitul mesei, Claire anunță că se va duce să arunce o privire asupra lui Philippe.

– Nu este necesar, o reținu Helene, Marie este întru totul capabilă să-i culce pe copii.

– Mi-ar plăcea să verific dacă totul este în ordine pentru fiul dumneavoastră, doamnă. La urma urmei, nu pentru asta sunt aici?

– Domnișoara Baxter are dreptate, întări André adresându-i un zâmbet aprobator lui Claire.

Aceasta se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă.

– Să vă întoarceți să beți cafeaua cu noi, îi propuse Helene.

– Cu plăcere, mulțumesc.

După ce ușa batantă se închise după ea, se auzi comentariul Helenei.

– Oare n-am găsit infirmiera perfectă, André? Să dea Dumnezeu ca de data aceasta, să nu avem necazuri cu ea!

Claire deveni curioasă. Oare ce se întâmplase cu infirmiera englezoaică ce o precedase?

Gânditoare, se îndreptă spre camera copiilor. Marie era așezată în afara camerei lui Philippe. Zâmbi la apropierea lui Claire.

– Doarme liniștit, spuse.

– Arunc doar o privire asupra lui, șopti Claire.

Se aplecă asupra patului copilului și-i ascultă respirația calmă. În schimb, o alarmă neregularitatea pulsului băiețelului.

– Anunță-mă dacă observi cea mai mică schimbare în starea sa, îi ceru Mariei, când ieși.

Revenind în salon, își dădu seama că prezența sa lângă micul bolnav era indispensabilă. Avea de jucat un rol profesional și oricare ar fi manierele arogante ale eminentului chirurg, își va îndeplini sarcina cu competență.

Alăturându-se gazdelor care beau cafeaua, i se adresă cu calm lui André:

– Vreți să treceți să-l examinați pe Philippe înainte de a pleca? Mă neliniștește puțin neregularitatea pulsului.

– O voi face cu siguranță, o liniști acesta din urmă.

Servitoarea turnă băutura aromată plăcut într-o ceașcă din porțelan și i-o întinse lui Claire, care-i mulțumi cu un zâmbet. Se lăsă pe spătarul fotoliului, relaxată și mulțumită de această primă seară pariziană. Intrarea bruscă a femeii de serviciu îi întrerupse cursul gândurilor.

– Iertați-mă, domnișoară, sunteți cerută la telefon.

– Eu? întrebă Claire, surprinsă.

– Este cu siguranță prietenul dumneavoastră, se hazardă André, n-a pierdut timpul, spuse el cu o urmă de enervare.

– Haide, André, interveni Helene, nu ne privește viața personală a domnișoarei Baxter... Este un aparat în încăperea de alături, domnișoară.

Claire ieși și luă receptorul.

– Robert! Nu mă așteptam să te aud atât de repede. Unde ești?

– Jos, în holul de la intrare. M-am grăbit să te văd, răspunse vocea familiară, oare poți să ieși?

– Nu, serios. Tocmai am sosit la Paris și trebuie să-mi pregătesc viitoarea plecare spre Arcachon. În plus, starea tânărului meu pacient mă neliniștește și prefer să rămân lângă el în seara aceasta.

– Oh, Claire, nu-mi refuza această plăcere, oare nu s-au putut lipsi de tine până acum? Ai dreptul să te distrezi puțin, să știi.

– Bine, Robert. Voi veni, dar nu pentru mult timp. Mă duc să-mi anunț patronii. Așteaptă-mă.

– Mulțumesc, Claire, să nu dureze prea mult.

Când Claire se întoarse în salon, simți că atmosfera era încărcată de electricitate. Fără nici o îndoială, André și sora sa schimbaseră câteva cuvinte. Helene o întâmpină totuși cu un zâmbet.

– Vedeți oare vreun inconvenient să ies puțin? întrebă Claire.

– Consider că sunteți imprudentă să ieșiți la ora aceasta de noapte, bombăni André.

– Haide, André, interveni Helene, cu siguranță domnișoara Baxter îl cunoaște pe acest tânăr de mult timp... nu-i așa, domnișoară?

– Bineînțeles, doamnă. Îl cunosc pe Robert de mai mulți ani. În plus, să știți, domnule Dubois, că sunt destul de mare pentru a-mi hotărî conduita.

– În acest caz, făceți-o, domnișoară, scrâșni doctorul. Hotărât lucru, aceste tinere englezoaice sunt toate la fel!

Cu aceste cuvinte foarte misterioase pentru Claire, se ridică prompt și dispăru pe balcon.

Inspirând profund, tânăra fată i se alătură.

Doctorul o observă cu o ostilitate neascunsă.

– Sunt într-adevăr îngrijorată în legătură cu Philippe, declară Claire, impunându-și calm.

– Știu, știu, făcu André pe un ton posomorât, în timp ce privirea își pierdea treptat animozitatea. Nu vă faceți griji pentru el, voi rămâne până vă întoarceți. Dar să nu întârziați, mâine trebuie să mă duc la spital foarte devreme.

– Promit, replică tânăra fată.

Jos, în hol, Robert începea să dea semne de nerăbdare. Îi veni în întâmpinare și o îmbrățișă cu însuflețire.

– Ce bine este să te revăd, Claire! exclamă, cu fața luminată de un zâmbet bucuros sub claia de bucle ciufulite. Ce bucurie când am primit scrisoarea ta! Nu pot să cred că ești la Paris!

Ieșiră în noaptea caldă, urcară până la Arcul de Triumf și coborâră încet pe Champs-Elysées. În ciuda orei înaintate, circulația era intensă și o mulțime veselă se plimba de-a lungul trotuarelor iluminate. Robert o conduse pe Claire spre o masă de pe terasa unei cafenele. Se așezară față în față în timp ce tânărul bărbat comandă coniac și cafea. Luă una din mâinile tinerei fete în ale sale.

– N-aș fi îndrăznit să-mi imaginez niciodată că vei veni să mă vezi la Paris, spuse cu un aer încântat.

– Nu este întru totul exact, Robert, replică tânăra infirmieră zâmbind cu amabilitate. În realitate, sunt aici pentru a lucra...

– Da, dar tu ai decis să vii aici, repetă el cu încăpățânare.

– Desigur, dar asta nu este... Oh, n-are importanță, să nu stricăm această seară. Sunt atât de fericită să cunosc în sfârșit Parisul!

– Vei vedea, vom petrece clipe minunate împreună, reluă Robert. Când pleci la Arcachon?

– Mâine, cred.

– Mâine! exclamă tânărul bărbat cu un aer decepționat.

– Da, dar doar pentru două săptămâni.

– De acord, te voi vedea la întoarcere, făcu Robert cu resemnare. Orice ar fi, seara este a noastră. Să profităm de ea, Claire. Vino, vreau să-ți arăt apartamentul meu.

Această grabă și licărirea tandră pe care o observă în privirea sa, o alarmă pe tânăra fată.

– Este târziu, Robert. Am avut o zi încărcată și trebuie să mă întorc lângă copilul de care mă ocup, făcu cu gravitate.

– În mod rezonabil, patronii tăi nu te pot obliga să lucrezi noaptea, Claire, se încăpățână tânărul bărbat. Nu este cineva care să te înlocuiască?

– Nu este așa simplu... începu Claire.

– Într-adevăr, bombăni el. Bine, să ne plimbăm cel puțin câteva minute, nu-mi poți refuza asta?

Îi luă brațul cu autoritate și o conduse pe Champs-Elysées. Străbătură grădinile Marelui Palat și coborâră spre Sena pe care alunecau vapoare iluminate. Mai departe, se înălța turnul Eiffel, impozant și avântat spre cerul acoperit cu stele.

– Ce frumos este! murmură Claire.

Robert o luă de mână și o conduse de-a lungul râului. Dar brusc, Claire își aminti de promisiune.

– Acum, trebuie să mă întorc.

Făcu gestul de a se întoarce din drum, dar Robert o împiedică ferm:

– Nu încă, pledă acesta.

Și înainte ca tânăra fată să poată facă o mișcare, o prinse în brațe. Buzele lui puseră cu impetuozitate stăpânire pe ale sale, într-un sărut avid și stângaci. Uluită, Claire îl respinse cu fermitate.

– Nu, Robert, trebuie să plec, insistă.

Acesta râse trist.

– Ai făcut tot acest drum doar de rămas-bun, bombăni printre dinți.

– Robert, replică tânăra fată cu nesfârșită răbdare, nu te înșela, n-am făcut tot acest drum pentru a te vedea. Te rog, să nu stricăm această prietenie care îmi este prețioasă; acum, condu-mă înapoi.

Tânărul bărbat ridică din umeri cu un aer resemnat și o duse până în stația de metrou cea mai apropiată. Se aflară curând în fața Arcului de Triumf și se întoarseră în tăcere până la intrarea imobilului ocupat de familia Flament. Dintr-o pornire spontană și ca pentru a șterge tensiunea care domnea între ei, Claire se ridică pe vârful picioarelor și-și sărută însoțitorul pe buze. Imediat, acesta încercă s-o îmbrățișeze, dar Claire se eschivase deja. Alergă până la ascensor.

– Te voi suna la întoarcere! exclamă înainte ca ușa să se închidă.

În timp ce urca de-a lungul etajelor, un fel de teamă o făcu să simtă un nod în gât. Nu putea pune acest lucru pe seama întrevederii cu Robert, nu, era foarte ușurată că-i scăpase. Era vorba mai degrabă de un fel de nervozitate în fața neprevăzutului pe care-l va trăi.

Când pătrunse în apartament, acesta i se păru pustiu. În afara unei lumini filtrate venind de pe terasă, totul era adâncit în întuneric. Aruncând o privire spre ceas, Claire constată cu groază că era aproape miezul nopții. Frunzele plantelor verzi foșniră ușor

și silueta lui André Dubois se înălță în fața ei. Expresia îi era severă și când îi vorbi, vocea îi era încărcată de reproș.

– V-ați imaginat că vă voi aștepta toată noaptea? Începusem să disper! În sfârșit, constat că ați petrecut clipe plăcute, o ironiză.

Își scoase batista din buzunar și șterse ostentativ o urmă de ruj de buze care păta obrazul tinerei fete.

– L-ați însoțit acasă la el? continuă, schițând un rictus batjocoritor.

– Asta nu vă privește, ripostă Claire sfidându-l cu privirea. Dați-mi mai degrabă vești despre micul meu bolnav.

– Era și timpul să vă preocupați de asta, o ironiză medicul. Din fericire, starea sa este mulțumitoare. Dacă va surveni vreo problemă, Marie va veni să vă caute. Acum, duceți-vă la culcare.

Claire se supuse fără să adauge vreo vorbă și ajunse pe coridorul care ducea la camera sa, cu André pe urme. Acesta îi deschise el însuși ușa și se dădu într-o parte pentru a o lăsa să intre. Când trecu prin fața sa, îi luă mâna, o duse la buze și o sărută ușor.

– Bună seara, murmură, cu o licărire ciudată în adâncul ochilor. Somn ușor...

Uluită de această schimbare de atitudine, Claire rămase nemișcată. Dar André îi eliberase deja degetele și dispăru în întuneric cu mersul său de felină. Închizând ușa după ea, Claire se rezemă cu spatele de batantă. I se muiaseră picioarele. Și în ciuda oboselii, în acea noapte îi trebui mult timp să adoarmă.

***

A doua zi dimineață, se trezi totuși proaspătă și bine dispusă. Ducându-se la copii, îi găsi mâncându-și micul dejun în compania mamei lor.

– Bună ziua, spuse Helene, ați dormit bine?

– Perfect, răspunse Claire așezându-se în fața mesei.

Helene îi oferi un corn.

– Cum s-a desfășurat întâlnirea cu prietenul dumneavoastră? o întrebă.

– Foarte bine. Ne-am plimbat de-a lungul Senei și am putut admira luminile Parisului.

– Este într-adevăr o plăcere pentru ochi, dar veți vedea că vă va plăcea Arcachon. Apropo, vă va conduce șoferul nostru cu mașina. Va rămâne cu dumneavoastră și vă va aduce înapoi peste două săptămâni. I-am cerut să fie la dispoziția dumneavoastră la ora zece. Veți avea oare timp să vă pregătiți?

– Da, desigur. Dar înainte, mi-ar plăcea să-l examinez pe Philippe pentru a-mi da seama dacă este în stare să suporte călătoria.

– Nu vă dați osteneala. André a trecut de dimineață înainte de a se duce la spital. A plecat pe deplin liniștit.

Helene se ridică.

– Dacă nu vreau să pierd avionul, este timpul să plec.

Copiii își sărutară mama cu tandrețe, dar fără să arate nici cea mai mică emoție, obișnuiți cum erau cu frecventele absențe ale Helenei. Marie veni s-o anunțe pe Claire că bagajele Simonei și ale lui Philippe erau gata și tânăra infirmieră se retrase în cameră pentru a se ocupa de ale sale.

La ora stabilită, Claire se afla instalată pe bancheta din spate a unei limuzine confortabile, cu câte un copil în fiecare parte. Henri, șoferul, își stăpânea perfect vehiculul și ajunseră curând pe autostrada sudului. Ziua se anunța caldă și tânăra fată aprecie aerul condiționat din mașină. Îi amuză pe copii până în clipa în care, legănați de torsul motorului, adormiră, cuibăriți lângă ea.

La ora prânzului, Henri opri în fața unui han plăcut de țară, lângă Poitiers unde, spunea el, familia avea obiceiul să oprească atunci când descindea la Arcachon. Patronul îi întâmpină și îi instală la o masă pe terasă. Tânăra infirmieră fu plăcut surprinsă de modul în care rezistau micuții și încercă să-i învețe câteva noțiuni elementare de engleză, spre marea bucurie a Simonei, care repetă cu conștiinciozitate frazele simple învățate de la mama sa. După ce mâncară, își reluară drumul până la Bordeaux, apoi la Arcachon.

Proprietatea familiei, aflată puțin mai departe de oraș, avea farmecul unei locuințe vechi, unde crescuseră mai multe generații de copii. Grădina, vastă, cobora până la o plajă particulară. Philippe și Simone, bucuroși să-și regăsească libertatea, țopăiau de-a lungul aleii plantate cu copaci, în timp ce șoferul transporta

bagajele până în casă. Claire porni pe urmele lui, bucurându-se de liniștea locului și convinsă că se va simți bine aici. Brusc, de pe palierul scării de la intrare răsună o chemare și Claire descoperi acolo o siluetă înaltă și impozantă, îmbrăcată în culori închise. Tânăra fată se alătură copiilor, îi luă de mână și înaintă spre bătrâna doamnă care-i aștepta în capul treptelor.

– Bună ziua, domnișoară făcu aceasta în loc de bun-venit. Sunt doamna Thiret. Vorbiți franțuzește?

– Da, doamnă, răspunse Claire zâmbind.

– În acest caz, de ce vă exprimați în engleză, acum de-abia două minute?

– Pentru că este dorința doamnei Flament, replică tânăra fată, uimită de tonul puțin amabil al guvernantei.

– Adevărat? Și domnul Dubois, ce crede despre asta?

– Consideră ideea înțeleaptă.

Bătrâna doamnă nu replică. Se întoarse și pătrunse în casă.

– Urmați-mă, tânără fată, spuse peste umăr.

Claire se supuse și urcară împreună scara mare. Guvernanta se opri în fața unei uși.

– Iată camera dumneavoastră, spuse.

Apoi începu să coboare treptele.

– Unde dorm copiii? întrebă Claire.

– Într-o cameră învecinată cu a mea, ca unchiul lor când era mic, fu răspunsul fără replică al autoritarei doamne Thiret.

Claire se hotărî să lase pe mai târziu discuția asupra unei decizii pe care nu o aproba. Într-adevăr, cum oare îl putea supraveghea

pe Philippe, dacă acesta se afla la celălalt capăt al casei? Îi va telefona lui André Dubois pentru a-i cere să intervină.

Atmosfera de la cină se dovedi extrem de apăsătoare. Guvernanta prezida. Îi servi pe copiii cu niște farfurii enorme și pretinse să mănânce tot. Simone vru să se exprime în engleză, dar fu întreruptă de intransigenta stăpână a locurilor.

– În această casă, vom vorbi franțuzește, pretinse bătrâna doamnă.

După ce terminară masa, doamna Thiret anunță că se duce să-i culce pe Philippe și pe Simone.

– Vă însoțesc, declară Claire.

– N-are rost, decretă tăios bătrâna doamnă. Mă ocup de această familie de când mă știu. Dumneavoastră îi veți conduce la plajă mâine dimineață.

Răbdarea lui Claire ajunsese la capăt. Inspiră adânc.

– Mi-ar plăcea să telefonez, doamnă, ceru.

– Aparatul este în biroul domnului André, o informă, conducând copiii afară din încăpere.

Lăsată singură, tânăra fată se plimbă dintr-o încăpere în alta, până când dădu peste telefon. Pereții biroului lui André Dubois era plin cu fotografii de familie, făcute în timpul sejururilor la Arcachon. Din cea mai mare parte, zâmbeau fete frumoase. Fără îndoială, eminentul chirurg era în egală măsură un cuceritor, gândi Claire. Spectacolul acelui tânăr frumos, pe jumătate gol, musculos și bronzat o tulbură mai mult decât și-ar fi dorit... Se așeză și formă numărul de la apartamentul lui André.

O voce politicoasă îi răspunse:

– Ați sunat la doctorul Dubois.

– Pot oare să-i vorbesc, vă rog?

– Doctorul este la spital, unde a fost chemat pentru o urgență.

– Mulțumesc, voi suna la spital.

Ceea ce făcu imediat. Acolo, o infirmieră îi răspunse că medicul nu putea fi deranjat, deoarece opera.

– Îi puteți cere să mă sune? Este important, continuă Claire, lăsându-și numele.

Apoi ieși în grădină, având grijă să lase ușile-fereastră deschise pentru a auzi soneria. Se așeză sub un copac și contemplă marea. Soarele începea să dispară în spatele orizontului, lăsând o dâră aurie să incendieze suprafața agitată a apei. Aerul era înmiresmat, păsărelele tăcuseră și nu se mai auzea decât cântecul obsedant al greierilor. Pentru prima dată de când părăsise Anglia, un fel de nostalgie puse stăpânire pe Claire. Se simțea brusc inutilă și nedorită și îi lipsea activitatea febrilă a spitalului. Din fericire, soneria telefonului o aduse la realitate. Se grăbi spre casă și răspunse. Cum se aștepta, era André Dubois.

– Ce s-a întâmplat? se informă scurt.

– Este vorba despre Philippe. Doamna Thiret insistă să culce copiii în camera învecinată cu a sa. Oare cum vreți să-l pot supraveghea în aceste condiții?

André scoase un oftat de ușurare.

– Doar asta era? Mă temeam să nu fi avut vreo criză.

– Dar este important! insistă Claire.

– Calmați-vă, replică medicul. Doamna Thiret știe totul despre starea lui Philippe și știe de ce vă aflați acolo. Eu i-am explicat. Și dacă se întâmplă ceva în timpul nopții, va face imediat apel la dumneavoastră. Desigur, este o femeie ursuză, dar înzestrată cu o inimă de aur.

– Mi-ar plăcea să cred asta, dar de când am sosit, mă tratează ca pe o copilă, se lamentă tânăra fată.

André izbucni în râs.

– Vă veți obișnui până la urmă. Voi încerca să vin în weekend pentru a aranja lucrurile. Asta vă liniștește oare?

– Oh da! răspunse Claire spontan. Copiii vor fi atât de fericiți să-și vadă unchiul.

– Bine. Spuneți-i doamnei Thiret că voi sosi vineri la cină. Dacă aveți nevoie de mine, sunați-mă. La revedere.

– La revedere.

Claire lăsă receptorul și se rezemă de spătarul fotoliului. Pe perete în fața ei, ochii frumosului chirurg păreau să citească în ea ca într-o carte deschisă. Enervată, tânăra fată se ridică și porni în căutarea doamnei Thiret. Dădu peste ea în ușa camerei lui Philippe și a Simonei.

– Mi-ar plăcea să vă vorbesc, doamnă, spuse Claire.

– Bine, urmați-mă în camera mea.

O conduse pe tânăra infirmieră într-o încăpere plină ochi cu fotografii, bibelouri vechi și mobile masive din lemn de culoare închisă. O rugă pe Claire să se așeze.

– Acum, spuneți-mi ce vă preocupă, îi ordonă pe un ton puțin amabil.

– Tocmai am vorbit cu domnul Dubois, începu Claire.

– Era chiar atât de important?

– Da. Aveam nevoie de o părere profesională. Vine să-și petreacă weekendul și speră să fie aici vineri, la cină.

Chipul guvernantei se lumină.

– Ce bucurie! Vine cu avionul?

– Nu știu, nu mi-a spus nimic despre asta.

– Așa face de obicei. Știți că are un avion particular? o informă cu mândrie bătrâna doamnă.

– Ce comod, declară Claire cu entuziasm. Vine deseori la Arcachon?

– Nu atât de des cum aș vrea. Vara trecută am avut bineînțeles dreptul la vizite frecvente...

Vocea îi deveni șovăitoare și se întrerupse brusc.

– De ce? întrebă Claire, devenind curioasă.

Se lăsă o lungă tăcere în timpul căreia nu se auzea decât tic-tacul regulat al bătrânului orologiu.

– Nu știu... petrecea foarte mult timp cu copiii și cu infirmiera lor englezoaică.

Când o aminti pe tânăra fată care o precedase pe Claire, doamna Thiret nu se putea împiedica să exprime un fel de dezaprobare. Apoi se ridică repede.

– Cred că ați face bine să mergeți să vă culcați acum, micuța mea. Călătoria lungă v-a obosit probabil.

Apoi îi întoarse spatele lui Claire, indicând prin acest gest că întrevederea se terminase.

Claire își luă rămas-bun de la guvernantă și trecu în camera copiilor. Dormeau liniștiți și pulsul lui Philippe bătea cu regularitate. Liniștită, se retrase în camera sa. Acolo, dădu drumul la apă în baie unde se relaxă lungi minute, gândindu-se la observațiile doamnei Thiret. Evident, se întâmplase ceva între chirurg și tânăra infirmiera pe care o înlocuia. Orice ar fi fost, n-o privea, se dojeni ștergându-se energic. Avea o sarcină de îndeplinit și se va achita de ea cu eficacitate, fără să se lase conturbată de ipoteze confuze... Totuși, va fi oare un lucru ușor? Frumosul medic degaja o seducție care n-o lăsa indiferentă...

Capitolul 3

În dimineața următoare, Claire fu trezită de copiii care năvăliră în camera sa.

– Ridicați-vă repede, o invită Simone, doamna Thiret spune că este timpul să luăm micul dejun.

Sări în patul lui Claire și o sărută cu afecțiune, în timp ce Philippe rămase timid la ușă. Claire îi remarcă paloarea și buzele palide. Îmbrăcă rapid un capot și îl așeză pe băiețel pe un genunchi pentru a-i lua pulsul. Bătea neregulat. Oare va trebui să-l avertizeze pe André Dubois? Cu siguranță, dacă starea lui Philippe persista.

– Anunțați-o pe doamna Thiret că voi coborî imediat ce voi fi îmbrăcată, declară Claire. Duceți-vă, vin imediat.

Copiii ascultară și tânăra fată făcu un duș rapid înainte de a îmbrăca un șort și un tricou. Apoi se duse în sufragerie. Doamna Thiret o examină pe tânăra englezoaică în mod critic,

privirea întârziind fără bunăvoință asupra picioarelor și brațelor goale ale lui Claire.

– Acesta este oare modul în care vă îmbrăcați pentru masă în țara dumneavoastră? o întrebă cu un aer dezaprobator.

– În vacanță, da, răspunse Claire, surprinsă.

– Vă pot oare sugera să îmbrăcați o fustă data viitoare?

Ofensată, Claire se așeză fără o vorbă. Dacă n-ar fi fost micul Philippe care avea nevoie de îngrijirile sale, și-ar fi făcut bagajele și s-ar fi întors în Anglia. Tuna și fulgera în sinea sa, când bătrâna doamnă îi puse în față un bol mare cu cafea cu lapte fierbinte.

– Mulțumesc, doamnă, spuse totuși Claire.

– Cred că ar trebui să-i duceți pe copii la Mickey Club, în această dimineață, îi sugeră bătrâna doamnă cu o voce amabilă, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Este excelent pentru ei să întâlnească alți copii de vârsta lor.

– Evident, aprobă Claire, încântată să se îndepărteze puțin de casă. Ce ar trebui să îmbrac? adăugă cu o urmă de perfidie.

– Ținuta dumneavoastră se potrivește perfect pentru plajă, replică doamna Thiret, fără să clipească. Henry vă va conduce și vă va aștepta.

– Oh, oare este necesar?

– Bineînțeles că este necesar. Familia Flament nu se plimbă singură pe străzi, exclamă guvernantă cu aroganță. Cred că vă va trebui ceva timp să vă adaptați obiceiurilor noastre.

Claire își reținu o observație care-i veni pe buze și se ridică.

– Mă duc să-mi iau lucrurile, spuse.

– Simone și Philippe vor fi gata în cinci minute, vom fi în hol.

– Nu, replică ferm Claire. Mă voi duce să-i iau din camera lor.

– Foarte bine, aprobă doamna Thiret, ușor surprinsă.

Ajunsă în cameră, Claire pregăti o geantă în care incluse un echipament de prim-ajutor. Nu se punea problema să fie luată pe nepregătite, se gândi. Când li se alătură micuților, aceștia o așteptau. Îl ridică în brațe pe Philippe și toți trei coborâră până la mașină.

Henry opri direct în fața scării. Era încă devreme, iar plaja era aproape pustie.

– Vă aștept aici, spuse Henry deschizând portiera mașinii.

– Mulțumesc, Henry.

Trioul coborî din mașină și, mergând pe nisipul auriu, pătrunse în incinta rezervată pentru Mickey Club, unde se jucau deja alți copii.

– N-are rost să rămâneți, domnișoară, spuse un tânăr responsabil cu clubul, aici sunt în siguranță.

– Prefer să-i supraveghez, răspunse Claire. Micul Philippe este delicat și s-ar putea să obosească.

– Cum doriți, făcu amabil tânărul bărbat zâmbind și aruncându-i lui Claire o privire apreciatoare.

Se exprima în franceză, apoi, brusc, continuă în engleză.

– Sunteți englezoaică?

– Da... și dumneata?

– Francez prin mamă și englez prin tată. Mă prezint... Patrick Carter, continuă întinzând mâna.

– Claire Baxter.

– Mi-am petrecut toate verile aici, la Mickey Club. Mai întâi ca membru, când eram copil, apoi în calitate de supreveghetor, când eram student.

– Mai sunteți încă?

– Dumnezeule, nu! Mi-am luat diploma de trei ani. Am lucrat într-un birou la Londra, dar nu mi-a convenit, așa că am călătorit. Părinții mei având o proprietate la Arcachon, vin aici vara și practic această activitate care mi se potrivește perfect. Dar intrați, vă voi arăta instalațiile noastre.

Pătrunzând în perimetrul de joacă, Patrick îi prezentă lui Claire ceilalți supraveghetori. Dimineața trecu foarte plăcut, punctată cu curse, concursuri și alte competiții sportive care creară o agitație veselă în grupul de copii. Patrick improviză melodii antrenante la chitară și copiii formară cerc în jurul său. Apoi se făcu ora de a se întoarce pentru prânz.

– Veți veni și după-amiază? întrebă Patrick.

– Nu, nu cred, copiii trebuie să-și facă siesta.

– Păcat... Mi-ar fi plăcut să vă duc să vizitați Arcachon. Sunteți liberă diseară?

– Nu, nu chiar...

– Dar când Simone și Philippe dorm, nu este nimeni care să vă înlocuiască? insistă tânărul bărbat.

– Da... presupun că-i pot cere doamnei Thiret să-i supravegheze, răspunse Claire după o clipă de ezitare.

– Perfect! exclamă Patrick cu încântare. Puțină distracție vă va face cât se poate de bine.

Schiță un zâmbet larg care-i dezveli dinții strălucitori pe chipul bronzat. Buna sa dispoziție era contagioasă și Claire îi zâmbi la rândul său, gândindu-se că această ieșire ar fi ca o apreciabilă gură de oxigen, alături de severitatea guvernantei.

– De acord, reluă Patrick. Voi veni să vă iau pe la ora nouă. Știu unde locuiți.

– Adevărat? se miră Claire.

– Cine oare nu-l cunoaște pe doctorul André Dubois!

***

Claire se surprinse așteptând cu nerăbdare această escapadă nocturnă. Bineînțeles, doamna Thiret avusese niște obiecții, dar Claire rămase inflexibilă. Insistă să-i culce ea însăși pe Simone și pe Philippe și când adormiră, bătu la ușa guvernantei. Aceasta era ocupată să brodeze când intră Claire. De-abia își ridică ochii de la lucru.

– Vi-i încredințez pe copii, doamnă, spuse Claire.

Bătrâna doamnă aprobă dând din cap.

– Să nu te întorci prea târziu, micuțo, bombăni.

– Nu, bineînțeles... Noapte bună.

Patrick sosi puțin după aceea și, venindu-i în întâmpinare, Claire o auzi pe doamna Thiret pătrunzând în camera copiilor. Putea cel puțin să plece cu sufletul împăcat, băiețelul va fi bine supravegheat...

O elegantă mașină sport staționa de-a lungul trotuarului și, urcând alături de Patrick. Claire se întrebă prin ce minune tânărul bărbat își putea oferi un asemenea lux. Mașina luă viteză și curând, Patrick încetini și apoi opri în fața unui bar luminat strălucitor. Un grup de tineri erau așezați la masă pe terasă. Îl întâmpinară pe Patrick cu exclamații vesele și tânăra fată își dădu seama cât de popular era. O prezentă pe Claire și chemă chelnerul.

– Ce vrei să bei, Claire?

– Un kir, te rog.

Făcu comanda și conversația se reluă animată. Vorbiră despre politică, sport, spectacole și făcură glume și jocuri de cuvinte pe care tânăra englezoaică le înțelegea cu greu. Totuși, se simțea bine în această atmosferă de caldă prietenie. Ce bine era să râdă în mijlocul tinerilor de vârsta ei!

– Văd că iar ai o mașină nouă, Patrick, observă un adolescent brunet.

– Pariez că știu cine i-a oferit-o! reluă un altul.

– Chiar... mă întrebam, interveni neștiutoare Claire.

– Ce întrebare! izbucni în râs o mică blondă. Toată lumea știe că Patrick n-are decât un obiectiv în viață, să rămână în relații bune cu foarte bogatul său tată!

Pentru prima dată în timpul serii, Patrick păru stânjenit.

– N-ai fi cea mai indicată să te plângi, Martine, ripostă tânărul bărbat cu o urmă de răutate, asta mi-a permis deseori să te ajut...

– Oh, dar nu mă plâng. Nu este o dezonoare să fii bogat! se apără tânăra fată sărutându-l sonor pe Patrick pe obraz.

Acesta păru liniștit, dar aruncă o privire piezișă spre Claire.

– Tata mi-a alocat o rentă generoasă, explică adresându-se acesteia din urmă.

– Ești foarte norocos, observă ea.

– Presupun că da... Încă un pahar, Claire?

– Nu, mulțumesc, acum trebuie să mă întorc.

– Deja?

– I-am promis doamnei Thiret... Este un fel de tiran, să știi...

– Mi-o imaginez cu ușurință. Îmi amintesc de ea, iar când eram mic mă îngrozea! Bine, dacă trebuie, să mergem, se resemnă Patrick.

Se ridicară și își luară rămas-bun de la micul grup. În câteva minute se întoarseră în fața proprietății familiei Flament.

– Oare mâine te voi revedea? o întrebă Patrick pe Claire.

– Da, cu siguranță. Mulțumesc pentru seara asta frumoasă, îi spuse tânăra fată peste umăr, sărind din mașină.

Urcă încet scara și se îndreptă spre camera copiilor.

– Dumneata ești, domnișoară Baxter? făcu vocea doamnei Thiret, când Claire trecu prin fața ușii.

– Da, doamnă.

– N-are rost să te duci să-l vezi pe Philippe, tocmai am ieșit.

– Mulțumesc, doamnă, dar țin să-mi dau eu însămi seama de starea lui.

Nu mai exista nici o obiecție din partea guvernantei și Claire pătrunse în vârful picioarelor în camera copilului. Fără să-l trezească, făcu examenele necesare și, mulțumită, se întoarse în camera sa.

Își făcu toaleta și se culcă rapid, încântată de seara pe care tocmai o petrecuse.

A doua zi, îi însoți din nou pe copii la Mickey Club. Noii săi prieteni o întâmpinară ca pe una de-a lor. Simone se distră cu toată însuflețirea bunei sale sănătăți, în timp ce Philippe începu să se amestece printre ceilalți și să participe la jocuri. Era mai mult decât îndrăznise să spere tânăra infirmieră!

Când se întoarseră la vilă, o găsiră pe doamna Thiret în bucătărie. Tocmai îi făcea reproșuri slujnicei și trioul se retrase repede în sufragerie.

În timpul mesei, Philippe și Simone se ținură în rezervă, simțind atmosfera încordată.

– La ce oră sosește unchiul André? îndrăzni cu timiditate Simone, după mai multe minute de tăcere.

– Nu înainte să fiți voi în pat, ripostă răspicat guvernanta.

– Oare nu putem rămâne până când vine? își permise fetița.

– Cu siguranță, nu! fu răspunsul fără apel al bătrâneu doamne. Va fi foarte târziu pentru voi. Ieși diseară, domnișoară Baxter?

– Nu, doamnă.

– Vom cina la ora nouă, dacă domnul Dubois este aici.

– Foarte bine, doamnă, încuviință Claire, ascunzându-și teama pe care această masă în prezența doamnei Thiret și a eminentului chirurg o trezea în ea.

În timpul restului zilei, rămase ciudat de nervoasă și de agitată. Simone și Philippe refuzară să se culce atâta timp cât nu-și vedeau unchiul și, pentru a-i convinge, Claire trebui să le promită că André Dubois va ieși cu ei a doua zi. După ce copiii fură în pat, Claire se retrase în camera sa. Se îmbăie îndelung și își alese o rochie ușoară cu broderie englezească, potrivită cu frumusețea sa romantică. Îi sugera formele mai mult decât i le sublinia și îi conferea o eleganță de netăgăduit. Ochii mari albaștri și inocenți, străluceau pe fața bronzată de soare. Se privi cu mulțumire, uimită că în acea seară acordase atâta grijă toaletei sale...

Era atât de absorbită, încât nu auzi scrâșnetul pneurilor pe alee. În timp ce încerca să-și prindă colierul, se auzi o bătaie scurtă în ușă.

– Intră!

O exclamație de surpriză îi scăpă când văzu silueta înaltă a chirurgului reflectându-se în oglindă. Bijuteria îi scăpă. Stânjeneala sa îl făcu pe medic să zâmbească zeflemitor și să se apropie din câțiva pași mari și supli.

– Sper că nu vă deranjez? Lăsați-mă să vă ajut...

Și degetele lungi și senzuale ridicară colierul pe care-l prinseră cu abilitate la gâtul delicat al tinerei fete. Privirile li se întâlniră în oglindă.

– Ce bijuterie încântătoare! murmură André, ca un cunoscător, în timp ce mâinile mângâietoare îi atingeau ușor pielea, producându-i un lung fior.

– A aparținut bunicii, bâigui Claire. Doreați să mă vedeți pentru ceva anume? întrebă în cele din urmă, revenindu-și.

– Da, doream să am vești despre Philippe.

– Starea sa este satisfăcătoare, deși nu-mi place pulsul uneori neregulat și buzele cianozate, răspunse tânăra infirmieră cu o eficacitate întru totul profesională.

– Nici mie. Cred că îl voi face să se supună unor teste la spital, imediat ce se va întoarce la Paris. Lăsați-l să profite de vacanță aici și continuați să-l supravegheați.

Privirea sa făcu înconjurul încăperii.

– Și dumneavoastră, cum vă simțiți? continuă.

– Eu? Totul este în ordine, replică tânăra fată, ușor surprinsă.

– Fără probleme cu doamna Thiret?

– Ce fel de probleme? făcu o voce în spatele lor.

Se întoarseră amândoi în același timp, pentru a o descoperi pe guvernantă, stând rigidă în ușă.

– Ah, erai aici! observă calm André.

Se duse în fața ei și o sărută cu afecțiune pe amândoi obrajii.

– Nu mă așteptam să te găsesc în camera domnișoarei Baxter, făcu doamna Thiret, cu o urmă de dezaprobare în glas. Și despre ce fel de probleme vorbeai? insistă ea.

– Oh, o simplă discuție în legătură cu micul nostru bolnav, răspunse blând André Acum, dacă vreți, să coborâm să bem un pahar.

O luă pe bătrâna doamnă de braț și o conduse pe scară. Claire, căreia acest schimb de cuvinte îi permiseră să ia o anumită atitudine, îi urmă fără ezitare.

După ce băură aperitivul, trecură la masă. Cina i se păru tinerei fete interminabilă, simțindu-se exclusă din conversație. Într-adevăr, doamna Thiret și André schimbau amintiri de pe vremea când chirurgul era copil, ceea ce, evident, n-o privea. Se servi cafeaua, apoi guvernanta îi oferi un coniac și țigări lui André.

Amintindu-și brusc de promisiunea făcută copiilor, Claire se hotărî să intervină.

– Oare veți accepta să ieșiți mâine cu Simone și cu Philippe? Erau atât de dezamăgiți că nu vă vor vedea în seara aceasta.

– Da, la urma urmei, oare nu din acest motiv am venit până aici? Ne veți însoți?

– Dacă doriți, desigur, acceptă Claire, ușor surprinsă.

– Prezența dumneavoastră îmi va fi prețioasă, mai ales dacă mergem să practicăm sportul cu vele.

– Să practicați sportul cu vele? Oh, André, oare este înțelept? obiectă doamna Thiret. N-ar fi mai bine să-l lași pe Philippe?

– Dimpotrivă! replică vesel André. Va fi în perfectă siguranță cu domnișoara Baxter și cu mine. Nu sunteți de părerea mea, domnișoară?

– Într-adevăr, așa cred, murmură tânăra fată evitând privirea de o amabilitate ironică a chirurgului.

– Rămâne stabilit așadar, decretă acesta din urmă.

Doamna Thiret se ridică greu.

– Pentru mine a venit timpul să-mi iau rămas-bun. Ar fi bine să faceți la fel domnișoară, continuă adresându-se lui Claire. Domnul André a avut o zi grea, are nevoie să se odihnească.

– Nu, nu, nu plecați, protestă André punând o mână pe brațul lui Claire și privind-o pe guvernantă fără să clipească. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrâna doamnă strânse înciudată din buze.

– Cum vrei, dar te rog, să nu stai treaz prea târziu, băiatul meu, bombăni aceasta pe un ton ursuz.

Îndată ce bătrâna doamnă plecă, André se întoarse spre Claire și îi zâmbi cu amabilitate.

– Doriți puțin coniac?

– Nu mulțumesc, cred că mă voi duce să mă culc.

– Oare nu este prea devreme? protestă Andre. În plus, conversația noastră de mai înainte a fost întreruptă. Acceptați coniacul, este ordinul medicului. Vă va ajuta să vă relaxați, păreți foarte încordată în seara aceasta, oare din cauza doamnei Thiret? Cred că nu vă menajează.

– Oh, m-am obișnuit, răspunse Claire, ducând paharul de cristal la buze.

Prima înghițitură i se păru destul de aspră, dar îi răspândi în vene un val de căldură înviorătoare.

– Am impresia că nu mă place, continuă ea încurajată de coniac.

– Nu, Claire, n-o judeca după manierele puțin cam severe. În realitate, are o inimă de aur.

Brusc, se apropie de ea și îi luă o mână în ale sale. Uluită, tânăra fată puse atât de brutal paharul pe masă încât din el săriră câteva picături ca ambra.

– Nu fi atât de nervoasă, micuțo, zâmbi André. Sunt de acord că sarcina dumitale aici nu este ușoară, dar am impresia că faci o treabă excelentă.

– La fel de bună ca cea făcută de tânăra care m-a precedat? întrebă Claire cu o urmă de perfidie.

Chirurgul se încruntă, slăbi strânsoarea și se ridică brusc.

– Înțeleg că doamna Thiret ți-a vorbit despre acest subiect. Așa că nu am nimic de adăugat.

Cu aceste cuvinte, se întoarse și se îndreptă spre ușa-fereastră.

– Voi face o plimbare, spuse. Te voi vedea mâine. Fă în așa fel încât copiii să fie gata la ora nouă, noapte bună.

Claire urmări cu privirea silueta elegantă care dispărea în noapte. O cuprinse o irezistibilă dorință de a i se alătura, dar se răzgândi și nu se mișcă. Mai ales să nu se lase să cadă în capcana acestei bruște amabilități! Să nu tresară de plăcere la amintirea atingerii degetelor lui pe gât, adineaori, în camera ei! Și mai nou, a mâinilor sale peste a sa...

Oare ce se întâmplase anul trecut între infirmiera englezoaică și frumosul chirurg? Brusc, în timp ce Claire era adâncită în gândurile sale, silueta înaltă a lui André Dubois se profilă din nou în cadrul ușii-fereastră.

– Sunt mulțumit că te găsesc încă aici, făcu vocea caldă a medicului.

Îți datorez o explicație în legătură cu domnișoara Johnson.

– Domnișoara Johnson?

– Da, Pat Johnson, tânăra fată care s-a aflat printre noi înaintea dumitale. Era, cum să spun... o persoană dificilă de suportat și un caracter complicat.

– Este posibil... dar ce mă interesează pe mine?

– Doresc să nu dai nici o atenție la ceea ce vei auzi în legătură cu ea, continuă chirurgul într-o manieră ciudat de blândă.

– De acord, bâigui Claire, sărind în picioare, atât era de tulburată de apropierea acestui bărbat cu maniere atât de surprinzătoare.

Se îndreptă spre ușă în mare grabă.

– Bună seara.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, urcă scara și se refugie în camera sa. Oare de ce-i dăduse un sfat atât de ciudat? Va trebui să și-l amintească în raporturile lor viitoare?

Capitolul 4

Când Claire se trezi a doua zi dimineață, se simți foarte tulburată la ideea plimbării în ambarcațiunea cu pânze. Sări din pat și alergă la fereastra larg deschisă. Își umplu plămânii cu aer de mare și-și lăsă privirea să rătăcească peste valurile mici care veneau să se spargă în mii de picături translucide pe nisip. Soarele, sus pe cer, încălzea deja și nici un nor nu venea să tulbure orizontul azuriu. Ziua se anunța splendidă.

"Ce bine este să trăiești!" se gândi cu nepăsarea tinereții, în timp ce-și alegea o ținută care să n-o ofenseze pe severa doamnă Thiret. O rochie simplă din bumbac alb, închisă în nasturi până la gât, o va înfrânge, își spuse. Își strecură picioarele frumoase în sandale fine din piele albă și se îndreptă spre camera copiilor. Casa era încă liniștită. Nu se auzea decât zgomot de voci venind din bucătărie și o delicioasă aromă de cafea proaspătă plutea pe scară.

Claire deschise ușa și pătrunse încet în încăpere. Simone dormea încă, dar Philippe avea ochii deschiși. Îi zâmbi tinerei fete care veni să se așeze pe marginea patului său.

– Bună ziua, domnișoară, spuse întinzându-i mânuța ca un copil bine crescut.

Claire i-o strânse cu seriozitate și degetele îi alunecară imperceptibil spre pulsul băiețelului, pe care-l ascultă cu atenție. Din fericire, bătea regulat și buzele tânărului bolnav erau complet roz. Copilul îi aștepta verdictul cu un aer neliniștit, care o tulbură pe tânăra infirmieră. Îi zâmbi călduros și liniștitor.

– Unchiul André vă duce astăzi să faceți sport cu vele, îl anunță veselă.

Chipul omulețului se lumină de plăcere.

– Și pe mine? exclamă cu o voce neîncrezătoare.

– Desigur, aprobă Claire, fericită să-l vadă atât de entuziasmat.

– De obicei nu mă ia, pentru că-l plictisesc. Sunteți sigură că de data aceasta pot veni?

O cuprinse un val de tandrețe pentru ființa aceasta mică atât de tânără și deja conștientă de inferioritatea sa fizică.

– Îți garantez, îl liniști sărutându-l pe obrazul copilăresc.

– Domnișoara Johnson spunea că eram o povară și mă lăsa întotdeauna cu doamna Thiret, observă calm copilul.

– Oh... în acea perioadă erai prea tânăr. Acum, poți face lucruri mai captivante. Bine, vrei să-ți trezești sora, în locul meu?

– Oh da!

Sări din patul său și se repezi în cel al surorii sale, pe care o scutură cu grijă.

– Simone, ți-ar plăcea să faci sport cu vele, astăzi cu noi?

Fetița deschise mari ochii de nu-mă-uita.

– Sport cu vele? exclamă Simone, în același timp uimită și încântată.

– Da, domnișoara spune că vom face o plimbare cu unchiul André.

Simone sări din pat și se repezi spre Claire, pe care o îmbrățișă cu însuflețire.

– Oh, mulțumesc domnișoară... este atât de amuzant!

– În acest caz, să ne grăbim. Într-un minut, vă vreau pe amândoi în baie.

Imediat ce le termină toaleta, Claire coborî cu ei în sufragerie. André și doamna Thiret erau deja la masă. Copiii se năpustiră spre unchiul lor cu strigăte de bucurie, certându-se pentru a i se urca pe genunchi.

– Ajunge! interveni cu severitate doamna Thiret. N-ar trebui să le permiți o asemenea exaltare, făcu aceasta, adresându-se lui Claire. Te-am auzit pregătindu-i adineaori, făceau prea mult tărăboi.

– Asta pentru că sunt fericiți să mă vadă, pledă André, instalându-și nepotul și nepoata de fiecare parte a lui. Ca și mine, de altfel. Apropo, v-a spus domnișoara Baxter că astăzi vom face sport cu vele?

– Da, da! răspunseră în cor, cu fețe încântate.

– Dar mai întâi, trebuie să vă luați micul dejun, interveni doamna Thiret, punând în fața lor câte un bol cu ciocolată fierbinte și pâine lungă și subțire, proaspătă. Poftă bună, copii!

Masa continuă într-o atmosferă mai calmă. Claire era conștientă de privirea atentă a lui André, ațintită asupra ei, dar era foarte hotărâtă să nu deschidă gura, atâta timp cât nu-i va adresa vreo vorbă.

– Porți o ținută foarte profesională în această dimineață, domnișoară Baxter, observă chirurgul în sfârșit, după câteva minute de tăcere. Sper totuși că te vei schimba pentru plimbarea cu ambarcațiunea cu vele?

– Bineînțeles, replică tânăra fată, evitând privirea doamnei Thiret. Dar recunoașteți că hainele sport nu sunt indicate pentru o masă de familie.

Schimbară o privire complice care-i scăpă guvernantei.

– Ai de mii de ori dreptate, domnișoară, aprobă André, râzând pe înfundate.

Doamna Thiret dădu din cap în semn de aprobare, fără să bănuiască nici măcar o clipă că era obiectul amuzamentului lor discret.

După micul dejun, Claire se duse să-și schimbe rochia cu un șort și un tricou. Pregăti câteva jucării destinate copiilor și o geantă mică ce conținea material de primă urgență. Apoi coborî în hol. Doamna Thiret pregătise un coș de picnic și André tocmai îl aranja în mașină.

Curând, rulau pe marginea mării până la clubul velierelor. Ambarcațiuni de toate dimensiunile erau ancorate la ponton, de la

iahturi de croazieră de mic tonaj, la iahturile cele mai puternice, cele mai elegante, trecând prin simple ambarcațiuni și bărci minuscule pneumatice.

De cealaltă parte a portului se zărea flotila de pescuit. Andre gară în parcajul imens și, ajutat de Henry, transportă lucrurile până la velier, cu Claire și copiii în urma lor.

Ambarcațiunea lui André avea vreo doisprezece metri și era toată din lemn. Deși perfect întreținută, nu avea echipamentul sofisticat la care se așteptase tânăra fată. Cabina principală era mică, dar funcțională cu masa sa înconjurată de două banchete. În continuare se aflau bucătăria și alte două cabine, fiecare înzestrată cu două paturi.

– Cum ți se pare vasul meu? o întrebă André, cu o urmă de mândrie în glas.

– Elegant și bine conceput, răspunse Claire.

– I-a aparținut tatălui meu și am ținut să-l păstrez așa cum era. Bine... vrei să le pui copiilor vestele de salvare, te rog? Plecăm.

Puse motorul în funcțiune, se desprinse cu îndemânare de chei și se îndreptă spre golf. La oarecare distanță de port, opri motorul. Briza umflă pânzele și ambarcațiunea plecă spre centrul bazinului, în direcția oceanului. Trecură cu vederea plaja din Pilat.

– Copii, priviți marea dună! strigă André arătând cu degetul o impozantă colină din nisip galben. Este cea mai înaltă din lume.

Philippe și Simone, foarte incitați de această plimbare, nu stăteau locului și Claire se felicită că-i îmbrăcase cu vestele de salvare.

– Puțin mai departe, vom da peste o plajă minunată, explică André. De obicei este aproape pustie, pentru că este inaccesibilă de pe șosea. Acolo vom face picnicul. Sunteți de acord, micuților?

– Oh da, oh da! Ne vom putea juca pe nisip?

– Bineînțeles, consimți cu bucurie André.

Navigară de-a lungul coastei până când André găsi locul unde dorea să coboare. Aruncă ancora la mai mulți metri de mal, puse coșul cu provizii în barca pneumatică și o ajută pe Claire să-i suie pe copii acolo.

Ambarcațiunea ușoară se opri lângă mal și Simone și Philippe săriră pe nisipul cald, scoțând strigăte de bucurie.

Claire îi ajută să-și scoată vestele, în timp ce André trăgea barca pneumatică pe uscat. Tânăra fată le împărți lopețile și găletușele și copiii începură imediat să construiască un castel de nisip.

– Ce ai spune de o baie înainte de prânz? propuse tânărul bărbat lui Claire.

– Este o excelentă idee! Dar copiii...?

– Oh, sunt în siguranță. Nu vom merge prea departe, ca să-i avem sub ochi.

Claire își scoase șortul și tricoul și apăru într-un costum de baie din două piese.

În timp ce alergau unul lângă altul spre mare, Claire acceptă privirea apreciatoare a lui André ca pe un compliment și ca pe un omagiu feminității sale.

Pe pielea saturată de soare, apa păru rece, dar după câteva mișcări de bras, fu un deliciu. Înotară un timp în deplină înțelegere.

– Să nu ne îndepărtăm prea mult de mal, observă tânăra fată, țin să-i aud pe copii.

Aceștia păreau complet absorbiți de jocul lor. Claire se întoarse pe spate și-și lăsă privirea să rătăcească pe aerul complet albastru.

– Îți place locul acesta? o întrebă André.

– Oh da! Este atât de liniștit...

Într-adevăr, liniștea nu era tulburată decât de foșnetul resacului și de exclamațiile bucuroase ale copiilor. André adoptă aceeași poziție ca și Claire și mâinile li se atinseră ușor. Un lung fior o străbătu pe tânăra fată.

– Ți-e frig? întrebă André.

– Puțin, minți Claire îndepărtându-se de această vecinătate tulburătoare. Să ne întoarcem la Simone și Philippe.

André atinse malul înaintea lui Claire. O așteptă și, alergară împreună spre copii. Simone se agăță de brațul lui Claire.

– Priviți castelul! spuse cu entuziasm, arătându-i construcția efemeră pe care o făcuse ea și fratele său.

– Este splendid! se extazie Claire, îngenunchind lângă edificiu. Să-i adăugăm un turn.

Îmbinând vorba cu fapta, sculptă în nisip indispensabilul accesoriu. Philippe bătu din palme pentru a-și manifesta bucuria. André zâmbea în fața fermecătorului tablou pe care-l forma trioul.

– Mă voi duce să văd bunătățile pe care ni le-a pregătit doamna Thiret, spuse acesta.

– Vrei să te ajut? se oferi Claire, ridicându-se.

– Nu, nu. Continuă să-i amuzi pe copii, o faci de minune!

O licărire de tandrețe îi lumină privirea întunecată și Claire întoarse repede ochii.

Zgomotul unui dop de șampanie care sări, o alertă pe tânăra fată. La câțiva metri de acolo, André o observă râzând.

– Vino să ciocnești cu mine înainte de a mânca de prânz, îi propuse umplând două cupe.

Fără să se lase rugată, tânăra fată își șterse nisipul de pe mâini, i se alătură lui André și acceptă paharul pe care i-l întindea acesta.

– În sănătatea dumitale, făcu medicul ridicând cupa.

– Mm... dar este delicios de rece! se miră Claire după ce-și muie buzele în băutura efervescentă.

– Bineînțeles, replică Andre arătând o cutie izotermă. Am întotdeauna gheață cu mine. Chiar și pe o insulă pustie, ar fi o crimă să bei șampania caldă!

– De altfel, te-ai crede pe una, îi întări spusele Claire, îmbrățișând cu privirea împrejurimea pe care nici o ființă umană nu venea să le-o tulbure.

Se așeză pe o rogojină pe care André o întinse și, unul lângă altul, degustară băutura ca ambra și neașteptată într-un asemenea loc. Înțepa și răcoarea delicat cerului gurii în timp ce razele soarelui ardeau neîndurătoare. Era o clipă specială pe care Claire o aprecia ca o pisică mulțumită.

– Încă puțină? îi oferi André.

– Atenție să nu abuzez, replică tânăra fată râzând. Deja am capul ușor ca un balon!

Fără să țină seama de refuzul său, André se grăbi să o servească.

– Mi-e sete, spuse Simone care li se alătură.

Claire umplu un pahar cu suc de fructe.

– Vino să bei, Philippe, strigă tânăra fată.

Băiețelul șovăi alene și se prăbuși lângă ea. Claire îi înconjură cu afecțiune umerii plăpânzi și-i dădu un pahar pe care îl bău încet.

– Ești obosit? îl întrebă tânăra infirmieră cu îngrijorare.

– Mm... mormăi băiețelul, cuibărindu-se lângă Claire și închizând ochii.

– Vei putea să dormi după prânz, interveni André. Privește toate bunătățile pe care le-a pregătit doamna Thiret pentru noi.

Dacă Simone mâncă puiul fraged și cartofii prăjiți crocanți cu mare poftă, în schimb, Philippe de-abia se atinse de farfuria de unică folosință pe care i-o dădu Claire. Exaltarea de dimineață scăzuse și părea obosit.

– Doamna Thiret s-a depășit pe sine, observă André descoperind salata verde apărată de un șervet.

Nimic nu lipsea, nici măcar vinegreta pe care o conținea un mic flacon.

– Încearcă acest camembert, o sfătui André pe Claire. Face bine la stomac. Păcat că nu avem o sticlă de vin de Bordeaux să-l însoțească.

– Din nefericire, nu știu nimic despre vinuri, mărturisi spontan tânăra fată.

– Te voi învăța, dacă vei rămâne suficient de mult timp printre noi. Este o ucenicie delicată, care cere răbdare.

O clipă, privirile li se întâlniră, apoi Claire întoarse repede ochii. Sesizase în tonul însoțitorului său un fel de gravitate care o descumpănea și o stânjenea. Se întinse pe spate și contemplă cerul fără nori. Această zi atinsese o perfecțiune pe care nu o va uita niciodată. Brusc, simți o mânuță care se agăța de a sa.

– Vii să te joci cu mine? întrebă Simone.

– Sst, lasă-l pe Philippe să se odihnească răspunse Claire cu amabilitate.

– Și Simone ar trebui să-și facă siesta, declară André. Să ne întoarcem pe ambarcațiune, vor fi instalați mai confortabil într-o cabină.

– De acord, dacă așa crezi că este de preferat, consimți tânăra fată, dezolată la ideea de a părăsi atât de repede acest loc idilic.

André începu să strângă resturile de la masă și Claire se grăbi să-l ajute, puțin amețită de șampanie.

Când coșul fu așezat în barca pneumatică, tânăra infirmieră îl luă pe Philippe în brațe și-l duse de-a lungul plajei, în timp ce Simone mergea cu pași mărunți și repezi alături de André.

Se întoarseră pe velier și Claire își transportă prețioasa comoară până în cabină. Așeză încet băiețelul pe o banchetă și îl acoperi cu un prosop plușat. Simone, care pica de somn, nu se lăsă rugată pentru a se întinde pe celălalt pat și după ce îi ceru un sărut lui Claire, închise ochii.

Tânăra fată urcă pe punte pentru a-l descoperi pe André ținând sticla de șampanie și două pahare.

– Ar fi păcat s-o lăsăm să se piardă, argumentă chirurgul, umplând cupele și oferindu-i una.

Claire acceptă zâmbind.

– Cum să rezist unui asemenea argument! glumi Claire, ești un bărbat convingător...

Se instală pe perne, în partea din față a ambarcațiunii.

– Sper că nu ai nevoie de ajutorul meu, continuă, acum, eficacitatea mea lasă de dorit...

– Ambarcațiunea este ancorată și nu avem altceva de făcut decât să ne lăsăm legănați de valuri, replică André instalându-se în fața lui Claire. Mm... asta da, viață... observă el.

Rămaseră tăcuți, savurând liniștea înconjurătoare și briza ușoară care le răcorea pielea încălzită de soare.

– Doamne, ce bine este! murmură Claire cu o voce adormită.

André se ridică într-un cot și își contemplă însoțitoarea.

– Sunt mulțumit că te-am adus aici, Claire, este atât de plăcut să împarți asemenea clipe cu o tânără persoană care le apreciază!

Flatată, tânăra fată zâmbi.

– Simt că voi adormi, făcu ea, închizând ochii. Trezește-mă dacă ai nevoie de mine.

André îi luă paharul care amenința să-i alunece dintre degete.

Puțin mai târziu, Claire își dădu seama de existența unei umbre între ea și soare. Era tânărul bărbat, aplecat asupra sa.

– Este timpul să ne întoarcem, dacă vrem să ajungem cu mareea, îi șopti.

Tânăra fată se întinse cu voluptate, inconștientă de seducția pe care o degaja gestul său.

– Semeni cu un pisoi care se trezește dintr-un somn adânc, observă André.

Îi atinse ușor părul și înfășură o buclă în jurul degetului său.

– Este moale ca mătasea, aprecie în șoaptă.

Claire zâmbi și se așeză. Legănându-și picioarele în afara banchetei, cu un gest elegant, se ridică. Dar era oare șampania, sau ruliul ambarcațiunii? Își pierdu echilibrul, se clătină și căzu spre André. Acesta o prinse și o menținu lângă el.

– Încetișor, micuțo, o tachină cu amabilitate, revino-ți în fire.

Brațele sale o reținură pe tânăra fată. Își adânci privirea în a sa și o răsturnă ușor pe perne. Se aplecă spre ea și o sărută blând pe obraz. În acea clipă, realitatea se dezechilibră și tânăra fată își cambră trupul suplu spre cel care-i venea în întâmpinare. Cu voința total anulată, Claire îi răspunse la îmbrățișare.

Gura lui André părăsi ușor obrazul și aproape firesc, coborî până la buzele tinerei fete. Venise vremea ca pentru ei doi timpul să stea în loc, și ca în vis, Claire primi și răspunse acelui blând sărut cu o fericire încântătoare.

Doar zgomotul venind din cabina în care copiii se treziseră îi permise lui Claire să-și vină în fire.

Se eliberă din brațele tânărului bărbat.

– André, s-au trezit copii, bâigui cu o voce nesigură, încercând să se ridice.

– Păcat, făcu acesta îndepărtându-se la rândul său, ar fi trebuit să te trezesc mai devreme. Du-te să te ocupi de ei, domnișoară Baxter, eu voi ridica pânzele.

Claire se repezi în cabină, îi îmbrăcă pe Simone și pe Philippe cu vestele de salvare și îi conduse pe punte. Se așezară în partea din față a ambarcațiunii care primea vântul într-un pocnet de pânze, iar Claire evită să-și privească însoțitorul.

Plutiră astfel de-a lungul coastei, ajungând în golful de la Arcachon și la clubul care le păru fremătând de activitate pe lângă liniștea plajei pe care tocmai o părăsiseră.

André ancoră ambarcațiunea și Claire sări pe chei cu copiii.

– Lasă pachetele, îi spuse doctorul, îi voi cere lui Henri să mă ajute să le debarc.

De-abia făcură câțiva metri, că o voce feminină strigă:

– André!

O tânără femeie înaltă și subțire, cu părul de culoare închisă, se afla pe puntea unui iaht luxos.

– Pat Johnson! exclamă André, surprins. Oare ce naiba faci acolo?

– Sunt în vacanță cu niște prieteni.

Lui Claire i se păru că amândoi copiii se încordaseră și îi strângeau puțin mai tare mâna.

– Îți amintești de domnișoara Johnson? întrebă André aplecându-se spre nepotul său.

– Da, răspunse puștiul.

Și întorcându-se spre Claire:

– Acum, ne putem întoarce acasă? șopti cu voce foarte scăzută.

– Nu mă prezinți prietenei tale? reluă tânăra necunoscută.

– Desigur... Pat Johnson... Claire Baxter.

André părea încurcat. În schimb, Pat Johnson părea să se bucure de situație.

– De ce n-ați veni amândoi să beți un pahar la mine la hotel? propuse aceasta din urmă. Luați și copiii dacă vreți.

– Oh, nu este posibil, declară prompt Claire, care se simțea brusc obosită după această zi în aer liber. Trebuie să-i duc înapoi, sunt obosiți.

– Eu accept cu plăcere, interveni André. Domnișoară Baxter, poți să-i conduci pe copii până la mașină și să-i ceri lui Henri să se ocupe de lucruri.

Această bruscă schimbare de atitudine avu asupra lui Claire efectul unui duș rece.

– Desigur, domnule, reuși să răspundă cu un calm pe care era departe de a-l simți. Veniți copii.

Pat Johnson arboră un zâmbet triumfător, părăsi bastingajul și, cu mersul său elegant, se îndreptă spre ponton.

– Ne întâlnim pe chei, André, exclamă cu vocea sa melodioasă.

Claire îi luă repede pe copii, fără să arunce o privire în spate. Lacrimi de dezamăgire îi veniră în ochi, dar și le stăpâni, dojenindu-se cu asprime. La urma urmei, André Dubois nu era patronul ei? Nu avea dreptul să meargă să bea un pahar în compania cui dorea? De ce ar da importanță acelui interludiu romantic provocat de o sticlă de șampanie?

Credinciosul Henri îi aștepta lângă mașină. Veni înaintea trioului și se încruntă cu un aer neliniștit.

– De ce sunteți singură, domnișoară? Unde este doctorul?

– Oh, tocmai a întâlnit o prietenă, s-au dus să bea o răcoritoare împreună, răspunse Claire prompt. Te poți ocupa de lucrurile care au rămas pe ambarcațiune, Henri?

– Bineînțeles domnișoară, dar mai întâi vă voi duce acasă. Păreți extenuată. Mă voi întoarce mai târziu, deoarece trebuie ceva timp pentru a pune totul la loc.

Deschise portiera și Claire se lăsă pe perne, cu câte un copil de fiecare parte. Henri porni mașina și o luară pe drumul spre proprietate.

Doamna Thiret îi întâmpină cu un aer în același timp surprins și contrariat.

– Unde este domnul Dubois? întrebă.

– A întâlnit o prietenă, răspunse Claire cu un aer obosit. Pat Johnson...

– Înțeleg, observă bătrâna doamnă, cu buzele strânse. Presupun că trebuia să se aștepte la asta... Îți propun să-i pregătești pe copii pentru cină, domnișoară. Vom mânca devreme în seara asta, deoarece ești probabil epuizată după ziua aceasta în aer liber.

– Este o idee excelentă, doamnă, aprobă tânăra fată.

Se duse în cameră, îmbrăcă o jupă, îi spălă pe copii pe mâini și îi luă în sufragerie.

– Mi-e teamă să nu fie puțin neîngrijiți, se scuză pe lângă guvernantă.

– Nu-ți face griji, micuțo, replică aceasta zâmbind cu amabilitate. Toți sunteți obosiți și cu cât mai repede veți fi în pat, cu atât va fi mai bine.

Servitoarea aduse o enormă supieră plină cu o delicioasă supă de legume și o așeză în fața bătrânei doamne. Aceasta cufundă polonicul în ea și își servi cu generozitate comesenii. După toate acele emoții, gândi Claire, supa caldă era un deliciu. Brusc, vocea doamnei Thiret o aduse la realitate.

– Vorbește-mi despre domnișoara Johnson.

Claire lăsă lingura și o privi pe guvernantă.

– Ce vreți să știți exact? întrebă cu calm.

– Bine... cum arăta și unde s-au dus împreună?

– Era... hm... foarte elegantă și cred că s-au dus să bea un pahar la ea la hotel...

– Hm... se strâmbă doamna Thiret. Ar fi trebuit să bănuiesc că se va întoarce.

Apoi, brusc, amintindu-și de prezența copiilor:

– Mâncați-vă repede supa, micuții mei, este timpul să mergeți la culcare.

Cina se dovedi simplă în acea seară și Claire fu încântată. După o cupă de cremă caramel, tânăra fată declară că dorea să-i culce pe Simone și pe Philippe.

– Nu dorești să bei o cafea înainte de a urca? propuse guvernanta.

– Nu, mulțumesc, doamnă, sunt obosită, se eschivă tânăra fată. Noapte bună.

Îi luă pe copii și-i duse în camera lor. Îi culcă rapid și nu dură mult timp înainte ca ei să închidă ochii, atât de obosiți erau. Claire îi părăsi în vârful picioarelor și se duse în camera sa, cu ușurare.

Făcu un duș și se întinse în pat cu o carte, foarte hotărâtă să nu se lase copleșită de gânduri negre. Din păcate, cuvintele îi defilau prin fața ochilor, fără să reușească să le rețină în sensul.

Puțin timp după aceea, auzi pneurile scrâșnind pe aleea cu pietriș. André Dubois se întorsese. De la parter ajunse până la ea zgomotul unei discuții, iar tonul folosit de guvernantă o încunoștință că aceasta nu-și cruța reproșurile.

Fără să vrea, Claire ciuli urechile, încercând să surprindă frânturi de conversație, dar renunță foarte repede, dojenindu-se pentru stupida sa curiozitate. Avea oare vreun motiv cât de mic să se simtă implicată în această treabă și frumosul chirurg nu era liber în fapte și gesturi? se gândi cu hotărâre.

Doamna Thiret poate avea unele motive să-și arate mânia, dar asta n-o privea pe ea. Se afla în această casă pentru a îndeplini o sarcină și își făgăduia să-i facă față cu eficacitate.

Efluvii marine pătrundeau prin fereastra întredeschisă și luna răspândea o lumină verde-albăstruie, care aureola toate lucrurile cu o luminozitate difuză.

Sfârșitul unei zile care ar fi putut să fie perfectă, se gândi Claire cu nostalgie și sfârșitul unui lucru care nu începuse niciodată cu adevărat.

Închise ochii și încercă să doarmă.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, soarele strălucea pe un cer complet albastru și Claire își regăsi acea bucurie de a trăi, care o părăsise în ajun.

Se îmbrăcă imediat și alergă până în camera copiilor. Curând, în mijlocul strigătelor lor de bucurie copilărească, tânăra fată uită acel sentiment inexplicabil de nostalgie care o copleșise și se simți într-o excelentă bună dispoziție.

"Dacă mă voi căsători într-o zi, voi avea șase copii, ei sunt sarea vieții".

Și cu acest gând reconfortant, coborî scara, cu micul Philippe în brațe.

André tocmai ieșise din sufragerie și Simone se lovi de el în cadrul ușii.

– Ei haide, potolește-te! mormăi cu o voce ursuză. Zău, domnișoară, speram că vei avea ceva mai multă autoritate asupra acestor copii!

Claire îi aruncă o privire uluită. Era oare același bărbat cu care petrecuse în ajun ore încântătoare?

Privirea îi era rece și dură, lispită de orice emoție.

– Micuții îmi par într-o formă perfectă în această dimineață, adăugă chirurgul pe un ton profesional. Nici o problemă de sănătate, presupun?

Puțin domoliți, Philippe și Simone stăteau acum liniștiți. Claire, gândindu-se că poziția sa pretindea un anumit respect față de eminentul chirurg, se strădui să răspundă cu politețe.

– Nu, nici una pe care să nu o pot rezolva singură.

Și cu aceste cuvinte, cu cel mai mare calm din lume, îi instală pe copii la masă, pentru micul dejun. Când în cele din urmă ridică ochii, silueta arogantului chirurg dispăruse.

Apoi, doamna Thiret, care se întorsese de la slujba religioasă, își făcu intrarea în sufragerie. Aceasta îi zâmbi lui Claire.

– Bună ziua, domnișoară.

– Bună ziua, doamnă. Doriți o cafea? întrebă Claire, punând mâna pe cafetiera de argint.

– Da, cu plăcere.

Bătrâna doamnă se prăbuși pe un scaun. Părea obosită și preocupată.

– A plecat să navigheze, spuse cu un suspin. Cu ea... adăugă fără tragere de inimă.

– Ea? întrebă cu inocență Claire.

– Pat Johnson, desigur!

– Înțeleg... fu singura remarcă pe care și-o permise tânăra fată.

Dar mâinile îi tremurau când unse cu unt un corn destinat lui Philippe.

– Ce doriți să faceți astăzi, copii? reluă ea, dorind să înveselească atmosfera brusc tensionată.

– Să mergem la plajă! exclamară aceștia în cor.

– N-are rost să mergeți până la Arcachon, interveni doamna Thiret. Duminica, plaja este plină ochi. Vă veți distra la fel de bine în micul nostru golf particular.

Claire se bucură de această decizie. În ziua în care simțea atitudinea lui André ca pe o dizgrație, doar fără să fie singură cu protejații săi i se părea suportabil. Coborâră așadar până la micul golf cu multe lopețele și găletușe și se amuzară liniștiți până la ora prânzului.

Era un loc încântător, protejat de vânturile principale de stânci și pini și deschizându-se larg spre bazinul pe care velierele și vaporașele de plăcere făceau ce le dorea inima. Claire se strădui să uite că unul dintre ele era pilotat de mâna pricepută a lui André Dubois. Își alungă din amintire ziua de ieri, care nu fusese decât o himeră...

Când trioul se întoarse spre casă, doamna Thiret o întâmpină pe tânăra fată cu amabilitate. Acea răceală rezervată de care dăduse dovadă față de ea până acum, părea că dispăruse total.

După prânz, în timp ce copiii dormeau, Claire luă o carte și se așeză sub copaci. De la distanță, auzi soneria telefonului. Un minut mai târziu, servitoarea ajunse lângă ea.

– Este pentru dumneavoastră, domnișoară.

Claire se grăbi spre birou. Luă receptorul și recunoscu imediat vocea interlocutorului.

– Robert? Cum ai obținut numărul meu de telefon?

– Am sunat la domnul Dubois, servitoarea lui mi l-a dat.

– Ce noutăți în Paris?

– Oh, nimic îmbucurător de când nu ești aici! Când te întorci?

– Nu suntem aici decât de câteva zile... într-o săptămână, presupun.

– Cu ce-ți petreci timpul?

– Mă ocup de copii, fac sport cu vele...

– Sport cu vele? Nu știam că ești expertă în materie!

– Nu sunt, răspunse Claire râzând. Doctorul Dubois m-a luat la plimbare și n-am făcut nici măcar o manevră.

– Înțeleg. Asta face parte dintre obligațiile tale? întrebă Robert pe un ton sarcastic.

– Dacă vrei, răspunse tânăra fată cu dezinvoltură.

Se lăsă tăcerea.

– Ai ceva special să mă întrebi? reluă Claire.

– Nu, voiam doar să-ți vorbesc. Când te vei întoarce, vom ieși împreună. Te voi duce să vizitezi Parisul.

– Este o idee excelentă!

– La revedere, Claire, pe curând.

Închizând, Claire se surprinse simțind o ușoară nostalgie a Parisului. Puțin ca și când voia să scape de un fel de indispoziție pe care îi era greu s-o definească...

André se întoarse din plimbare la sfârșitul după-amiezii.

Claire se amuza cu copiii când văzu silueta înaltă ieșind din mașină. Veni spre ei cu mersul său nonșalant și îi zâmbi lui Claire.

– Ai petrecut o zi plăcută? o întrebă.

– Excelentă, mulțumesc, replică tânăra fată cu o voce politicoasă, dar distantă.

– Cum se simt nepotul și nepoata mea?

– Cât de bine posibil.

– Ei, voi doi! Oare n-am dreptul la un sărut?

Uitând admonestarea pe care o primiseră chiar de dimineață, copiii se repeziră în brațele unchiului.

– Vezi, suntem din nou prieteni! declară acesta bucuros, adresându-se lui Claire.

– La vârsta lor, au memoria scurtă! observă tânăra fată cu dezinvoltură. Acum, este timpul să-i duc în casă.

– Lasă-mă să te ajut. Aș dori să-l examinez pe Philippe înainte de plecare.

Îl luă în brațe și urcă până în camera lor.

Claire îl dezbrăcă pe băiețel și îl întinse pe pat, apoi lăsă locul medicului care, după câteva minute se ridică, aparent mulțumit.

– Se pare că ai cel mai bun efect asupra micului tău pacient, îi declară tinerei infirmiere, aranjându-și stetoscopul. Totuși, îl voi supune unor teste îndată ce se întoarce la Paris.

Se îndreptă spre ușă.

– În seara aceasta, cinez în oraș și voi părăsi Arcachon devreme dimineață. Așa că îți spun la revedere de acum.

– Drum bun, doctore, spuse Claire conducând copiii spre baie.

– Telefonează-mi dacă ai o cât de mică problemă, adăugă medicul.

– Bineînțeles.

Se simțea perfect stăpână pe situație, cu mintea limpede și capul rece. Oare cum putuse ceda, fie și timp de câteva ore, unor visuri romantice?

A doua zi, tânăra fată îi duse pe copii la Mickey Club. Îl întâlni pe Patrick și ceata sa veselă cu mare plăcere și se bucură să asiste la zbenguiala micului Philippe care, evident, își regăsise propriul elan printre copiii de vârsta sa.

După prânz, doamna Thiret îi propuse cu amabilitate lui Claire să-și ia liber după-amiază.

– Îi voi supraveghea eu pe copii în timpul siestei și îi voi distra după aceea până la întoarcerea dumitale.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă, vă mulțumesc, acceptă tânăra fată cu recunoștință.

Câteva minute mai târziu, în sandale albe și rochie din pânză fucsia, porni în direcția Arcachonului. Oare cum își va umple aceste ore de libertate? Nu știa, dar simplul fapt că se simțea brusc liberă în fapte și gesturi îi dădea aripi. Să-și practice meseria de infirmieră în particular era evident mai puțin constrângător ca la spital, dar necesita o prezență permanentă și asumarea unor responsabilități la fel de obligatorii.

Când ajunse în centrul stațiunii balneare, Claire se plimbă din magazin în magazin, privind cu interes ultima modă estivală. Brusc, rămase tablou în fața celui mai încântător costum de baie

din două piese pe care-l văzuse vreodată. Era dintr-o țesătură atât de fină încât părea de mătase. Desigur, prețul i se păru astronomic tinerei fete dar, cu toate că nu avusese intenția să facă și cumpărături, nu rezistă acestei mici nebunii.

– Îl iau, îi spuse vânzătoarei.

– Este un cadou, doamnă? întrebă aceasta din urmă.

– Da, desigur, răspunse cu veselie Claire, amuzată la ideea să-și ofere un dar luxos.

– În acest caz, îl voi ambala cu grijă.

Înfășurându-l în hârtie fină, puse modelul unicat într-o cutie mică și o înconjură cu panglică albastră, pe care o încheie cu un nod frumos.

Claire se simți foarte bucuroasă ieșind din magazin, cu pachetul legănându-se în vârful degetelor. Zărind terasa unei cafenele, se hotărî să-și ofere o răcoritoare pentru a sărbători noua sa achiziție. Se așeză la masă și începu să desfacă ușorul costum de baie, doar pentru plăcerea de a-l privi.

Era atât de preocupată de ceea ce făcea, încât nu văzu silueta elegantă care se opri lângă ea.

– Ei bine, nu credeam să am ocazia să vă revăd atât de repede! spuse o voce cunoscută.

Claire tresări și ridică ochii pentru a o descoperi pe frumoasa Pat Johnson care se afla între ea și soare.

– Pot să stau lângă dumneavoastră? continuă aceasta.

– Da... da, răspunse Claire, grăbindu-se să pună costumul de baie în cutie.

– Dar ce avem oare aici? Oh... dar este încântător!

Pat Johnson întinse o mână lungă, cu manichiura făcută și ridică sutienul ușor.

– Face parte dintr-un plan de seducție? o ironiză cu râsul său melodios.

– Tocmai plecam... declară Claire, făcând gestul de a se ridica, dar Pat Johnson o reținu de braț.

– Oh, nu atât de repede, rămâneți să beți un pahar cu mine!

Pocni din degete cu autoritate pentru a chema chelnerul.

– Ce doriți să beți? Un suc de fructe, sau o ceașcă de ceai?

– Bine, poate... un suc de portocale, ezită Claire.

– Așadar, două sucuri de portocale, vă rog.

Apoi se întoarse spre tânăra fată.

– Oare nu avem nenumărate subiecte de conversație?

– Ah da... care? întrebă tăios Claire.

– Ei bine, amândouă avem aceeași meserie... Cum găsiți copiii?

– Extrem de drăguți, replică scurt Claire, puțin îngrijorată să continue pe acest subiect.

Sosiră băuturile și Pat Johnson scoase o tabacheră din argint.

– Fumați?

– Nu, mulțumesc.

Pat își aprinse o țigară și inspiră adânc fumul.

– Și cum se prezintă micul Philippe?

– Sănătatea sa este delicată.

– Da, anul trecut mi-a produs câteva neliniști.

– În acest caz, de ce l-ai părăsit? întrebă în mod spontan Claire.

– Hm, date fiind împrejurările, nu aveam de ales.

– Și totuși?

– André m-a cerut de soție.

Vestea căzu ca un trăsnet și Claire avu o tresărire de surpriză.

– Și... ce s-a întâmplat?

– Nu eram sigură de mine și aveam nevoie să mă depărtez pentru a mă gândi.

– Înțeleg, murmură Claire cu voce nesigură. Și la ce concluzie ați ajuns?

– N-am luat nici o hotărâre, exclamă Pat cu dezinvoltură, strivindu-și țigara în scrumieră.

Claire bău o înghițitură din sucul de portocale, pentru a-și umezi gâtul uscat, dar fructul avea gust amar.

– De asta v-ați întors?

– Oh Dumnezeule, nu! Sunt în vacanță. Recunoașteți că lumea este mică...

Scoase din poșetă o pudrieră asortată cu tabachera și începu să-și retușeze machiajul impecabil.

– Dumnezeule! Aerul de mare chiar agresează pielea, nu găsiți? exclamă Pat Johnson, trecându-și ușor un deget cu atenție peste epiderma catifelată.

– Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta.

Își puse paharul pe masă.

– Acum, trebuie să plec.

– Atât de repede? Ah da, uitasem... munciți! Dacă mai dispuneți de puțin timp liber, telefonați-mi la hotel, iată numărul meu,

continuă dându-i lui Claire o carte de vizită a locului în care descinsese. Am fost încântată să vorbesc cu dumneavoastră. La revedere!

Și cu aceste cuvinte, se ridică și coborî strada.

Claire urmări din ochi silueta elegantă și subțire până când dispăru la un colț. Conversația o tulburase profund. Presupusese ea ceva, dar de aici până la a-și imagina o asemenea informație!

Plăti nota și își reluă drumul spre proprietate. Mica frază a lui Pat Johnson îi revenea implacabil în minte... "André m-a cerut de soție". Dar oare n-o avertizase acesta din urmă, de-abia acum câteva zile, sfătuind-o să nu creadă tot ce se auzea vorbea? Oare ce se întâmplase anul trecut?

***

Săptămâna următoare trecu cu o rapiditate uluitoare. În fiecare dimineață, Claire îi duse pe copii la Mickey Club. Acolo îl găsea pe Patrick și ceata sa; ieșise cu ei în două seri. Doamna Thiret insistase nu o dată ca tânăra fată să dispună de puțin timp liber, ca și când își dorea ca aceasta să păstreze o amintire plăcută sejurului său la Arcachon.

În ajunul întoarcerii la Paris, Claire mâncă de prânz în compania guvernantei, când surprinse pe chipul său o umbră de melancolie.

– Doresc sincer să rămâi la familia Flament, micuțo, declară extraordinara femeie. Ai o influență minunată asupra copiilor. Să-i îngrijești bine la Paris, îmi sunt atât de dragi. Iar dacă situația devine prea... în sfârșit, vreau să spun... doamna Helene nu este o mamă ideală, este mai degrabă o femeie de afaceri... nu ezita să-i aduci pe micuți aici, vei fi întotdeauna binevenită.

– Mulțumesc doamnă, răspunse Claire cu căldură.

Ce transformare în atitudinea doamnei Thiret! N-o întâmpinase oare pe Claire ca pe o intrusă, apoi, treptat, nu-i dăduse dovezi de stimă și chiar de afecțiune?

Puțin mai târziu, în timp ce-și umplea valiza, tânăra fată își aminti cuvintele guvernantei. Cât de plăcut era să se simtă astfel acceptată! Se va întoarce cu siguranță aici, dar în această clipă nu avea decât o dorință, să se întoarcă la Paris...

Se rezemă cu coatele de fereastră, adulmecă mirosurile marine și-și lăsă privirea să rătăcească peste masa mișcătoare a oceanului, pe care luna o lumina cu reflexe argintii. Era același spectacol ca în ziua în care sosise, acum două săptămâni.

Două săptămâni... Se putea oare să nu fi trecut decât două săptămâni, în timp ce Claire avea impresia că trăise aici o parte importantă din viața sa?

Se culcă în cele din urmă, cu nostalgia în suflet și își jură să se întoarcă aici, cum te întorci la o amintire.

A doua zi dimineața, părăsiră Arcachonul în zori, deoarece Henri își dorea să ajungă la Paris înainte de ora aglomerației.

Doamna Thiret le pregătise un picnic și la ora prânzului, șoferul opri mașina la marginea unui câmp.

Ajunseră la Paris în mijlocul după-amiezii și opriră în parcajul imobilului familiei Flament fără să fi avut de suferit ambuteiaje.

Ascensorul îi lăsă în fața apartamentului care îi păru lui Claire și mai luxos decât își amintea. Era un contrast frapant între decorul luxos de aici și simplitatea rustică a proprietății de la Arcachon.

Marie îi întâmpină cu căldură și Claire, prinzând câteva frânturi din discursul volubil al tinerei servitoare, înțelese că aceasta era încântată de întoarcerea lor și că doamna Flament era așteptată peste două zile.

– În seara aceasta, mă voi ocupa eu de copii, domnișoară, păreți foarte obosită de călătorie.

– Mulțumesc Marie. Mă voi odihni puțin, apoi voi veni în camera copiilor.

Claire se retrase în camera sa și făcu o lungă și voluptuoasă baie cu spumă. Îmbrăcă o rochie curată din bumbac turcoaz și se duse să-i întâlnească pe Philippe și pe Simone.

De-abia deschise ușa, și avu surpriza să descopere o siluetă aplecată peste băiețel. Străbătu încăperea în timp ce André își continua examenul. Câteva minute mai târziu, se îndreptă și i se adresă lui Claire.

– Am făcut în așa fel încât Philippe să fie internat mâine în spital. Îl vom supune unor teste.

Claire privi îngrijorată omulețul care se răsucea în pat.

– Totul este în ordine, reluă André, tocmai i-am explicat ce se va întâmpla.

Philippe o luă pe Claire de mână.

– Vei veni cu mine, nu-i așa? o rugă.

– Da, desigur... doar dacă...

Îl privi pe chirurg cu un aer întrebător.

– Cred că este o idee excelentă, aprobă acesta. Apropo, unde este Marie? Marie! strigă el.

Tânăra servitoare se grăbi spre el.

– Da, domnule?

– Servește-le cina copiilor, te rog. Dacă vei avea nevoie de noi, suntem în salon.

Claire se încordă când îl simți c-o ia de braț și o conduce spre ușă.

– Să mergem să bem un aperitiv înainte de masă, spuse cu autoritate chirurgul.

"Hotărât lucru, când a decis ceva, nimic nu trebuie să-i reziste!" Dar îl urmă de-a lungul culoarului. Nu-i eliberă încheietura mâinii din strânsoare decât când Claire fu așezată pe canapea.

– Ce vrei să bei? o întrebă cu aceeași voce poruncitoare.

– Un gin tonic.

– Gin tonic? Ce idee ciudată! Nu știam că-ți plac acest gen de băuturi.

– Este oare interzis să dorești brusc o schimbare? răspunse Claire izbucnind în râsul său sincer și tineresc.

Acest simplu schimb de cuvinte fusese suficient pentru a sparge gheața și tânăra fată își găsi buna dispoziție.

– Nu, bineînțeles. Un gin tonic pentru doamna. Iată, îi spuse întinzându-i un pahar de cristal.

Claire gustă și schiță o grimasă.

– Nu te așteptai la asta, nu-i așa? o ironiză André cu amabilitate.

– Nu, nu chiar... este tare!

– Ai profitat din plin de această ultimă săptămână la Arcachon? o întrebă așezându-se lângă ea.

– Oh da! a trecut în mod minunat!

– Oare ce s-a întâmplat atât de captivant încât să fii atât de entuziasmată?

– Nimic... Oh, ba da! Imaginează-ți că am întâlnit-o pe Pat Johnson, făcu Claire, observându-l cu coada ochiului. Am băut o răcoritoare împreună.

– Bine, bine... Probabil că bârfele vor circula cu mare viteză, le aud de aici, comentă André sarcastic.

Dacă dorea să știe mai mult, va rămâne flămând! se gândi Claire cu maliționitate. La urma urmei, nu era problema sa.

O servitoare anunță că cina era servită și se duseră în sufragerie. André se așeză într-un capăt al mesei și o plasă pe tânăra fată la dreapta sa. Se purtă față de ea cu o extremă politețe, interesat să-i cunoască gusturile în materie culinară și dorind să fie mulțumită de mâncărurile care i se serveau.

De altfel, Claire n-ar fi putut face mofturi, deoarece masa fu excelentă. Sparanghelul se topea în gură după pofta inimii, ca și puiul preparat cu tomate, ardei, șuncă și orez, însoțit de un sos cu aromă subtilă. André servi vinuri diferite și încercă să-i obișnuiască

tinerei fete cerul gurii cu diferitele arome pe care i le propunea în calitate de priceput amator de vin. Dar, amintindu-și de efectul dezastruos al șampaniei asupra ei în alte împrejurări, Claire rămase rezonabilă.

– Dar ce se întâmplă cu tine, în seara asta Claire? nu bei aproape nimic, se neliniști André în timp ce tânăra fată refuza să-i umple din nou paharul.

– Vreau să-mi păstrez mintea limpede, replică aceasta cu dezinvoltură.

Chirurgul ridică din umeri.

– Fără îndoială, te temi că încerc să te fac să bei, pentru a trage niște avantaje din situație? o întrebă, adresându-i un zâmbet plin de seducție.

– Nu-ți apreciez deloc umorul! exclamă Claire, imediat în defensivă.

– Pisicuța mea protestează! murmură André mângâindu-i ușor părul lui Claire, care se încordă la această atingere. Iată, gestul meu este inofensiv. Vreau doar să mă bucur de moliciunea părului tău.

În timp ce vorbea, îi înconjură umerii cu brațul, sprijinindu-și capul de al ei și-i atinse obrazul cu un sărut ușor. Mânată de nu se știe ce forță, Claire întoarse puțin fața și buzele li se întâlniră într-un sărut lung și voluptuos. Inima tinerei fete începu să bată să-i spargă pieptul, se simțea slabă și fără rezistență și se cuibări lângă umărul chirurgului. Erau atât de absorbiți doar de ei, încât nu auziră slujnica intrând în sufragerie.

– Oh... iertați-mă!

Claire își reveni prima și se despărți repede de André, în timp ce servitoarea dispăru discret. Doctorul izbucni într-un puternic hohot de râs.

– Oh, sunt încântată că găsești situația nostimă! exclamă Claire furioasă.

– Ei bine, Claire! Dacă ai fi văzut mutra pe care ai făcut-o când a intrat servitoarea!

– Părea că era obișnuită să te surprindă hârjonindu-te! constată tânăra fată cu amărăciune. S-a întâmplat probabil de mai multe ori anul trecut!

Această remarcă avu darul de a întrerupe imediat ilaritatea lui André Dubois.

– Dacă într-adevăr crezi ceea ce spui, nu am nimic de adăugat, îi răspunse cu răutate.

Își împinse cu violență scaunul.

– Te voi vedea mâine dimineață la ora nouă la spital, continuă. Bună seara.

Și înainte ca tânăra infirmieră să poată replica, părăsise încăperea. Așadar, era îndrăgostit de Pat Johnson! se gândi cu tristețe Claire înainte de a se ridica la rândul său pentru a se duce la căpătâiul copiilor. Dormeau liniștiți și Claire se întoarse în camera sa. Se pregăti de noapte în timp ce regreta că-i permisese chirurgului să o sărute din nou. Oare îi va servi ca diversiune așteptând ca Pat Johnson să catadicsească să ia în sfârșit o hotărâre?

Capitolul 6

A doua zi dimineață, neliniștea tânărului Philippe te făcea să suferi văzând-o. Nu avu poftă de mâncare și Claire trebui să se folosească de toată puterea sa de convingere pentru a-l face să înghită puțină pâine și dulceață. În schimb, Simone, cu nepăsarea vârstei sale, se bucura să petreacă acea zi la grădina zoologică, unde Marie îi promisese s-o ducă.

Când vioaia servitoare veni s-o ia, Simone sări de pe scaun, o sărută în grabă pe Claire și înconjură gâtul lui Philippe cu brațele ei mici durdulii.

– La revedere, Philippe, îi spuse, sărutându-l sonor pe obraz pe fratele său, pe curând.

Copilul zâmbi cu curaj și își sărută la rândul său sora.

Claire îl duse pe micul bolnav în camera sa. O valiză conținând pijamaua, câteva lucruri de toaletă și jucăriile preferate, era deschisă pe pat. Când copilul o văzu, izbucni în plâns.

– Nu vreau să plec, vreau să rămân cu voi! bâigui strângându-se convulsiv lângă Claire.

– Haide, haide, făcu Claire luându-l blând pe genunchi. Fii curajos, dragul meu. Unchiul André vrea să fii complet vindecat, așa că trebuie să caute ce te obosește. Vezi, corpul tău este ca un motor de mașină, continuă tânăra infirmieră punând mâna pe un automobil din plastic pe care Philippe îl iubea în mod special. Dacă elementele care-l compun funcționează bine, mașina merge bine. Dacă unul dintre ele este defect, mașina rulează cu viteză mică. Unchiului André i-ar plăcea să cunoască ceea ce merge mai puțin bine în corpul tău, pentru a se putea repara. Ce poate fi mai simplu? Nu crezi că este o idee bună?

– Da, se smiorcăi băiețelul ștergându-și lacrimile. Unchiul André este un medic mare, nu-i așa?

– Cel mai bun care există! zâmbi Claire.

– În acest caz, sunt mulțumit că se ocupă de mine. Așa, voi putea să alerg și să sar ca Simone! încheie copilul, înseninat.

– Bineînțeles! îl încurajă Claire sărutându-l cu tandrețe. Acum, să ne grăbim, ne așteaptă Henri...

Ascensorul îi lăsă în parcajul din subsol. Henri le veni în întâmpinare, luă valiza pe care o puse în portbagaj, în timp ce Claire și Philippe se așezară în spatele mașinii. Trecu de ușa automată și conduse luxoasa mașină de-a lungul bulevardului care ducea la Arcul de Triumf.

Traficul era deja foarte aglomerat la acea oră a dimineții, dar Henri, obișnuit cu circulația pariziană, nesocotea dificultățile.

– Nu mi-ar plăcea să conduc în Paris, observă Claire adresându-se șoferului.

– Oh, vă veți obișnui foarte repede, replică Henri zâmbind.

Ajunși la Rond-Point pe Champs-Elysées, o luară în direcția Place de la Concorde și Claire se miră de arhitectura acelor bulevarde frumoase din centrul capitalei. Merseră de-a lungul Senei, traversară Pont Notre-Dame spre Ile de la Cité și se opriră în sfârșit în fața vechiului spital aflat acolo.

– Trebuie să vă aștept, domnișoară? întrebă Henri, deschizând portiera.

– Nu, mulțumesc Henri. Nu știu cât timp voi rămâne.

– Foarte bine, domnișoară.

Scoase valiza din portbagaj și o întinse tinerei fete care îl ținea deja pe Philippe de mână. Claire îi spuse la revedere șoferului și începu să urce impozanta scară a spitalului. Foarte ocupată să-l ajute pe Philippe să urce treptele, tânăra infirmieră nu remarcă cine îi aștepta sus.

– Ați întârziat! o repezi André cu vocea sa cu inflexiuni profunde.

Ridicând ochii, Claire îl descoperi înțepenit într-o atitudine dezaprobatoare.

– Am spus ora nouă și acum este nouă și cinci, reluă medicul cu severitate. Ce v-a reținut?

În ciuda acestei primiri dezagreabile, Claire nu se putu împiedica să admire eleganța naturală a seducătorului chirurg, îmbrăcat într-un costum gri și cravată de culoare deschisă.

Ochii săi care nu se plecară întâlniră privirea foarte supărată a interlocutorului său.

– Ne-a întârziat circulația intensă, explică tânăra fată în loc de scuză.

– Și eu a trebuit să o suport și oare am întârziat pentru atâta lucru? exclamă André, enervat.

La ce bun să încerce să se justifice? se gândi Claire. Când arbora acel aer acuzator, arogantul medic nu era pregătit să asculte de rațiune. Tânăra fată se aplecă și-l luă pe Philippe în brațe.

– Bună ziua dragul meu, spuse André, brusc îmblânzit, adresându-se nepotului său. Este în regulă?

– Da, este în regulă, răspunse Philippe zâmbind. Ai să mă vindeci, nu-i așa?

Andre zâmbi.

– Vom încerca, îl liniști, luându-l la rândul său.

Se întoarse și duse copilul în lungul culoarului, ca și când nu cântărea mai mult decât o păsărică în brațele sale puternice. Claire îi urmă și se simți brusc aproape nedorită.

– Să știi că ești într-un spital foarte vechi, dragul meu. A fost construit acum câteva sute de ani și chemarea sa, trecând prin ani, a fost întotdeauna să primească bolnavi.

Claire observă cu curiozitate coloanele din piatră și tavanele înalte ale culoarului, a cărui arhitectură impozantă inspira respect, aproape ca o catedrală, se gândi.

– Totuși, acești pereți, cât de vechi sunt, închid echipa medicală cea mai modernă și cea mai eficace din Paris, comentă André.

– Și cel mai bun doctor din lume! întări spusele Philippe, cuibărindu-se cu încredere în brațele chirurgului chirurgului.

Un zâmbet emoționat lumină o clipă fața lui André, dar când își ațintи privirea asupra lui Claire, trăsăturile își regăsiră toată severitatea.

– N-are rost să rămâi, domnișoară, spuse fără amabilitate, infirmierele nu lipsesc aici.

– Dar... Philippe nu va avea nevoie de mine? obiectă Claire cu timiditate.

– Va fi pe mâini bune, replică André cu bruschețe. Ia-ți liber. Iată, am sosit.

Se opri în fața ușii de la serviciul rezervat copiilor.

– La revedere, Philippe, spuse Claire.

Se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută cu afecțiune pe băiețel. Făcând asta, părul său atinse ușor haina lui André și parfumul apei sale de toaletă, ușor aromat, îi gâdilă mirosul. Această senzație, așa trecătoare cum fu, îi aminti de îmbrățișarea senzuală din ajun și tânăra fată se dădu repede înapoi. Se întoarse și se îndepărtă în grabă, simțind în ceafă privirea zeflemitoare a acestui bărbat imposibil, a cărui atitudine arogantă o descumpănea cu desăvârșire. Lacrimi de umilință îi veniră în ochi și reuși cu greu să le rețină.

Când ieși din clădirea întunecată, lumina crudă a soarelui o orbi o clipă. Se afla în piața Parvis și putu vedea impozantele

turnuri de la Notre-Dame, ieșind în evidență pe albastrul cerului. Zărind o cafenea mică învecinată cu catedrala, Claire traversă și intră repede acolo, încântată că era suficient de pustie pentru a-și putea reveni și să-și găsească stăpânirea de sine.

– Ce doriți? făcu vocea unui chelner, apărut alături.

– O cafea, vă rog.

De-abia își muiase buzele în lichidul cald și tare că nervii i se domoliră și tensiunea care o apăsase să relaxa treptat. Oare cum acest bărbat care tocmai o alungase cu atât de puțină politețe se putuse comporta atât de odios, în timp ce chiar în ajun o ținuse în brațe cu o asemenea tandrețe? Va reuși într-o zi să adopte în prezența lui o dezinvoltură egală cu a lui?

Dispunea de o zi întreagă de libertate în Parisul pe care îl iubea atât de mult. Oare cum va profita de ea? Brusc, o idee strălucită îi veni în minte. Și dacă i-ar telefona lui Robert?

Se ridică și se îndreptă cu hotărâre spre tejghea.

– Există un telefon aici? îl întrebă pe chelnerul ocupat să spele pahare.

– Da, domnișoară, dar rezervat numai comunicărilor în Paris. Doriți o fisă?

– Da, vă rog.

Și după indicațiile tânărului bărbat, coborî la subsol și se închise în cabină. Își consultă agenda și formă numărul lui Robert. După un timp care i se păru foarte lung, de la celălalt capăt al firului îi ajunse la ureche vocea gâtuită a prietenului său.

– Robert? Sunt Claire. Mă temeam să nu fii absent.

– Eram pe punctul să plec când a sunat telefonul. Predau un curs de engleză la ora nouă.

– Oh, făcu tânăra dezamăgită, speram că mă vei putea duce să vizitez Parisul.

– Nu lucrezi?

– Nu, astăzi nu. Am o zi liberă.

– Dar este minunat! Așteaptă... Sunt ocupat până la ora unsprezece, iar apoi mă pun la dispoziția ta.

– Este posibil oare?

– Desigur... Suntem plătiți la ora de curs și voi găsi cu ușurință pe cineva care să mă înlocuiască.

– Dar îți poți permite?

– Haide, draga mea, știi bine că dacă este vorba despre tine, sunt disponibil întotdeauna! glumi Robert pe un ton emfatic. Unde ești acum?

– Într-o cafenea lângă Notre-Dame.

– Perfect! Profită să faci un scurt tur al catedralei, voi fi în fața ei la ora unsprezece și jumătate. Îți convine?

– Da, Robert. Pe curând și... Mulțumesc!

– Plăcerea este de partea mea... Pe curând.

Claire închise și urcă în cafenea. Schimbă un zâmbet cu chelnerul. Hotărât lucru, ziua se anunța mai plăcută decât considerase la început!

Traversă piața și pătrunse în interiorul catedralei Notre-Dame. Se înfioră. După căldura și lumina de afară, contrastul era frapant și răcoarea puțin cam pătrunzătoare. Lumina filtrată de

numeroasele candelabre incita la reculegere. O stranie senzație de pace oferită de măreția locurilor puse stăpânire pe Claire. Îngenunche instinctiv, imitând prin acest gest mulțimea de creștini care, de secole, veniseră să se roage lui Dumnezeu.

Turiști de toate naționalitățile se grăbeau spre navele laterale, schimbând în șoaptă reflecții asupra arhitecturii. În trecere, Claire recunoscu englezi, nemți și inevitabilii provinciali francezi, profitând de un sejur la Paris, pentru a vizita una dintre cele mai prestigioase bijuterii ale capitalei. De pe o tribună înaltă, o orgă dăruia accentele armonioase și triumfătoare ale unei fugi de Bach. După câteva minute, Claire se ridică și coborî în nava principală până la altarul care o cuceri îndelung prin grandoare. O slujbă era pe cale să înceapă și tânăra fată se retrase și se îndreptă spre turnul de nord. Acolo cumpără un bilet și urcă scara abruptă din piatră pentru a descoperi în sfârșit o panoramă grandioasă a Ile de la Cité și a Parisului. Se desfătă și în turnul de sud, înainte de a coborî spre corpul principal al catedralei.

Robert nu va întârzia să sosească, așa că ieși din biserică și rămase în pronoos. Îl recunoscu pe tânărul bărbat care traversa piața și îi veni în întâmpinare. Acesta o luă de mâini, o atrase spre el și o sărută sonor pe amândoi obrajii.

– Ce surpriză minunată! exclamă Robert. Când te-ai întors de la Arcachon?

– Ieri.

– Oh! În aceste condiții, sunt onorat că mi-ai dat un semn atât de repede. Oare care este motivul?

Seducătorul chirurg este atât de ocupat încât nu te poate distra el însuși? întrebă ușor sarcastic.

– Nu fi stupid, Robert! îl dojeni cu amabilitate Claire. Nu este decât patronul meu și în plus, este prea arogant pentru a-mi face plăcere compania sa.

– Doar dacă...

– Te rog, îl întrerupse repede Claire, nu doresc să vorbesc despre el.

– Ai dreptate, acceptă Robert cu bună dispoziție. Suntem în cel mai frumos oraș din lume și avem toată ziua în fața noastră, nu este oare minunat? Cu ce dorești să începem?

– Nu prea știu... tu ești expertul. Oare ce este de văzut? Turnul Eiffel îl cunosc, pentru că l-am vizitat acum câțiva ani, cu școala.

– De acord. Și Montmartre?

– Oh da! Oare nu acolo trăiesc artiștii?

– Da, bineînțeles. Acum, locul a devenit mai ales turistic, dar se întâlnesc încă niște pictori care-și vând pânzele în Place du Tertre. În tot cazul, vom putea vedea Sacré-Coeur. Vino, să luăm metroul.

Curând discutau vesel în metroul care-i ducea spre nordul Parisului. După ce schimbară de două ori, ajunseră la stația Anvers și ieșiră. Claire era fascinată de nenumăratele prăvălii care mărgineau strada. Propuneau amintiri de toate felurile și domnea acolo o activitate febrilă care o înveseli pe tânăra fată. Ajungând pe colină, descoperiră bazilica profilându-se pe cerul complet albastru. Urcară de-a lungul grădinilor care o precedau și se opriră

câteva minute pe trepte, pentru a descoperi vederea splendidă care se desfășura sub privirile lor uimite. Robert își luă prietena de mână și intrară în biserică. Atmosfera, categoric mai puțin austeră decât cea de la Notre-Dame, o încântă pe Claire. Urcară treptele care duceau la dom și admirară orașul care se întindea la picioarele lor. La vest, cartierul industrial Defense, la sud, cartierele pitorești. Nu departe de acolo, Sena își desfășura meandrele capricioase, ca o lungă panglică strălucind în soare, iar pe celălalt mal, fin și ajurat ca lucrul unei dantelărese, se ridica turnul Eiffel, elegant și impozant.

– Este superb! se entuziasmă Claire, coborând treptele. N-aș fi vrut pentru nimic în lume să ratez acest spectacol!

– Da, ascensiunea a meritat osteneala și am fost recompensați pentru efort, replică Robert. Acum, ți-e foame?

– Mor de inaniție! exclamă tânăra fată râzând.

– Bine. Știu un loc simplu, dar pitoresc, care cu siguranță îți va plăcea.

Își luă însoțitoarea de mână și o conduse de-a lungul șoselei pavate până în Place du Tertre.

– Oh! Să ne oprim o clipă pentru a vedea pictorii! îl rugă tânăra fată, foarte entuziasmată.

– Mai târziu, promise Robert. Ne vom întoarce după ce mâncăm de prânz. Restaurantul unde te duc este aproape întotdeauna plin și dacă întârziem prea mult, nu vom mai avea masă.

Depășiră piața, coborâră o străduță îngustă și pătrunseră într-o așezare plăcut decorată cu fețe de masă în carouri roșu cu alb, pe

care ardeau lumânări înfipte în sticle. Într-un colț, un acordeonist cânta niște melodii cunoscute. O faună eminamente tânără, formată din studenți și din artiști, se înghesuia în jurul meselor. Atmosfera era tonică și Claire, a cărei dispoziție era la apogeu, se hotărî să adere la veselia înconjurătoare. Un chelner zâmbitor îi conduse până la două locuri libere, înghesuite între muzician și bucătărie. Se vârâră cu greutate pe bancă și chelnerul la propuse o listă de bucate.

– Oh, nu este necesar, interveni Robert. Vom lua felul zilei, este întotdeauina excelent. Ce este astăzi?

– Pui fript, domnule.

– Perfect. Doi pui fripți, vă rog, și o carafă cu vin din beciurile patronului.

Claire, căreia i-ar fi plăcut să facă ea însăși alegerea, se simți ușor frustrată, dar își reveni foarte repede. În definitiv, nu-i revenea oare lui Robert organizarea acestei zile... de sărbătoare? În plus, nu dăduse dovadă de înțelepciune optând pentru felul zilei, care era soluția cea mai economică?

– Țin să-mi plătesc partea, se grăbi să precizeze tânăra fată.

– Glumești! se indignă însoțitorul său. Poate nu sunt foarte bogat, dar meriți din plin fiecare franc pe care îl voi cheltui pentru tine, continuă luând mâna lui Claire.

Își temperă tonul puțin emfatic printr-un hohot de râs căruia tânăra fată i se asocie.

Chelnerul le aduse vinul și le umplu paharele. Acesta i se păru cam acrișor lui Claire, obișnuită deja cu gustul mai plăcut al celor

mai bune vinuri oferite de André. Își stăpâni un ușor frison și-i zâmbi lui Robert, ridicând paharul.

– În sănătatea ta!

– În sănătatea ta, replică acesta ciocnindu-și paharul de al lui Claire.

Puiul se dovedi savuros și crocant după pofta inimii. Era însoțit de lăptucă proaspătă și cartofi prăjiți care se topeau în gură. Pentru desert, Robert comandă înghețată. Se arătă curtenitor și atent față de însoțitoarea sa și aceasta era încântată să găsească în el prietenul ideal pentru escapadele sale pariziene.

Chelnerul debarasă masa și aduse cafelele.

– Dorești un coniac, Claire? întrebă Robert.

– Oh Dumnezeule, nu, mulțumesc! Dacă voi continua în acest mod, curând voi dansa pe mese! glumi aceasta, deja amețită de alcool și de ambianța entuziasmată.

– Așa îmi placi, observă Robert. Pari mai relaxată decât când ne-am întâlnit de dimineață. Oare care era motivul? Nu-ți place munca ta?

– Să îngrijești un bolnav în particular, nu este atât de ușor cum îmi închipuiam.

În lipsa organizării dintr-un spital, nu se știe niciodată dacă faci bine sau rău. Și te simți puțin singur, iar în ceea ce mă privește, îmi lipsește atmosfera de camaraderie dintr-o echipă, se destăinui Claire, ușurată să poată spune în sfârșit o parte din problemele sale.

– În orice caz, să știi că poți conta pe mine de fiecare dată când vei suferi de izolare, draga mea, se grăbi Robert să replice, strângându-i mâna cu afecțiune.

Plăti nota și se ridică.

– Vino, îi comandă tânărul bărbat. Să mergem să privim artiștii din Place du Tertre.

De la pictorul fără talent la acuarelistul cel mai talentat, acest gen de atelier în aer liber forfotea de pictori din toate școlile care-și prezentau operele, sau lucrau în spatele șevaletului. Unul dintre ei se apropie de Robert.

– Permiteți-mi să fac portretul încântătoarei dumneavoastră însoțitoare, îi propuse.

– Cât? se informă Robert, mereu practic.

– Treizeci de franci pentru o schiță, răspunse tânărul bărbat. Dar este un tarif special pentru a onora frumusețea domnișoarei!

– Este mult prea scump! protestă Robert râzând și prefăcându-se că pleacă.

– Să spunem douăzeci de franci, dar este ultimul meu preț, insistă portretistul fără să se lase descumpănit.

– De acord, acceptă Robert și încercați să-i semene!

– Robert, chiar nu țin să pozez, obiectă Claire ridicând mâna în semn de negare.

– Ba da, haide, draga mea, așază-te și nu te mai mișca...

Claire se supuse și luă loc pe scaunul care îi fu întins de tânărul bărbat. Deja se formase un grup de curioși care-l priveau pe artist lucrând și Claire se simți vexată să devină astfel ținta unor gură-cască.

– Zâmbește! îi ordonă Robert.

Tânăra fată o făcu destul de silit, dorindu-și să scape din acest supliciu.

După câteva minute care i se părură lui Claire o veșnicie, artistul desprinse foaia de pe șevalet și o flutură victorios deasupra capului.

– Iată! făcu el cu mândrie.

– Imaginea nu este la fel de frumoasă ca modelul, protestă Robert, plătind prețul convenit. Ce crezi, Claire?

Tânăra fată examină la rândul său desenul. În ciuda zâmbetului puțin forțat, privirea rămânea tristă.

– Cred că seamănă, mulțumesc, îi spuse tânărului bărbat.

Chipul acestuia se lumină.

– Este o adevărată plăcere să faci portretul unei fete atât de frumoase! exclamă. La revedere, domnișoară, la revedere, domnule.

Tânăra pereche își continuă plimbarea de-a lungul unor străzi pavate cu dale și se află curând în Place de Clichy. Se așezară pe terasa unei cafenele și își potoliră setea cu suc de fructe, observând mulțimea neobișnuită care se plimba prin fața lor.

– Diseară, se dă un concert la care mi-aș dori de asist. Oare mă poți însoți, Claire?

– Oh, nu pot, trebuie să mă întorc, răspunse aceasta repede.

– De ce? întrebă Robert, iritat.

– Dar... am lipsit toată ziua. Poate va fi nevoie de mine diseară...?

– Haide Claire, este stupid! Micul tău bolnav este la spital și o slujnică se ocupă de sora sa. Unde este problema? În plus, concertul începe devreme.

– Dar... La ce oră?

– La ora șase, până la aproximativ șapte și jumătate. Este o emisiune radiodifuzată care are loc la Casa radioului. Se stă la coadă timp de trei sferturi de oră și ni se permite accesul gratuit pentru studio. Merg deseori acolo. În seara aceasta este vorba despre o tânără soprană care-și face debutul. Am auzit-o deja, are o voce remarcabilă. Apoi, te voi duce într-o patiserie unde au niște plăcinte delicioase. Ce crezi despre propunerea mea?

– De acord, Robert, ai câștigat, te voi însoți, acceptă Claire râzând.

Traversară Parisul cu metroul și ieșiră la Alma Marceau pentru a ajunge pe malul Senei, unde se plimbară un timp.

– Este plimbarea mea favorită, declară Robert luând-o pe Claire de mână.

Mergeau în tăcere.

– Oare la ce te gândești, draga mea? întrebă tânărul bărbat, neliniștit că nu-i mai auzea vocea.

– La nimic special, răspunse Calire. Îmi spuneam doar că am petrecut o zi minunată, datorită ție.

– Dar nu s-a terminat...

Brusc, își trecu un braț în jurul taliei tinerei fete și o trase lângă el. O strânse atât de puternic, încât aceasta îi putu simți mușchii trupului, iar buzele lui puse stăpânire pe ale sale, înainte ca ea să

fi putut schița cel mai mic gest. O sărută îndelung, cu o pasiune la care Claire ar fi vrut din toate puterile ei să răspundă, dar sufletul ei nu era acolo. Dacă măcar ar fi putut simți același fior pe care-l simțea când o lua André în brațe... Din păcate, era cu neputință, și singura senzație pe care o simțise, era un ușor dezgust. Îl respinse pe tânărul bărbat cu hotărâre.

– Nu, Robert, să nu stricăm această zi.

– Așadar, asta este impresia pe care ți-o produc? îi reproșă tânărul bărbat cu amrăciune. Dumnezeule, Claire, oare nu ne putem comporta și noi ca un cuplu normal, în loc să ne jucăm fără încetare de-a fratele și sora? Ești îndrăgostită de doctorul acela, nu-i așa? Nu, nu spune nimic! exclamă furios, în timp ce tânăra fată începu să protesteze.

– Nu, Robert. Te înșeli! Nu sunt îndrăgostită de el, nu! protestă, tremurând toată sub șocul unei vii emoții.

– De acord, de acord... calmează-te, făcu Robert blând.

Urmă o lungă tăcere pe care nici unul, nici celălalt nu voia s-o rupă, atât de tulburați erau.

– Cred că ar trebui să mergem dacă vrem bilete, hotărî brusc Robert.

Traversară Pont de Grenelle și pătrunseră în Casa radio. Un mic grup aștepta în fața ghișeului. Se alăturară lui, fără o vorbă.

– Cred că ar trebui să-i telefonez Mariei pentru a ști dacă totul este în ordine, hotărî brusc Claire.

– Cum vrei, spuse Robert cu o voce ursuză, ridicând din umeri.

Claire se îndreptă spre cabina telefonică și formă numărul

familiei Flament. O auzi curând pe tânăra servitoare, care i-o dădu pe Simone. Fetița îi povesti amănunțit ziua la grădina zoologică, apoi i-o dădu din nou pe Marie. Nu, nu avea vești de la Philippe, declară aceasta pentru a răspunde întrebării lui Claire.

– Mă voi întoarce pe la ora zece, Marie. Poți s-o culci pe Simone?

– Bineînțeles, domnișoară, distracție plăcută.

Claire observă că Robert gesticula de cealaltă parte a foaierului.

– Trebuie să închid, la revedere, Marie.

– La revedere, domnișoară.

Robert obținuse biletele, dar se grăbea să intre în studio pentru a avea locuri bune. Se așezară și așteptară o jumătate de oră înainte să înceapă concertul.

– Când ai telefonat, m-am gândit că doreai să ți se ceară să te întorci, remarcă Robert privind-o pe Claire pe furiș.

– Ei bine nu, te înșeli, Robert!

Și totuși, oare nu avea dreptate? Nu avea decât o dorință, ca această seară să se termine cât mai repede.

Totuși, când tânăra soprană începu să cânte, Claire își uită toate deziluziile. Avea o voce pură și ușoară pe care o modela cu un talent de cântăreață consacrată. Claire se lăsă cucerită de muzică și petrecu un timp minunat. Când se termină, se întoarse spre însoțitorul său și îi zâmbi. Robert îi luă mâna cu amabilitate.

– Prieteni? o întrebă acesta.

– Prieteni, răspunse tânăra fată retrăgându-și încet degetele.

După recital, ieșiră pe stradă, unde domnea încă acea căldură plăcută a unei seri de vară și pătrunseră într-o patiserie nu departe de Casa radio. Claire alese clătite flambate cu coniac, pe care le găsi extrem de savuroase.

– Cum fac să mă întorc? întrebă după ce-și terminară cafelele.

– Cu metroul, este puțin complicat. Mai bine luăm un taxi. La naiba cu zgârcenia! Refuz să te părăsesc înainte de a te fi convins că te iubesc, se încăpățână Robert zâmbind.

– Oh, Robert, te rog, să nu mai vorbim despre asta...

– De ce nu... nu este oare adevărul?

– Nu putem oare rămâne buni prieteni?

– Deocamdată, da. Dar n-am spus ultimul cuvânt. Vino, să căutăm un taxi.

Ieșiră și Robert chemă o mașină cu un gest nerăbdător. După ce se instalară în vehicul, luă mâna însoțitoarei în ale sale. Claire se dădu înapoi.

– Nu te teme, o liniști tânărul bărbat schițând un zâmbet trist, nu voi profita de împrejurări. Totuși, răbdarea nu este una dintre virtuțile mele, nu voi rezista prea mult timp.

– Am petrecut o zi minunată, Robert, spuse Claire cu dezinvoltură, pentru a înveseli atmosfera. Îți mulțumesc foarte mult.

Robert nu răspunse și tânăra infirmieră fu ușurată când taxiul opri în fața imobilului familiei Flament. El îi deschise portiera și îi atinse ușor obrazul cu un sărut.

– Te voi suna mai târziu, îi promise Claire.

– Sper! La revedere...

Tânăra fată luă ascensorul și intră în apartament cu ajutorul cheii sale. Domnea o liniște apăsătoare. Fără un zgomot, Claire se duse în camera copiilor și o găsi pe Marie în bucătărie.

– Doctorul Dubois vă așteaptă în salon, o anunță tânăra servitoare.

Inima lui Claire sări în piept în timp ce se grăbea spre bărbatul care-i tulbura mințile. André era așezat în fața ușii-fereastră. Fuma o țigară și savura un pahar de alcool.

– S-a întors în sfârșit hoinara! făcu el cu o voce sarcastică.

– Totul este în regulă cu Philippe? întrebă Claire, brusc neliniștită.

– Da, da. Nu i-am făcut decât niște teste preliminarii. Nu te îngrijora.

– Prezența ta aici m-a speriat o clipă, că s-a întâmplat ceva.

– Nu. Doream să-ți văd mutrișoara drăguță, atâta tot. Am sosit devreme, în speranța de a împărți cina cu tine, dar pasărea zburase din colivie. Ai mâncat?

– Într-un fel, da.

– Ce înseamnă asta? Ai cinat sau nu?

– Niște clătite.

– Asta nu este mâncare. Presupun că ai fost în compania prietenului tău englez? Îmi faci plăcerea să iei masa cu mine mâine la prânz?

Luată total pe nepregătite, Claire deschise gura pentru a refuza, dar în clipa în care buzele se pregăteau să dea răspunsul negativ, voința îi slăbi.

– Hm... da, se auzi acceptând, bâiguit. Dacă Philippe este încă în spital, voi fi liberă.

– Perfect. Îi vom face o electrocardiogramă dimineață. Ne vom întâlni la spital pe la ora douăsprezece. Te voi duce la căpătâiul lui, apoi vom merge la restaurant.

Claire stătea în ușă, incapabilă să facă vreun pas, și André fu cel care înaintă spre ea, cu mersul său suplu. O domina cu statura sa și o menținea sub privire asemenea unei fiare care își fascina prada. Cu prețul unui imens efort, tânăra fată reuși să-și întoarcă ochii cu puncte aurii, pentru a-și ascunde profunda tulburare. Schiță o mișcare de a se retrage, dar mai prompt, chirurgul o reținu de braț.

– Nu fi așa grabită, spuse cu o voce mângâietoare, cu inflexiuni profunde. N-am putea bea un pahar împreună?

– Nu, aș prefera să mă retrag, dacă-mi permiți, replică tânăra fată, sunt obosită.

Îi mângâie blând părul diafan, apreciindu-i moliciunea, între degetele suple și nervoase.

– Noapte bună, pisoi, murmură.

– Noapte bună.

Și înainte să profite de slăbiciunea ei, Claire se întoarse și fugi în cameră.

Capitolul 7

A doua zi dimineață, devreme, Simone năvăli în camera lui Claire scoțând exclamații bucuroase. Sări în patul tinerei fete și o sărută sonor pe obraz. Trezită brutal din somn, lui Claire îi trebuiră câteva secunde să-și amintească evenimentele din ajun, vizita prin Paris în compania lui Robert și invitația la prânz din partea lui André. O strânse pe fetiță în brațe.

– Grăbește-te să te îmbraci, draga mea. În câteva minute vin și eu în camera copiilor.

– Voi avea permisiunea să-l văd pe Philippe astăzi?

– Mă tem că nu, dar îl voi săruta din partea ta.

– Când te duci la spital?

– De dimineață.

– Oh! făcu fetița, schițând o mină decepționată. Speram că te vei juca împreună cu mine. Nu te-am văzut ieri, când m-am întors de la grădina zoologică.

– Dar avem tot timpul să ne distrăm înainte să plec. După micul dejun vom merge la plimbare. Unde dorești să te duc?

– În grădina Ranelagh! exclamă Simone. Nu este departe și au leagăne, tobogane și se fac plimbări pe spatele măgarilor.

– Foarte bine, zâmbi Claire, să ne grăbim să ne pregătim.

Fetița ieși din cameră dansând de bucurie, lăsând-o pe Claire să-și facă toaleta.

Imediat după ce mâncară, Claire și Simone porniră pe drumul spre faimoasele grădini lăudate de fetiță. Era încă devreme și nu era decât puțină lume.

– Vei face o plimbare pe ponei mai târziu, Simone. Vino la leagăne, te voi împinge.

Fericită, fetița se așeză pe scândură și se lăsă împinsă, cerând să urce tot mai sus. Apoi își exprimă dorința de a aluneca pe tobogan, în detrimentul lui Claire care se temea să nu cadă. Apoi se îndreptară spre pătratul de nisip și Claire se așeză pe margine, lăsând-o pe Simone să se joace în compania altor copii care începuseră să sosească.

Timpul trecu repede și când Claire aruncă o privire la ceas, își dădu seama că era timpul să plece la spital dacă nu voia să-l facă pe André să aștepte.

– Simone, o strigă cu amabilitate, acum trebuie să ne întoarcem.

– Dar nu m-am plimbat pe spatele măgarului! exclamă fetița, dezamăgită.

Claire își dădu seama că-și uitase complet promisiunea.

– Este adevărat. Vrei să ne întoarcem după-amiază?

De-abia rostise aceste cuvinte că le regretă, dar o promisiune făcută unui copil era sfântă.

Liniștită, micuța își adună găletușele și lopețelele și porni cu pași mici și mărunți spre Claire.

– Te vei întoarce imediat ce îl vei vedea pe Philippe, nu-i așa?

– Hm... nu, nu imediat. I-am promis unchiului André să prânzesc cu el. Dar mă voi întoarce cât de repede posibil.

Fetița își strecură mânuța plină de nisip în mâna lui Claire și o urmă cu docilitate.

De-abia ajunsă în apartament, tânăra fată o încredință pe Simone Mariei.

– Vrei să fii atât de drăguță să te ocupi de Simone până la întoarcerea mea, Marie? o rugă Claire.

– Desigur, domnișoară. Haide, vino Simone, vom bea un suc de portocale, spuse tânăra slujnică adresându-se fetiței.

– La revedere, Claire. Să nu uiți de plimbarea pe spatele măgarului! exclamă Simone.

– Nu, promit... la revedere, draga mea.

Grăbindu-se spre camera sa, Claire își scoase rochia de bumbac. Oare ce să îmbrace pentru a face onoare gazdei sale care, cu siguranță, o va duce într-un local de primă mână. Își studie cu grijă garderoba săracă. Va fi oare bine în costumul din mătase crem pe care-l adusese pentru cazul în care ar fi avut de făcut față unei serate mondene? Ezită o clipă, apoi hotărî că era ocazia de a-l purta. La urma urmei, nu era oare în Paris, capitala eleganței?

După ce se îmbrăcă își puse la gât colierul moștenit de la bunica sa, amintindu-și de acea seară în care degetele suple ale bărbatului pe care îl va întâlni, o ajutaseră să-l încheie și fu străbătută de un fior retrospectiv.

O privire în oglindă sfârși prin a o liniști. Nu era minunat de elegantă în taiorul ușor care-i punea în evidență silueta încântătoare?

În ascensor, își privi nervoasă ceasul. Oare va ajunge la timp? Din fericire, găsi imediat un taxi.

– La spitalul Hôtel-Dieu, vă rog.

Șoferul aprobă dând din cap și Claire se rugă să fie suficient de îndemânatic pentru a se descurca în circulația intensă de la această oră a zilei. Ruga îi fu implinită și când vehiculul opri în fața spitalului, era ora douăsprezece fără două minute. Claire plăti cursa și privi în înaltul scării. Nu era nimeni. Inspiră adânc și începu să urce treptele. De-abia atinse ultima treaptă, și silueta înaltă a chirurgului apăru ca prin farmec.

– Ești punctuală, este bine, aprobă acesta luând-o de braț pentru a o conduce de-a lungul culoarului.

– Philippe este nerăbdător să te vadă, continuă.

– Cum se simte?

– Este încă prea devreme pentru a interpreta testele. Voi fi în stare să spun mai multe mâine, când îl voi aduce înapoi în acasă. S-a obișnuit perfect în spital, ceea ce mă bucură, deoarece probabil îl vom opera luna viitoare.

În timp ce vorbea, ajunseră în fața secției pentru copii.

André împinse ușa și se dădu într-o parte pentru a o lăsa pe Claire să intre. Aceasta își dădu brusc seama cât de nepotrivită îi era toaleta și regretă că nu era în ținuta de infirmieră, cu părul lung ascuns sub bonetă.

Philippe se odihnea pe perne, palid și tras la față, dar chipul i se lumină îndată ce o văzu pe Claire.

– Oh, sunt încântat că ai venit! exclamă copilul. Mi-ai lipsit, dar am fost cuminte, nu-i așa unchiule André?

– Da, atât de cuminte, încât mâine te vei putea întoarce acasă, zâmbi acesta din urmă.

– Oh, mulțumesc, spuse copilul, foarte bucuros.

Claire se așeză la căpătâiul său. Cât de bine era, se gândi tânăra infirmieră, să pătrundă din nou în acea atmosferă de spital! Îndată ce contractul cu familia Flament se va termina, se va reintegra cu bucurie în echipa de infirmiere din spitalul său londonez...

– Ce rochie frumoasă ai! se entuziasmă băiețelul. Te duci la o nuntă?

Adevărul iese din gura copiilor, își spuse Claire cu tristețe.

– Nu, Philippe, nu mă duc la o nuntă, răspunse, ușor stânjenită.

André își reținu un zâmbet.

– Domnișoara Baxter vine să mănânce la prânz cu mine și pentru această ocazie a ales această ținută încântătoare, replică el, amuzat.

Lui Claire i-ar fi plăcut să dispară într-o gură de șoareci. Oare nu va trece drept mica verișoară provincială pe care o scotea

în Paris? Pat Johnson n-ar fi fost lipsită de gust, ar fi știut cum să se îmbrace... Ridică o privire timidă spre chirurgul așezat alături, dar privirea lui André nu reflecta nici o ironie

Rămaseră câteva minute cu Philippe, până când André dădu semnalul de plecare.

– Acum trebuie să plecăm, Philippe, dar voi veni să te văd după-amiază.

Băiețelul zâmbi cu curaj și o sărută pe Claire strângând-o foarte tare lângă el.

– Trebuie să se fortifice, deocamdată este prea slab, declară André când mergeau alături de-a lungul culoarului. Când va ieși de aici, doresc să-l înconjori cu toată grija până când va fi suficient de solid pentru a suporta operația.

Această remarcă reuși să trezească instinctul profesional al lui Claire. În lunile următoare, va avea de jucat un rol important, apoi se va putea întoarce în Anglia, cu sufletul împăcat.

Ieșiră din spital și traversară piața.

– N-are rost să luăm o mașină, spuse André; la această oră a zilei, vom avea prea multe probleme cu staționarea. Nu este departe.

Începură să traverseze Pont de Notre-Dame, când André o luă de braț. După ce ajunseră pe malul drept, o conduse pe tânăra fată printr-un labirint de străduțe înainte de a ajunge în fața unui local vechi și pitoresc, care se înălța în mijlocul unei curți pavate. André se dădu într-o parte pentru a-și lăsa însoțitoarea să intre. Atmosfera de lux discret dar bogat n-o surprinse pe Claire.

Ghicise cu ușurință că André nu frecventa decât acest gen de loc. Un chelner îi însoți până la o masă și trase discret scaunul pentru a se așeza Claire. Eleganța rafinată a locului, politețea personalului, totul concura s-o pună în încurcătură pe tânăra fată. André își dădu seama și zâmbi prietenos.

– Nu fi stânjenită, îi spuse în englezește, ești încântătoare.

Claire zâmbi timid și luă lista de bucate pe care i-o întinse chelnerul. Îl auzi pe André comandând aperitivul și-i fu recunoscătoare că n-o consultase. Ochii înspăimântați alunecară peste meniul presărat cu mâncăruri de calitate cu nume misterioase care o descumpăniră până la urmă.

– Ți-ar plăcea să aleg eu pentru tine? întrebă André, venindu-i în ajutor.

– Oh da, te rog... acceptă tânăra fată ușurată.

– Gustă această șampanie de zmeură, mă ocup eu de rest, făcu doctorul cu amabilitate.

Claire se supuse, aruncând o privire pe furiș împrejur. Hotărât lucru, se gândi, acest loc nu avea nici un punct comun cu bistroul zgomotos în care o dusese Robert. Femeile, îmbrăcate sobru, discutau în șoaptă cu însoțitorii lor, în timp ce un șef de sală zâmbitor veghea la confortul clienților.

– De câte ori ai fost la Paris? se informă André.

– O singură dată, cu școala, când aveam doisprezece ani.

– Dumnezeule, dar vorbești minunat franțuzește; credeam că ai avut mai multe sejururi în țara noastră! exclamă medicul, sincer surprins.

– Bunica a fost franțuzoaică, dar a murit când aveam cinci ani. Obișnuia să-mi vorbească în limba ei și o înțelegeam perfect. Când am învățat limba franceză la școală, mi-a fost mai ușor decât altor copii.

– Ah, bunica... este cea care ți-a făcut cadou acest colier încântător?

– Da, spuse Claire, ducând instinctiv mâna la gât.

– Este de toată frumusețea, adăugă André. Este cu siguranță cea mai frumoasă podoabă dintre cele pe care le poartă femeile aici prezente.

Acest compliment formulat cu amabilitate îi redădu încredere lui Claire. Hotărât lucru, acest bărbat era în stare de ce era mai minunat, dar și de ce era mai rău, se gândi cu recunoștință.

Un chelner îi puse în față farfuria cu stridii, în timp ce un responsabil cu vinurile îi turna vin alb în pahar. Când îl duse la buze, privirea sa o întâlni pe a însoțitorului său.

– Îți place acest loc? o întrebă André.

– Da, este... deosebit de cele pe care le frecventez de obicei, mărturisi spontan tânăra fată. În special de cel în care am mâncat de prânz ieri, continuă ea, zâmbind la amintirea vacarmului vesel care dominase agapele din ajun.

– Ah da, ai ieșit cu prietenul tău, bombăni chirurgul, cu fața întunecată. Uitasem... Apropo, ce face el?

– Foarte bine. Adoră să trăiască la Paris, răspunse Claire cu dezinvoltură, concentrându-se asupra ultimei stridii.

– Oare ce reprezintă exact pentru tine?

– Oh, un camarad, atâta tot...! De fapt, știi, este prima dată când mănânc stridi? Sunt delicioase! continuă pentru a schimba subiectul conversației.

– Sunt încântat că ești de acord cu alegerea mea! Îți place fazanul?

– Poate... nu știu, replică tânăra fată cu naivitate.

André izbucni într-un râs vesel.

– Sunt sigur că vei aprecia modul cum îl prepară bucătarul șef aici, declară bine dispus.

Ceea ce se dovedi exact. Claire îl găsi suculent și cum trebuia de fraged.

– Sincer, voi fi incapabilă să mai înghit orice altceva, declară tânăra infirmieră, după ce chelnerul strânse masa. Nu sunt obișnuită să mănânc atât de copios la prânz.

– Foarte bine, aprobă André. Comand brânză pentru mine, și apoi cafelele.

Întârziară în fața ceștilor de arabica foarte aromată, în timp ce zgomotul surd al conversațiilor de la mesele învecinate ajungea până la ei și o muzică plăcută întreținea o atmosferă propice confidențelor. Claire observă pe furiș chipul mândru și frumos al însoțitorului său și se simți cuprinsă de un sentiment de abandon împotriva căruia lupta cu energie. Inima lui André nu era oare ocupată de gândul la altă femeie?

– La ce te gândești? o întrebă acesta cu blândețe.

– Oh... la nimic special, se eschivă Claire, puțin preocupată să-și dea în vileag ideile.

Își adânci privirea în a sa și fu încântată că nu erau singuri. Ar fi fost oare capabilă să-și păstreze controlul de sine?

– Vei accepta să mă însoțești până la apartamentul meu, pentru a bea un coniac? Nu trebuie să mă întorc la spital decât mai târziu, după-amiază.

Întrebarea tentantă, rostită cu o voce caldă cu inflexiuni profunde, ajunse până la Claire ca în vis. Cât ar fi vrut să accepte acea propunere ademenitoare!

– I-am promis Simonei să o duc să facă o plimbare pe măgar, se auzi replicând cu voce fermă.

– Dar, micuțo dragă, Simone te va aștepta! Și eu am întâlniri importante în această după-amiază. Știi că, în Franța, ne place să prelungim delectările mesei? Dacă mă însoțești la mine, te voi face să savurezi unul dintre cele mai prestigioase alcooluri franțuzești. La urma urmei, asta nu face parte din educația enologică pe care am promis să ți-o dau? adăugă, gratificând-o cu cel mai seducător zâmbet.

– Poți să fii foarte convingător, André, observă tânăra fată.

– Știu.

Ieșiră în curtea mică pavată, unde îi aștepta un taxi. Fără îndoială, André făcuse comanda prin șeful de sală? se gândi Claire, apreciind luxul de care era înconjurată. Se strecurară pe bancheta din spate și André îi dădu instrucțiuni șoferului.

După ce mersese de-a lungul străzii Rivoli, mașina porni pe un bulevard mărginit de copaci, nu departe de Palais Royal. Se opri în fața unui imobil vechi.

André plăti cursa și o conduse pe tânăra fată spre intrare.

– Aici locuiesc, spuse cu mândrie. Este o oază de calm în mijlocul orașului zgomotos. Mi se întâmplă să mă refugiez aici în mijlocul zilei pentru o scurtă siestă, declară chirurgul aruncându-i însoțitoarei sale o privire piezișă, ca și când voia să-i judece reacția.

– În ceea ce mă privește, eu nu am timp să-mi fac siesta, obiectă aceasta pe un ton ferm.

– Mă așteptam la acest răspuns din partea ta, observă André râzând.

Traversară un hol vast plin cu plante exotice și luară ascensorul până la etajul al treilea. Un servitor le deschise ușa. Dispăru discret în timp ce André turna coniac în două pahare pentru degustare.

Claire se simți cuprinsă de un sentiment de panică. Își muie buzele în lichidul de culoarea ambrei, în timp ce descoperea decorarea luxoasă a interiorului apartamentului. Mătasea ca damascul în purpură și auriu a tapetului era asortată cu tapiseria canapelei și a scaunelor vechi. Un covor chinezesc cu nuanțe amestecate de o încântătoare suavitate adăuga o subtilă notă orientală ansamblului. André avea dreptate, era o oază de pace.

– Ce crezi despre acest coniac? întrebă medicul, în picioare lângă fereastră.

– Este... foarte plăcut.

– Plăcut! eclamă André. Dar îți servesc cel mai minunat alcool care există și îl califici plăcut! Ah, Claire.... ești adorabilă!

Traversă încăperea și o obligă pe tânăra fată să se așeze lângă el pe sofa. Îi luă ușor paharul din mâini și îl puse pe o măsuță.

– În realitate, cred că nu apreciezi prea mult coniacul, nu-i așa?

– Este... puțin cam tare.

– Prea tare pentru tine, în orice caz. Voi încerca să nu compromit etapele de educare a gustului tău, murmură luând în mâini fața lui Claire și adâncindu-și ochii de culoare închisă în ai săi.

Tânăra fată își ținu respirația în timp ce buzele lui André puneau ușor stăpânire pe ale sale. Un fior de plăcere o parcurse când o atrase în brațele puternice. Brusc, îmbrățișarea deveni mai puternică și chirurgul ridică trupul subțire al lui Claire, ducându-l fără efort prin încăpere. Trecu de o ușă cu prețioasa sa povară.

– Nu, André, murmură tânăra fată slab.

Brusc, se simți transportată într-o lume necunoscută, populată de senzații noi și de-abia își dădu seama că o așezase delicat pe o cuvertură de blană. Degetele lungi, suple și abile ale lui André îi descheiară vesta și un lung fior o străbătu când buzele sale atinseră ușor sânii. Închise ochii și gemu încet. Mâinile ferme și pricepute se plimbară pe formele plăcute, fără să se preocupe de bariera ușoară a veșmântului de mătase, iar acele mângâieri înnebunitoare îi smulseră gemete și făcură să se nască în ea o dorință de nepotolit.

Brusc, André întrerupse acest asalt de voluptate și, ridicând pleoapele, tânăra fată îl văzu desprinzându-se de ea și ridicându-se.

– Nu, Claire, comportarea mea este incalificabilă, murmură chirurgul cu o voce răgușită și stăpânită. N-ar fi trebuit să te aduc niciodată aici.

Dezmeticită, Claire își strânse vesta peste piept și încercă să-și revină. Întinsă pe patul acestui bărbat care nu putea fi prins, se întrebă oare câte fete tinere trăiseră înaintea ei această experiență și fu cuprinsă de o puternică mânie.

– Presupun că este un scenariu bine cunoscut? exclamă cu o voce glacială. Apropo, ai adus-o aici?

– Pe cine?

– Oh, să nu facem pe inocenții.

Se ridică în picioare și se îndrepta deja spre ieșire când André, mai rapid decât ea, îi bară trecerea.

– Nu pleca așa, o rugă. Îți datorez niște explicații...

– Nu vreau să aud nimic. M-am comportat într-un mod stupid venind ici. Lasă-mă să trec.

André întrerupse gestul pe care-l schițase pentru a o reține și lăsă cu resemnare brațele să-i cadă de-a lungul trupului.

– Pascal te va conduce, spuse cu lehamite, apăsând pe o sonerie de lângă ușă.

Valetul o aștepta la intrarea principală.

– Doriți să vă chem un taxi, doamnă? o întrebă politicos.

– Nu mulțumesc, Pascal, mă voi descurca.

– La revedere, doamnă.

– La revedere, exclamă Claire peste umăr, ușurată să părăsească acel loc primejdios.

Intră în ascensor ca în vis, și numai când ajunse în apartamentul familiei Flament, își regăsi pe deplin stăpânirea de sine.

Fu întâmpinată cu exclamații bucuroase de Simone.

– Sunt atât de fericită că te-ai întors! Poneii... N-ai uitat de ponei!

Claire zâmbi. Bucățica asta de femeie, cu entuziasmul său copilăresc, îi oferi o gură de aer proaspăt care-i înlătură pe loc gândurile negre. O luă pe fetiță în brațe.

– Mă schimb și sunt a ta! îi promise, îndreptându-se spre camera sa.

Atrasă de zgomot, Marie apăru pe culoar.

– De ce vă schimbați, domnișoară? Costumul acesta este atât de frumos!

– Nu, îl detest! făcu Claire cu vehemență. Nu-l voi mai putea purta niciodată... Îl voi arunca!

– Oh nu, să nu faceți asta, domnișoară! protestă Marie, mai degrabă dați-mi-l mie!

– Ți-ar face cu adevărat plăcere, Marie?

– Oh da!

– De acord, dar mai înainte trebuie să-l duc la curățat.

– Nu, nu, domnișoară, mă ocup eu de asta! Puneți-l mai bine într-un sac.

Se năpusti în bucătărie și se întoarse cu un săculeț din plastic.

Claire o lăsă pe Simone jos.

– Așteaptă-mă aici, Marie, mă întorc într-o clipă.

Se repezi în camera sa și se dezbrăcă în grabă de acele haine care-i păreau murdărite de amintiri rușinoase. Își puse repede rochia din bumbac pe care o purtase de dimineață și se alătură Mariei și Simonei.

– Iată, Marie, spuse, întinzându-i pachetul.

– Oh, mulțumesc, domnișoară! răspunse aceasta din urmă cu recunoștință. Îl voi purta luna viitoare la o nuntă.

– Este exact toaleta potrivită, aprobă Claire zâmbind. Vino, Simone, mergem să găsim poneii tăi dragi...

Nu era prea multă lume în grădina publică și Simone putu să aleagă dintre drăguțele animale de încălecat. Tânărul paznic o cocoță pe un măgar cu piele moale gri.

– Nu este prea mare pentru ea? întrebă Claire.

– Nu vă temeți, domnișoară, răspunse tânărul bărbat, am eu grijă de micuță.

Fetița se fixă în șa, scoțând exclamații bucuroase și când turul fu terminat, ceru încă unul, cu asemenea insistență, încât Claire nu avu inima s-o refuze.

– Bine, ultimul, apoi vom merge să ne jucăm în nisip.

Simone plecă din nou, foarte bucuroasă. La sfârșitul plimbării, Simone se lăsă să alunece de pe spatele animalului, fără tragere de inimă.

Își petrecură restul după-amiezii în nisip, apoi porniră pe drumul spre apartament. Imediat ce intrară, Claire remarcă bagajul luxos care aștepta în hol.

– S-a întors mama! exclamă Simone, foarte agitată.

Mamă! strigă ea alergând de-a lungul culoarului și năpustindu-se în camera mamei sale.

Cum Claire o urmă pe fetiță, auzi vocea Helenei mustrându-și cu severitate fiica.

– Nu puteai să bați înainte de a intra, Simone?

Prin ușa deschisă, o zări pe Helene întinsă în pat.

– Ah, dumneata ești, domnișoară Baxter? Ia-o, te rog, pe Simone. Călătoria a fost lungă și grea și sunt extenuată.

– Bineînțeles, doamnă. Îmi pare rău că v-a deranjat. Vino repede, Simone, mama este obosită.

Simone se dădu înapoi spre Claire și-și strecură mânuța în cea a tinerei fete, în timp ce aceasta închidea ușa.

– Mama se odihnește, draga mea, șopti Claire.

– Știu, dar voiam s-o văd, este atât de mult timp de când n-am sărutat-o, bâigui fetița, gata să plângă.

– O vei vedea mai târziu, îți promit. Însoțește-mă, vom merge în camera copiilor.

Claire își aminti de observația doamnei Thiret despre puținele aptitudini ale Helenei pentru rolul de mamă. Bătrâna guvernantă dădea dovadă de o redutabilă luciditate, se gândi tânăra fată. Oare n-ar fi mai înțelept să-i ducă pe copii la Arcachon? Va avea răgazul să-l pregătească pe Philippe pentru intervenția pe care va trebui s-o suporte, în cadrul înviorător și liniștit al proprietății familiale...

O găsi pe Marie în camera copiilor.

– Păreți obosită, domnișoară, lăsați-mi-o pe Simone, mă voi ocupa eu de ea.

– Mulțumesc, Marie, cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

– Desigur, domnișoară. Doamna Flament s-a întors, dar dorește să nu fie deranjată.

– Știu, Simone tocmai vine din camera sa.

– Oh Dumnezeule! Oare doamna s-a supărat?

– N-a fost încântată, este cel mai puțin ce se poate spune... zâmbi Claire.

– Ar fi trebuit să vă anunț... N-are importanță. Duceți-vă să vă odihniți puțin, domnișoară.

– Mulțumesc, Marie. Te voi vedea mai târziu.

Claire se retrase în camera sa și făcu o baie lungă care-i permise să se relaxeze, apoi se întinse în pat. De-abia închise ochii, că adormi.

O trezi o bătaie ușoară în ușă. Era Marie, care se anunță. Intră la invitația lui Claire, cu o tavă în mână.

– V-am adus ceva de mâncare, domnișoară. Doamna cinează în cameră. M-am gândit că vă va face plăcere.

Puse tava pe noptieră.

– Ești drăguță, Marie, îi mulțumi Claire. Ce face Simone?

– A adormit deja. Nu fiți neliniștită, veghez eu asupra ei.

– Mulțumesc, Marie.

Tânăra servitoare își luă rămas-bun de la Claire și se retrase discret. Oare erau emoțiile zilei sau prânzul prea copios? Orice ar fi fost, Claire avea puțină poftă de mâncare.

Ciuguli câteva frunze de salată și mestecă o bucată de pui rece.

Singură în sfârșit în intimitatea camerei sale, Claire nu se putu împiedica să-și amintească de ambianța liniștită a restaurantului unde, singură cu bărbatul care-i ocupa toate gândurile, petrecuse clipe încântătoare.

De ce oare îi permisese să le strice prin acel divertisment senzual care o lăsase în același timp frustrată și rușinată? Lacrimi de disperare pe care nu încercă să le rețină îi pătară curând obrajii și se lăsă pradă primei sale suferințe din dragoste pentru acel bărbat care îi era interzis...

Capitolul 8

Philippe se întoarse de la spital în ziua următoare. André sosi în mijlocul dimineții, cu băiețelul în brațe. Pătrunse triumfător în camera copiilor unde Claire îi preda o lecție de engleză Simonei. Fetița sări în picioare de bucurie văzându-și fratele.

– Philippe! strigă alergând spre el și strângându-l în brațe.

André îl așeză pe un scaun și sora sa îl sărută pe obrajii palizi.

– Se simte mai bine? îl întrebă pe unchiul său.

– Nu încă, răspunse André, zâmbindu-i nepoatei. În câteva luni va trebui să se întoarcă la spital, așa că va trebui să avem mare grijă de el.

– Mă voi ocupa eu de tine, Philippe, decretă cu amabilitate Simone. Ești fratele meu iubit, continuă într-o engleză ezitantă, dar corectă.

Claire și André izbucniră în râs și se priviră pentru prima dată de la sosirea lui André.

– Ai să-mi dai niște instrucțiuni? se informă Claire pe un ton profesional.

– Desigur. Unde este Marie?

– Cu siguranță, în bucătărie... Mă duc s-o caut, se grăbi tânăra fată. Marie!

Ieși din încăpere, fericită de acea diversiune care-i ascundea tulburarea.

Când servitoarea se instală în compania copiilor, André îi sugeră lui Claire să se retragă în salon, unde vor putea discuta.

– Am auzit spunându-se că s-a întors sora mea? întrebă André în timp ce mergeau de-a lungul culoarului.

– Da, dar n-am zărit-o decât foarte scurt, se recuperează cu greu din decalajul orar.

– Este normal, călătoria este foarte obositoare.

Conversară ca doi străini. Oare visase acele minute pasionate pe care le trăiseră? se gândi Claire.

Pătrunzând în salon, o găsiră pe Helene lângă fereastră. Purta o rochie de interior din mătase ivoar și tocmai se ridica.

– Oh, André, nu știam că erai aici! Iartă-mă, nu sunt încă îmbrăcată.

– Trebuie să fii extenuată, observă tânărul bărbat, sărutându-și sora pe amândoi obrajii. Am venit să-l aduc pe Philippe.

– Dar unde a fost? se miră Helene.

– La spital, răspunse calm André.

– Și pentru ce motiv?

– L-am supus unor teste cardiologice care trebuie să ne dea informații asupra treptei următoare. Vezi, funcția esențială a inimii este...

– Oh, pentru Dumnezeu, André, îl întrerupse Helene, râzând cristalin, știi bine că nu înțeleg nimic din limbajul medical. Fă-i expunerea domnișoarei Baxter, pe mine nu mă interesează.

Claire îi aruncă o privire stupefiată.

– Vrei să bei o cafea în timpul acesta? continuă Helene pe același ton indiferent.

– Da, mulțumesc, replică André cu voce politicoasă, dar distantă. Dacă binevoiești să te așezi lângă mine, domnișoară Baxter....

Luară loc pe canapea, în timp ce Helene continua să privească pe fereastră la ce se întâmpla afară.

– În mod normal, dacă nu intervine nimic până atunci, reluă André, vom opera peste trei luni. Am decelat niște fibrilații ale auriculelor, ceea ce indică o degradare a valvei mitrale, așa că avem intenția să procedăm la o intervenție de înlocuire. Doresc să continui să-i acorzi îngrijiri constante. N-are rost să-l ții în puf, dar evită să fie expus la orice fel de infecție. Aș vrea să fie rezistent în clipa când va suferi operația. Bineînțeles, dacă vei constata o agravare a stării sale, mă vei anunța imediat.

– Înțeleg, aprobă Claire.

– Încântată să te aud spunând asta! făcu o voce plictisită de la fereastră. Cum vreți cafeaua?

– Neagră, răspunseră Claire și André în cor.

Începură amândoi să râdă, ceea ce destinse în sfârșit atmosfera.

– Veniți lângă mine, le ordonă Helene și încetați această discuție medicală care mă derutează.

André ridică sprâncenele în semn de neputință și veniră să se așeze lângă Helene. Acceptă ceașca pe care i-o oferi sora sa.

– Nu dorești să-l vezi pe Philippe? întrebă doctorul.

– Mai târziu. Sunt încă foarte obosită. Îl voi vedea când voi fi îmbrăcată.

– Am două bilete la teatru diseară, spuse André. Ți-ar plăcea să mă însoțești, Helene? Se joacă Marie Tudor la Comedia Franceză.

– Marie Tudor? Nu este de Victor Hugo? Oh, Dumnezeule, nu! este mult prea serioasă pentru mine! De ce n-o iei pe domnișoara Baxter?

Obrajii lui Claire se îmbujorară.

– Oh nu, îmi este imposibil să-l las singur pe Philippe, care tocmai s-a întors acasă! protestă tânăra fată, încercând să-și ascundă tulburarea.

– Ridicol! exclamă Helene. Marie este întru totul capabilă să se ocupe de el și în plus, eu nu mă mișc de aici seara asta.

– Iată ce mă liniștește! o ironiză André cu voce sarcastică.

Apoi se întoarse spre Claire.

– Accepți să mă însoțești, domnișoară Baxter? Spune-ți că asta face parte de asemenea din educația ta, adăugă zeflemitor.

– Bineînțeles că acceptă! întări Helene. Ai fost vreodată la Comedia Franceză? Nu! Este o lacună pe care trebuie s-o umpli. Bine, așa rămâne.

Claire se gândi că se proceda cu ea puțin cam dezinvolt, dar nu spuse o vorbă.

– Voi veni să te iau pe la ora opt și jumătate, încheie André.

– De ce n-ai cina cu noi, André? întrebă sora sa.

– Diseară n-am timp, obiectă chirurgul. Am un program încărcat.

– Bine, să nu întârzii.

Se ridică, o sărută pe Helene și se înclină politicos în fața lui Claire.

După ce ușa se închise în urma lui, tânăra fată se întoarse spre Helene.

– Sunteți sigură că nu vreți să vă duceți diseară la Comedia Franceză, doamnă? Aș prefera să rămân lângă Philippe.

– Nu fi stupidă, micuțo. Comedia Franceză este cel mai frumos teatru din Paris, va fi pentru dumneata o experiență extraordinară.

– Dar... N-am nici o toaletă potrivită! bâigui Claire disperată.

– Sărmana mică Cenușereasă! Dacă asta te reține, am eu o garderobă foarte bine aprovizionată și îți pot împrumuta ceva. Vino, să mergem în camera mea și să vedem ce vom putea găsi...

Se ridicase și se îndrepta deja spre ușă.

– Oh nu, doamnă... protestă Claire. Nu pot...

– Ba da, desigur! o întrerupse Helene. Voi fi încântată să te îmbrac. În definitiv, nu este oare meseria mea? Ai aproape talia mea... puțin mai subțire, poate, dar am multe lucruri care ți se vor potrivi.

Mergea deja de-a lungul culoarului și Claire se hotărî s-o urmeze. Când Helene deschise ușa dulapului de haine, Claire rămase uluită în fața bogăției și a fastului ținutelor care împodobeau umerașele. S-ar fi spus că era un magazin de lux.

– Lasă-mă să mă gândesc... Ah, iată costumele mele de teatru... Oh, acesta îți vine de minune! Este un model pe care l-am desenat eu însămi, dar pe care nu l-am purtat niciodată, începu ea cu o voce agitată. Se va potrivi perfect cu carnația dumitale.

Sub ochii uimiți ai lui Claire, scoase o jupă cu bretele din lurex de culoarea aurului vechi și o tunică din același material, bine ajustată și împodobită cu un fald care pornea de la umăr, subliniind decolteul adânc și reținut pe șold.

– Haide, încearcă-l! o îndemnă cu nerăbdare. De-abia aștept să văd cum vine pe o siluetă tânără.

Claire își dezbrăcă rochia de bumbac și îmbrăcă veșmântul elegant. Helene aplaudă cu entuziasm.

– Este perfect! exclamă aceasta. S-ar spune că a fost făcut pentru dumneata. Ți-l fac cadou...

Tânăra fată deschise gura pentru a protesta, dar Helene o întrerupse cu autoritate.

– Ei bine, micuțo, fără obiecții. Acum că l-am văzut pe dumneata, nu-l voi mai putea purta niciodată. Ești încântătoare! Vino să te admiri în oglindă.

O duse pe Claire spre oglinda mare, iar aceasta nu-și putu reține o exclamație de surpriză văzându-se astfel transformată.

S-ar fi spus că altă piele îi punea în valoare silueta tânără și-i evidenția carnația de blondă.

– Acum, pantofii... declară Helene. Dumnezeule! nu voi găsi niciodată numărul dumitale, ai niște picioare minuscule!

– Am niște pantofi de seară negri cu tocuri înalte care se vor potrivi, probabil, spuse Claire.

Helene schiță o mină de îndoială.

– Du-te și adu-i, să-mi dau seama, îi ordonă.

Claire se repezi în camera sa și răscoli în dulap în căutarea unei cutii din carton. Pantofii, complet noi, erau încă în ambalajul original. Îi încălță în grabă și se întoarse la Helene.

– Este perfect, draga mea! aprobă spontan Helene. Îți completează minunat toaleta. Acum, Cenușereasa poate merge la bal! adăugă în engleză, și amândouă izbucniră în râs.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, doamnă, se grăbi să declare Claire. Acum, mă gândesc să ies cu mare plăcere. Este de necrezut ce importanță poate avea o rochie frumoasă!

– Este adevărat, aprobă Helene, iar faptul de a fi însoțită de un bărbat seducător dublează plăcerea, nu-i așa? adăugă ea, cu un aer malițios.

În ciuda tuturor eforturilor, Claire nu se putu stăpâni să roșească. Helene o observă, zâmbind.

– Găsești că fratele meu este un bărbat frumos? întrebă tachinând-o.

– Nu există nici o îndoială, doamnă, răspunse Claire.

– Oricum, este părerea tuturor femeilor, reluă Helene.

Claire rămase tăcută.

– Acum, trebuie să mă întorc în camera copiilor, declară tânăra fată după câteva secunde.

– Evident, micuțo. Oh, poți să mi-i aduci pe copii aici, într-o jumătate de oră, timp în care fac o baie?

– Desigur.

Claire își adună lucrurile și se duse în camera sa, unde se schimbă. Copiii o întâmpinară cu bucurie.

– Ai văzut-o pe mama, în dimineața asta? întrebă Philippe.

– Da, și dorește să vă spună bună ziua la amândoi, peste puțin timp.

– Cu atât mai bine!

– Ne mai poți învăța câteva cuvinte în engleză, Claire? întrebă Simone.

Claire acceptă cu entuziasm, îl luă pe băiețel pe genunchi și o așeză pe Simone alături. Începu prin câteva fraze simple, pe care Simone le reținu cu ușurință. În schimb, Philippe dădu rapid semne de oboseală și se mulțumi să-și asculte sora. Curând, se făcu ora să o întâlnească pe Helene Flament și Claire îi conduse în camera sa.

O găsiră pe tânăra femeie așezată în fața biroului, ocupată să deseneze niște modele. Când intrară, aceasta ridică ochii.

– Veniți aici să vă văd pe amândoi, îi invită Helene, ridicându-se și îndreptându-se spre un șezlong de lângă fereastră.

Neastâmpărata Simone sări pe genunchii mamei sale, în timp ce Philippe rămase cuminte alături de ea.

– Mm, mi se pare puțin palid, observă Helene întorcându-se spre Claire. Are nevoie de aer curat. Oare ce crezi, domnișoară?

– Într-adevăr, nu arată prea bine, aprobă Claire, dar este o consecință a stării sale de sănătate.

– Toate astea sunt baliverne! obiectă Helene. Toți copiii au nevoie de aer curat. Du-i la plimbare, asta le va face cu adevărat bine.

O făcu pe Simone să coboare de pe genunchii săi și se ridică.

– Vă voi vedea mai târziu, la revedere copii, spuse așezându-se din nou la birou.

– La revedere, mamă, răspunseră aceștia în cor, mergând cu pași mici spre ușă.

– Oh, a fost o vizită scurtă! observă Marie văzând trioul întorcându-se în camera copiilor.

– Evident, spuse Claire. Nu se poate spune că instinctul matern o sufocă pe doamna Flament. Două minute în compania odraselor și a fost de-ajuns... Ies cu ei.

– Vreți să vă însoțesc, domnișoară? se oferi Marie. O voi supraveghea pe Simone în timp ce dumneavoastră veți avea grijă de Philippe.

– Este o idee bună, Marie, dar nu este nevoie de tine aici?

– Nu, am terminat până la prânz. Să-i cerem lui Henri să ne lase în Bois de Boulogne, este atât de frumos lângă lac.

– Oh, da! întări Simone, ai cărui ochi străluceau de plăcere, să mergem să vedem rațele, le voi duce pâine.

Zis și făcut; dispăru în bucătărie, pentru a se întoarce puțin după aceea, ducând cu mândrie o jumătate de baghetă care rămăsese de la micul dejun.

Claire îi zâmbi Mariei.

– Se pare că suntem aproape în drum spre Bois de Boulogne! constată amuzată.

Anunțat prin interfon, Henri îi aștepta la subsol. Marie luă loc alături de șofer și Claire se instală în spate, cu Philippe și cu Simone. Când ajunseră pe malul lacului, Henri îi ajută pe copii să coboare.

– Trebuie să vă însoțesc, domnișoară? o întrebă pe Claire.

– Nu, mulțumesc, Henri. În schimb, îți voi fi recunoscătoare dacă ne aștepți aici.

– Cu siguranță, domnișoară.

Cele două tinere și copiii coborâră spre lac. Simone se apropie de mal, foarte hotărâtă să hrănească rațele. Pentru mai multă siguranță, Marie o însoți, în timp ce Philippe își privea sora, așezat pe genunchii lui Claire.

Atrase de pâinea și de chemarea fetiței, rațele își croiau drum spre ea pe suprafața calmă a apei. Curând, două lebede se apropiară, foarte hotărâte să participe la masa camaradelor lor.

– Vino, Simone, să mergem puțin mai departe, decise Claire. Lebedele pot deveni periculoase.

Făcură încet înconjurul lacului și ajunseră pe malul opus.

Marie întinse o pătură pe iarbă și Claire le arătă lui Philippe și Simonei cum să confecționeze coliere de margarete.

Philippe se amuză nebunește împletind tijele florilor.

– Îi fac un colier mamei! exclamă cu mândrie, încrucișând cu dibăcie tinerele mlădițe.

– Ce frumos este! se entuziasmă Claire.

– Crezi că-i va plăcea? întrebă băiețelul cu teamă.

– Sunt convinsă! îl liniști Claire. Acum, să plecăm dacă vrem să fim la timp pentru prânz.

Își adunară lucrurile și micul grup se întoarse spre mașină. Henri la veni în întâmpinare și îi ajută să se instaleze. Philippe, pe genunchii lui Claire, avea mare grijă de creația sa florală destinată mamei.

Pătrunseră în apartament cu exclamații de bucurie. Ușa camerei Helenei se deschise cu violență.

– Nu se poate avea liniște în casa asta? întrebă tânăra femeie cu o voce glacială. Încerc să lucrez.

– Îmi pare rău, doamnă, răspunse Claire cu voce calmă, copiii sunt puțin agitați de plimbare.

– Ține-i liniștiți! îi ordonă cu autoritate. Nu pot să suport zgomotul când lucrez.

Se pregătea să se întoarcă în cameră, când Philippe o strigă cu timiditate:

– Mamă... ți-am făcut un colier.

Făcu câțiva pași șovăitori spre ea.

– Este foarte drăguț din partea ta, spuse Helene aruncând o privire indiferentă margaretelor împletite. Cere-i Mariei să le pună în vază.

– Dar este un colier, mamă... bâigui băiețelul, în timp ce ușa se închise după ea.

Aruncă o privire descumpănită în jurul lui și Claire îl luă în brațe înainte să izbucnească în plâns.

– Îl vom pune alături, până când mama ta își va dori să-l poarte, îi promise luând cu delicatețe bijuteria efemeră.

– Cred că ar fi mai bine să mâncăm de prânz în camera copiilor, observă Marie. Doamna este în dispoziție creatoare, deocamdată.

– Este o idee excelentă, aprobă Claire.

Tânăra servitoare se îndreptă spre bucătărie, în timp ce Claire îi conduse pe Philippe și pe Simone până în camera lor, pentru a se spăla pe mâini.

Masa servită în sufrageria minusculă destinată copiilor, se desfășură cu bucurie și cu bună dispoziție. Li se servi friptură de miel cu mazăre verde și o salată de fructe. Chiar și Philippe își uită repede dezamăgirea și participă la veselia contagioasă a surorii sale.

După care, urmă ora de siestă. După ce Simone și Philippe adormiră, Claire se retrase pe terasă cu o carte și se instală la umbra plantelor tropicale. Citi câteva pagini, apoi pleoapele i se lăsară în jos și ațipi.

Fu trezită brusc de zgomotul pașilor Helenei de-a lungul coridorului.

– La ce folosește să am servitori, dacă sunt obligată să mă ocup eu însămi de copii! făcu vocea imperioasă a stăpânei casei.

Claire sări în picioare și se grăbi afară din seră.

– Ah, iată-te, domnișoară Baxter! exclamă Helene cu enervare. Speram că vei ști să o ții pe Simone în afară de camera mea când lucrez. Am niște modele de terminat înainte de sfârșitul săptămânii.

Simone, foarte rușinată, își urma mama.

– M-am trezit și nu te-am văzut, bâigui mergând spre Claire cu pași mici și repezi. Putem merege să hrănim rațele?

– Nu, am fost acolo de dimineață, dar vom găsi ceva de făcut. Vino în camera copiilor, Simone, îi spuse Claire, luând fetița de mână. Îmi pare rău că v-a deranjat, doamnă, continuă adresându-se Helenei. Nu se va mai întâmpla.

– Sper! aprobă cu asprime aceasta din urmă, întorcându-se în camera sa.

"Trebuie neapărat să ne întoarcem la Arcachon, se gândi Claire. Doamna Thiret ne va primi cu brațele deschise și Helene vă avea liniștea pe care și-o dorește. Voi discuta cu André, în seara aceasta".

O găsi pe Marie așezată în camera lui Philippe. Când copiii nu mai putură să le audă, îi relată ultimul incident pe care-l avusese cu doamna Flement.

– Femeia aceasta nu trăiește decât pentru munca sa! bombăni servitoarea. Mă întreb de ce a făcut copii...

– Oh, are cu siguranță probleme, declară Claire cu indulgență. Totuși, îi voi sugera să ne întoarcem să petrecem restul verii la Arcachon. Copiii se vor simți mai bine acolo.

– O să-mi lipsiți, observă cu tristețe Marie, și copiii de asemenea. Mă întreb... da, oare n-aș putea să vă însoțesc? întrebă cu o voce plină de speranță. Vedeți, când copiii sunt plecați, practic nu am nimic de făcut, în timp ce acolo, voi fi utilă la ceva.

– Dar este o idee excelentă, Marie! exclamă în mod spontan Claire. Voi vorbi în seara aceasta cu doamna Flament.

Cele două tinere femei se străduiră să-i distreze pe Simone și pe Philippe până la ora cinei, apoi Marie o sfătui pe Claire să se ducă să se pregătească pentru teatru, în timp ce ea se va ocupa de micuți.

– Dar veți veni să ne arătați cât de frumoasă sunteți, înainte de a pleca, nu-i așa? o făcu tânăra servitoare să promită.

– Desigur, Marie.

Foarte fericită la ideea de a se face frumoasă pentru această seară pe care o privea cu tot atâta teamă cât și bucurie, Claire se retrase în cameră.

Făcu o baie lungă, se șterse cu atenție și își pulverizâ pe pielea mătăsoasă o apă de toaletă cu miros proaspăt. Apoi își vârî trupul gol în țesătura mătăsoasă și se privi în oglindă.

Ce transformare fericită!

Un lucru o contraria totuși, i se părea că părul lung căzând în bucle pe umeri nu se potrivea cu stilul puțin sofisticat al toaletei. Dacă măcar ar fi avut niște agrafe, și-ar fi putut inventa o coafură mai elaborată, în care ar fi strecurat încântătorul pieptene din baga pe care-l avea de la bunica sa.

Stătea acolo gândindu-se, când se auzi o bătaie discretă în ușă. Era vorba de Marie, care venea s-o anunțe că micuții se culcaseră și că o cereau.

– Tocmai, Marie, n-ai niște agrafe pentru a-mi strânge părul?

– Bineînțeles, domnișoară... Oh, cât sunteți de frumoasă! O clipă, mă duc să le aduc...

Se întoarse după câteva secunde.

– Lăsați-mă s-o fac eu, domnișoară, se oferi Marie. M-am obișnuit s-o coafez pe sora mea și se spune că sunt pricepută.

Degetele ușoare prinseră masa de păr blond și mătăsos și o ridică într-un coc suplu, de unde scăpau câteva șuvițe ondulate, care-i încadrau frumos fața. Pieptenul de baga, prins cu atenție, dădea tușa finală ansamblului perfect reușit.

– Iată, domnișoară, sunteți mulțumită?

– Mulțumesc, Marie, ești o zână! Acum, să mergem să-i vedem pe copii.

Ochii Simonei se măriră de surpriză.

– Parcă ai fi o prințesă! se miră fetița.

– Ce frumoasă ești! exclamă Philippe.

– Mulțumesc, dragii mei. Acum trebuie să dormiți.

Îi sărută cu tandrețe și se retrase în vârful picioarelor.

În salon, Helene o întâmpină pe tânăra fată cu același entuziasm.

– Ești superbă, micuțo! spuseră învăluind-o într-o privire apreciatoare. Dacă îți vei abandona vreodată meseria, voi putea să te angajez totuși ca manechin. Vrei un kir?

– Cu plăcere, mulțumesc, doamnă.

Se așezară în apropierea ferestrei.

– Îmi pare rău... mi-am pierdut răbdarea astăzi, se scuză Helene. Dar când lucrez, copiii mă enervează... nu este vina lor...

– Nu credeți că ar fi mai rațional să-i duc un timp la Arcachon? se grăbi Claire, profitând de ocazie. Aerul mării îi va fi folositor lui Philippe, iar dumneavoastră veți dispune de toată liniștea de care aveți nevoie pentru a lucra.

Evident, propunerea îi surâse Helenei.

– Ai dreptate, micuțo. Le va face bine copiilor. Nu pot să lipsesc deocamdată, altfel aș fi venit și eu.

– Oh, să nu vă pară rău, spuse Claire. Poate ne-ar putea însoți Marie?

– Este o idee excelentă. Îi voi telefona doamnei Thiret chiar în seara asta.

Când trecură la masă, Claire observă un pachet așezat lângă farfuria sa. Purta numele unui mare marochiner parizian.

– Ce este oare? întrebă Claire, surprinsă.

– Oh, este o poșetă pe care am cumpărat-o pentru a completa toaleta pe care o porți, răspunse Helene cu dezinvoltură. Cred că îți va plăcea.

Claire desfăcu ambalajul și descoperi o încântătoare poșetă de seară, din satin negru.

– Cum să vă mulțumesc, doamnă? murmură tânăra fată, emoționată de atâta solicitudine.

– Punând în valoare așa cum faci acest model unicat, care parcă a fost creat pentru dumneata, micuțo, replică Helene zâmbind.

Tânăra fată roși de plăcere și masa se desfășură vesel într-un schimb de opinii despre modă și despre meseria de stilist. Aruncând o privire la ceas, Claire își dădu seama că era deja aproape opt și jumătate.

– Binevoiți să mă scuzați, doamnă? Doctorul Dubois va sosi și am câteva lucruri de luat din cameră.

– Desigur, draga mea, grăbește-te, fratelui meu nu-i place să aștepte.

– Știu.

Claire îi zâmbi Helenei și luă poșeta de seară de pe masă. Ajunsă în cameră, aranjă cu grijă în ea rujul de buze, o batistă și câțiva franci, apoi se întoarse în salon.

– André n-a sosit încă, se miră Helene. Mă întreb ce l-a putut reține?

În acea clipă, ușa se deschise și apăru chirurgul.

– Ne așteaptă un taxi, ești gata? întrebă fără nici o ceremonie. Am avut o urgență. Acum o jumătate de oră eram încă în sala de operație, explică grăbit.

Părea extenuat, dar fața i se lumină când Claire îi veni în întâmpinare.

– Oh, ești superbă!

– Nu-i așa? întări Helene, în timp ce Claire încerca să-și compună o atitudine. Distracție plăcută!

André o luă de braț pe Claire și coborâră în grabă.

Taxiul străbătu Parisul cu viteză nebună și opri în fața Comediei Franceze. Suiră treptele foarte repede și de-abia îi conduse plasatoarea la locurile lor, că se ridică și cortina. Primul act i se păru lui Claire confuz. Încerca să prindă cu disperare sensul, dar în zadar, și fu ușurată când se aprinseră luminile.

– Să mergem la bar, propuse André, vreau să beau un pahar.

Se ridicară și se strecurară afară din rând. André își puse mâna pe talia tinerei fete, o conduse cu siguranță, și acea ușoară atingere o tulbură mai mult decât se cuvenea. Ajunși la bar, André comandă șampanie. Erau o pereche care nu trecea neobservată, ceea ce pentru Claire era un sentiment încântător.

– Îți place piesa? o întrebă chirurgul, în timp ce tânăra fată își ducea cupa la buze.

– Dialogurile sunt puțin cam greu de înțeles, mărturisi aceasta cu sinceritate.

– După părerea mea, îți vor plăcea mai mult scenele următoare, au mai multă acțiune.

Răsună soneria și se întoarseră la locurile lor. André nu se înșelase, și Claire se lăsă prinsă atât de bine de jocul actorilor, încât când căzu cortina, se alie aplauzelor spectatorilor cu entuziasm. Întorcându-se spre însoțitorul său, îi surprinse privirea ațintită asupra ei și citi în ea o tulburătoare blândețe. După mai multe chemări la rampă, cortina căzu definitiv.

– Să mergem, hotărî brusc André.

Găsiră un taxi și merseră de-a lungul malurilor Senei.

– André, vezi vreun inconvenient în a-i duce pe copii la Arcachon? întrebă Claire. Asta i-ar face foarte bine lui Philippe și Helene ar lucra în liniște.

– Ai dreptate, Claire, este o idee bună. Voi veni și eu cât de des voi putea.

Oare avea nevoie de această scuză pentru a ajunge la Arcachon și la... Pat Johnson? se întrebă tânăra fată, în timp ce o bruscă dorință de a plânge o împiedică să răspundă. Brusc, André își trecu un braț în jurul umerilor ei și o trase spre el. Apoi, cu o mână, îi scoase încet agrafele din păr și buclele grele blonde căzură în cascadă pe umerii delicați ai lui Claire. Taxiul se opri încet în fața ușii familiei Flament.

– Te prefer astfel, spuse atingând ușor cu buzele părul auriu.

Apoi, la fel de brusc cum o îmbrățișase, îi dădu drumul și deschise portiera din partea lui Claire.

– În seara aceasta nu intru, spuse cu o voce reținută în care se percepea o ciudată emoție. Trebuie să mă întorc la spital pentru a-mi vizita operatul.

O sărută ușor pe obraz înainte ca tânăra fată să coboare din mașină.

– La revedere, murmură aceasta și.... mulțumesc.

Claire o găsi pe Marie așteptând-o.

– Ce fac copiii?

– Dorm liniștiți și le-am pregătit bagajele, cum mi-a cerut doamna Flament. Plecăm mâine dimineață și doamna Thiret este încântată să ne primească.

– Deja? zâmbi Claire. Doamna Flament este o femeie hotărâtă.

Apoi își luară rămas-bun și Claire se retrase în camera sa.

Își perie părul pentru noapte și își dădu seama că pierduse pieptenul frumos din baga. Cu siguranță, alunecase pe scaunul taxiului, se gândi cu regret.

Și asemenea Cenușăresei, în seara aceea îi trebui un timp să adoarmă.

Capitolul 9

Dornic să scape de ambuteiajele pariziene din mijlocul zilei, Henri insistase ca plecarea spre Arcachon să aibă loc dimineața devreme. Așa că era de-abia ora nouă când ajunseră pe autostradă.

Sosiră la Arcachon la mijlocul după-amiezii. Doamna Thiret, alertată de scrâșnetul roților pe pietrișul aleii, le veni în întâmpinare.

– Fiți bineveniți! îi întâmpină zâmbind cu plăcere. Urmați-mă, vă voi arăta camerele.

Claire regăsi cu bucurie încăperea înaltă și veselă pe care o ocupase în timpul sejurului precedent. Apoi, cu o privire malițioasă, bătrâna doamnă deschise ușa camerei care se învecina cu cea a lui Claire.

– Le-am cerut servitorilor s-o pregătească pe aceasta pentru copii, declară. Va fi mai practic pentru dumneata. Marie se va instala de cealaltă parte a cemerei lui Philippe și a Simonei.

Această dovadă de încredere o emoționă pe tânăra fată, care-i mulțumi guvernantei.

– Bine, acum vă las să vă despachetați lucrurile, reluă doamna Thiret. Ne întâlnim la ora șapte pentru cină, adăugă coborând scara.

Puțin după aceea, Marie o duse pe Simone să-și dezmorțească picioarele pe plajă și Claire se ocupă de Philippe până la ora mesei.

Cina fu servită la ora stabilită. Doamna Thiret servi fiecăruia o farfurie cu supă de legume.

– Nu mi-e foame, îi șopti Philippe lui Claire.

– Mănâncă cel puțin câteva linguri, îi sugeră aceasta din urmă cu blândețe.

Băiețelul se supuse cu docilitate, dar foarte repede se întrerupse, oftând.

– Cred că este realmente obosit, declară Claire în fața aerului dezaprobator al guvernantei. Cred că mă voi duce să-l culc.

– Termină-ți cel puțin masa, îi ordonă bătrâna doamnă. Până atunci, Philippe se va instala pe canapea.

Băiețelul părăsi masa cu ușurare și plecă să se întindă pe pernele de pe sofa.

– Cu cât mai repede se vor ocupa de el, cu atât va fi mai bine! oftă doamna Thiret.

– Nu vă temeți, doamnă, răspunse Claire, doctorul Dubois a luat lucrurile în mâini.

La sfârșitul mesei, Marie veni s-o ia pe Simone și Claire îl luă în brațe pe băiețelul adormit.

– Bună seara, doamnă, spuse tânăra fată. Nu voi mai coborî, am nevoie de o noapte bună de somn.

Guvernanta aprobă zâmbind.

– Noapte bună, domnișoară.

În timp ce Marie se ocupa de Simone, Claire îl culcă încet pe micul Philippe. Înveli trupul plăpând și-i consultă bătăile pulsului cu îngrijorare. Neregularitatea evidentă a pulsațiilor o neliniști. Oboseala drumului părea să fie cauza. Îl sărută cu tandrețe pe frunte pe copil și se întoarse spre Simone.

– Mai ales să nu faci zgomot, îi ordonă. Philippe are nevoie de odihnă.

Fetița aprobă dând din cap și răspunse sărutului pe care i-l dădu Claire, apoi se întoarse spre perete și închise ochii.

Claire și Marie ieșiră pe culoar.

– Mulțumesc pentru ajutor, Marie, te voi vedea mâine dimineață. Noapte bună.

– Noapte bună, domnișoară.

Ajunsă în cameră, Claire se duse să se sprijine cu coatele de fereastră. Soarele dispăruse la orizont, acoperind suprafața apei cu o lumină purpurie. În depărtare, un velier intră în port, cu toate pânzele desfăcute, și această imagine îi trezi lui Claire nostalgia unei curse pe mare în timpul căreia crezuse într-o fericire posibilă. Dar o altă femeie i se așezase în drum și cuvintele crude pe care aceasta le rostise îi reveniră în memorie: "André m-a cerut de soție..."

Întorcând spatele inutilității amintirilor sale, Claire își părăsi brusc punctul de observație și intră în mica baie. Nu mai era timp pentru regrete, un copil care îi cerea toate îngrijirile dormea la câțiva pași de ea și trebuia să-i consacre toată energia sa.

Când Claire se trezi a doua zi dimineață, soarele era deja sus pe cer. Făcu rapid un duș și se grăbi în camera copiilor pe care-i găsi spălați și îmbrăcați, datorită eficacității Mariei.

– Oh, Marie, ești un amor! exclamă tânăra fată. Am dormit bușteан.

– Asta pentru că aveați nevoie de somn, domnișoară. Vă simțiți mai bine?

– Oh, da, perfect.

Îl așeză pe băiețel pe pat și-i luă pulsul. Era încă rapid și neregulat. Regreta absența lui André și hotărî să-i telefoneze la amiază. Îi dădu lui Philippe medicamentele prescrise de chirurg și-l luă în brațe pentru a-l duce la masă pentru micul dejun. Doamna Thiret nu făcu nici un comentariu când îl păstra pe genunchi.

– Vom merge la Mickey Club?

– Te vei duce cu Marie, hotărî Claire, eu rămân aici cu Philippe.

– Vă va conduce Henri, interveni doamna Thiret. Este mai înțelept ca Philippe să se odihnească în grădină în compania domnișoarei Baxter.

După plecarea Mariei și a Simonei, Claire întinse o pătură la umbra copacilor și îl duse acolo pe Philippe. Încercă să-l distreze culegând câteva margarete pentru ca el să facă un colier, dar

copilul obosi foarte repede. Preferă să se cațere pe genunchii lui Claire și, cu capul sprijinit de pieptul său, observă manevrele velierelor pe apă. Apoi capul îi deveni greu și adormi.

Exact înainte de prânz, mașina care le aducea pe Marie și pe Simone apăru pe alee. Fetița traversă peluza în fugă.

– Philippe, Philippe! strigă, am făcut o cursă și am ajuns prima!

Copilul se trezi brusc, sări din brațele lui Claire și se repezi în întâmpinarea surorii sale. De-abia făcu câțiva pași, și se poticni, prăbușindu-se pe iarbă.

– Philippe! strigă Claire, sărind spre el.

O privire asupra micului chip palid și cianozat îi confirmă neliniștile.

– Marie, strigă tânăra fată, du-o pe Simone în casă și sună-l pe doctorul Dubois pentru mine. Cere-i lui Henri să-mi aducă valiza de prim-ajutor care se află în camera mea.

– Da, domnișoară, se supuse tânăra slujnică, care își dăduse seama de gravitatea situației.

Claire se aplecă asupra siluetei micuțe și apatice, a cărei respirație se oprise. Prinse nările mici între degete, își puse gura pe buzele fără viață și începu să-i insufle aerul care-i lipsea. După câteva secunde care i se părură o veșnicie, pieptul copilului se ridică lent și Philippe deschise brusc ochii.

– Oh Philippe! murmură Claire cu respirația tăiată.

Îl înfășură în pătură în clipa în care Henri sosea cu trusa. Tânăra infirmieră scoase de acolo masca de oxigen pe care o așeză pe fața copilului.

– Domnișoară Baxter, strigă doamna Thiret de la vilă, doctorul Dubois este la telefon pentru dumneata!

– Urmează-mă, îi ordonă aceasta lui Henri, care observa scena cu fața răvășită.

Și Claire, purtând povara prețioasă, continuând să mențină masca, intră în casă. Se așeză lângă telefon fără să-l lase pe Philippe, și luă receptorul din mâna guvernantei

– André, slavă Domnului! făcu ea. Philippe tocmai a făcut un stop cardiac. I-am făcut respirație gură la gură și acum respiră datorită măștii de oxigen.

– Condu-l imediat la spitalul din Bordeaux. Le voi telefona imediat, făcu vocea liniștitoare a chirurgului. Voi fi acolo în două ore, avionul meu este gata de decolare. Tu cum te simți?

– Bine, bine, dar grăbește-te, am nevoie de tine!

– Și eu... fu răspunsul enigmatic al medicului.

Apoi închise.

Claire îl duse pe Philippe până la mașină și-i dădu instrucțiuni lui Henri, care se așeză imediat la volan. Aruncând o privire peste umăr, Claire văzu fața îngrijorată a doamnei Thiret, în picioare pe treptele de la intrare.

Mașina gonea de-a lungul autostrăzii care ducea la Bordeaux, în timp ce Claire regla fluxul de oxigen, pentru a ușura respirația lui Philippe. Acum părea mai bine și prinsese puțină culoare. Dar ținea ochii închiși, și Claire începu să se roage cu disperare să supraviețuiască.

Mașina se opri în sfârșit în fața spitalului și Henri o ajută pe Claire să iasă, cu Philippe în brațe. O infirmieră îi veni în întâmpinare.

– Sunteți domnișoara Baxter, presupun, spuse aceasta cu o voce liniștitoare. Doctorul Dubois ne-a pus la curent cu situația.

Se aduse imediat un cărucior.

– Lăsați-mi-l acum, domnișoară, îl ducem la terapie intensivă până la sosirea doctorului Dubois.

– Mi-ar plăcea să-l însoțesc, se rugă tânăra fată cu o voce fără inflexiuni.

– Cum doriți, zâmbi infirmiera. Dar odihniți-vă puțin, vă vom anunța când va sosi doctorul.

Trupul mic și inert fu așezat pe patul rulant și Claire urmă grupul până la o sală de așteptare. Lipsită de răspunderea pentru tânărul său bolnav, Claire se simți brusc cuprinsă de oboseală și de disperare.

"Doamne, fă să sosească André!" se rugă cu înflăcărare, dându-și seama în ce măsură se atașase de copil. Minutele treceau părându-i ore, apoi telefonul sună. Infirmiera răspunse și se întoarse spre Claire.

– Este pentru dumneavoastră, domnișoară.

Luând receptorul, Claire recunoscu ușurată vocea chirurgului.

– Unde ești? îl întrebă.

– Cu Philippe, la terapie intensivă. Ne-am hotărât să-l operăm imediat. Vrei să vii cu noi?

– Oh, da! răspunse tânăra fată fără să stea pe gânduri.

– Bine, dar să nu ne deranjezi, adăugă chirurgul fără menajamente. Dispun de o echipă performantă, care nu are nevoie de serviciile tale. M-am gândit doar că ți-ai fi dorit să fii prezentă.

– Îți sunt recunoscătoare pentru asta.

La cererea sa, o infirmieră o conduse în sala de operație, unde domnea deja o activitate intensă. I se arătă o cabină de duș, unde se săpuni energic sub apa caldă. După ce se șterse, îmbrăcă un halat steril și-și puse o mască. Discuțiile încetară la intrarea chirurgului. Ochii săi de culoare închisă reflectau o tensiune ușor de înțeles și trecu prin fața lui Claire fără măcar s-o remarce. Grupul pătrunse în blocul operator, în care se proceda deja la anestezie de către anestezistul aplecat asupra minusculei siluete. Dumnezeule, gândi Claire, se putea ca acela să fie Philippe?

Rămase la distanță, preocupată să nu jeneze pe nimeni, dar avidă să vadă totul. O infirmieră îi întinse un bisturiu lui André, care începu prima incizie, apoi intervenția atât de delicată se continuă cu o remarcabilă precizie, până la punctele finale de sutură.

André se îndreptă și tensiunea care domnea în blocul operator se relaxă imediat. Chirurgul părăsi sala în murmure de aprobare. Philippe fu luat, și Claire le ajută pe infirmiere să strângă instrumentele.

Când termină, se îndreptă spre cabina de duș. Jenată de transpirația pe care i-o provocase căldura și teama, se dezbrăcă de halat și pătrunse în cabină. Brusc, în timp ce se fricționa sub apa

caldă, perdeaua fu dată la o parte cu brutalitate de o mână nerăbdătoare.

Claire scoase un strigăt de indignare descoperindu-l pe André, care-i zâmbea cu un aer ironic. Înnebunită, puse mâna pe un prosop, își acoperi corpul și închise robinetul.

– Cum îndrăznești? protestă ea scandalizată.

– Am venit să te caut și am crezut că a uitat cineva să închidă apa.

Schiță un zâmbet sardonic și întinse mâna spre prosop. Claire își simți picioarele muindu-se și își adânci privirea în ochii de culoare închisă.

– Ești un mincinos redutabil! murmură tânăra fată.

– Știu, recunoscu André simplu.

O trase spre el și o sărută în timp ce prosopul, protecție neînsemnată între goliciunea lui Claire și cel care o strângea lângă sine, alunecă jos.

Mânată de o dorință imperioasă, tânăra fată își lipi trupul de al doctorului și se lăsă dusă de un vârtej de pasiune pe care nu-l mai cunoscuse.

– Doctore Dubois!

Chemarea sună ca o explozie și Claire se desprinse în grabă de André, năpustindu-se în cabină în clipa în care o infirmieră intra pe ușă.

– Ah, aici sunteți, doctore Dubois, spuse aceasta cu amabilitate. Acum totul este gata în serviciul de terapie intensivă.

– Mulțumesc, domnișoară, răspunse chirurgul cu o voce în care nu se percepea nici o urmă de emoție.

Și părăsi încăperea în urma infirmierei.

Rămasă singură, Claire se șterse și își îmbrăcă hainele ca un robot. Ieși din sală cu impresia că plutește pe un nor, în timp ce scena pe care tocmai o trăise i se părea ireală. Din nefericire, de-abia ajunsese pe culoar că visul i se spulberă. În fața ușii de la serviciul de terapie intensivă se afla silueta lui Pat Johnson.

– Am venit imediat ce am aflat, spuse aceasta zărind-o pe Claire. Cum se simte?

– Încă nu știu, răspunse tânăra fată cu aversiune. De-abia a ieșit din operație.

– Crezi oare că-l voi putea vedea?

– Îngrijorarea dumitale este mișcătoare, răspunse Claire cu o voce glacială, dar mă îndoiesc că ți se va permite să-l vezi.

Un ușor zgomot îi atrase atenția. Se întoarse și în acea clipă îl zări pe André așezându-se între ele.

– Nu știam că faci legea aici, decretă acesta tăios.

Claire îl privi neîncrezătoare, dar André o ignoră și se întoarse spre Pat Johnson.

– Dacă vrei să aștepți, îi spuse foarte politicos, îi voi cere unei infirmiere să te lase să intri câteva minute.

Apoi dispăru în spatele ușii.

O licărire de triumf juca în ochii lui Pat Johnson când se așeză pe scaunul indicat de André. Stupefiată, Claire îl urmă pe André până la căpătâiul lui Philippe. Sărmana mică siluetă inconștientă, zăcea acolo luptând cu moartea și o nespusă teamă strânse inima tinerei fete.

Căută un semn de încurajare în expresia chirurgului, dar în zadar. Nici măcar nu-i remarca prezența.

– Nu puteți face nimic, domnișoară, interveni cu amabilitate infirmiera de gardă, care remarcase suferința lui Claire. Vă vom anunța dacă se va produce cea mai mică schimbare în starea pacientului nostru.

– Mulțumesc, murmură Claire, stăpânindu-și lacrimile.

Se repezi pe culoar și trecu prin fața lui Pat Johnson fără să-i arunce măcar o privire. Urmându-și drumul de-a lungul culoarelor fără sfârșit, ieși din spital pradă unei inexprimabile temeri. Zărind-o, Henri îi veni în întâmpinare și se emoționă în fața chipului palid și răvășit.

– Domnișoară... domnișoară, vă pot oare ajuta?

O luă de braț și o conduse spre mașină, instalând-o cu grijă pe scaunul din spate, în timp ce tânăra fată suspina fără să se mai stăpânească.

– Cum se simte Philippe? întrebă Henri cu îngrijorare.

– Nu știu, este încă prea devreme pentru a spune, răspunse Claire între două suspine.

– Aveți nevoie de liniște, vă duc la Arcachon, decretă șoferul cu fermitate.

De-abia ajunseră în fața vilei, că doamna Thiret apăru pe treptele de la intrare.

– Cum se simte? exclamă aceasta, agitată.

– Trebuie să așteptăm pentru a o spune, răspunse Claire care își revenise.

Operația a fost un succes și acum, totul depinde de rezistența sa.

Apoi începu așteptarea înfrigurată. Când tânăra fată coborî pentru cină, guvernanta o informă că doctorul Dubois telefonase pentru a anunța că nu se va întoarce în acea seară. Incapabilă să înghită vreo bucățică, tânăra infirmieră se retrase foarte repede în camera sa, pretextând o migrenă. Orele nopții se lungeau, fără a-și putea găsi somnul. Încă de la primele raze ale soarelui, se îmbrăcă și coborî. În acea clipă, răsună soneria telefonului. Claire se repezi, cu inima palpitând, dar doamna Thiret i-o luase înainte.

– Oh, ce fericită sunt! Îi voi spune... declară aceasta, închizând.

O zări pe Claire la baza scărilor.

– Ah iată-te, micuțo. A fost doctorul Dubois. A spus că, acum, Philippe este în afară de pericol.

Acesteia i se luă o greutate de pe suflet și simți o mare ușurare, fără a se putea elibera totuși de profunda sa tristețe. Fu străbătută de un lung frison.

– Ți-e frig, draga mea? întrebă bătrâna doamnă cu solicitudine. Vino să bei o cafea.

O urmă pe doamna Thiret până în bucătărie.

– Ce ai? Ești foarte palidă... se neliniști aceasta din urmă.

– Totul este în ordine, doamnă, se eschivă Claire. Dar voi pleca.

– Cum? Dar credeam că ești fericită aici? se miră doamna Thiret.

– Este adevărat... Dar acum nu mai este nevoie de mine, replică încet Claire.

– Ce idee greșită, micuțo!

– Marie se va ocupa de Simone și când Philippe va părăsi spitalul, Pat Johnson îi va supraveghea convalescența. Mă întorc la Paris. Credeți că Henri mă va putea conduce până la aeroportul din Bordeaux?

– Dar până la urmă, micuțo, toate astea sunt stupide! insistă bătrâna doamnă.

Însă Claire era deja pe scară. Se repezi în cameră și își împachetă în grabă lucrurile. Zece minute mai târziu i se alătura lui Henri, care fuma o țigară lângă mașină.

– Trebuie să mă întorc la Paris, mă poți conduce până la aeroport, Henri?

– Bineînțeles, domnișoară, făcu șoferul surprins.

– Domnișoară Baxter! strigă doamna Thiret care apăruse pe treptele de la intrare, faci o mare greșeală!

Claire îi veni în întâmpinare și luă mâinile guvernantei în ale sale.

– Vă asigur că nu pot rămâne aici, îi declară tânăra fată cu emoție. Mulțumesc pentru toată amabilitatea dumneavoastră, nu vă voi uita niciodată.

Și întorcându-se pentru a-și ascunde lacrimile, urcă în mașină.

– V-ați făcut rezervare, domnișoară? întrebă Henri peste umăr, în timp ce mașina ajunse la autostradă.

– Hm... nu. Sper să găsesc loc.

– În acest caz, mă tem că vă faceți iluzii. În această perioadă a anului, toate zborurile spre Paris sunt complete. Dacă îmi permiteți să vă dau un sfat, ar fi mai înțelept să luați trenul.

– Cu siguranță, ai dreptate, Henri, oftă Claire, căreia îi displăcea ideea unei zadarnice așteptări la aeroport. Condu-mă direct la gară.

– Bine, domnișoară.

Drumul i se păru tinerei fete interminabil și scoase un oftat de ușurare când ajunseră în sfârșit la gara din Bordeaux.

– Duceți-vă să vă luați bilet, domnișoară, îi propuse Henri cu amabilitate. Vin eu cu bagajele.

Claire îi zâmbi cu recunoștință și se îndreptă spre ghișeu. În timp ce-și plătea călătoria, Henri fu alături, cu valizele în mână.

– Oh, mulțumesc, Henri, trenul pleacă în zece minute.

– Vă însoțesc, domnișoară.

Și înainte ca aceasta să poată protesta, o precedă spre peron. Claire urcă în compartiment, urmată de șofer.

– Aveți grijă de dumneavoastră, domnișoară, îi recomandă acesta, așezând bagajele în plasă. Nu cunosc motivul plecării, dar doresc să ne întâlnim din nou.

– Și eu sper asta, Henri, răspunse Claire.

Și mânată de un impuls brusc, se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută prietenește pe obraz pe șofer.

– La revedere, Henri, și mulțumesc pentru tot...

– La revedere, domnișoară, spuse acesta, coborând din tren. Drum bun!

O senzație de singurătate o cuprinse când dispăru silueta familiară. Își reveni totuși, gândindu-se pentru a nu știu câta oară că alesese cea mai înțeleaptă soluție. Inima i se strânse gândindu-se la micul Philippe. Oare nu-i lipsea deja cu o dureroasă acuitate? Dar era în afară de pericol, și asta era esențial. Pat Johnson va veghea asupra lui în timp ce Marie se va ocupa de zburdalnica și fermecătoarea Simone...

Trenul se urni încet și Claire lăsă peisajul să i se desfășoare în fața ochilor fără să-i dea atenție. Apoi, legănată de ritmul motoarelor, căzu într-un somn profund.

La trezire, își dădu seama că se apropia de Paris. Ei bine, se gândi oftând, zarurile au fost aruncate, nu avea rost să privească în urmă. Și parcă pentru a fi în concordanță cu gândurile sale posomorâte, o burniță fină începu să cadă din cerul cenușiu. Se ridică și-și luă valizele, în timp ce trenul pătrundea în gară.

Surprinsă de vremea rece și umedă, se înfioră ușor în rochia de bumbac și vesta din pânză. Se grăbi pe peron și se opri într-o stație de taxiuri, unde aștepta deja un lung șir de clienți, descurajați de ploaie. După câteva minute, burnița îi pătrunse prin haine și se simți udă și necăjită. Bărbatul care o preceda își aprinse o țigară și tânăra fată se întoarse pentru a evita valurile de fum.

– Iertați-mă, făcu acesta în franceză. Sunteți singură? întrebă plin de speranță. Poate vom putea împărți taxiul.

– Nu cred, replică ferm Claire în engleză, evitând privirea insistentă a tânărului bărbat.

Trecu o jumătate de oră înainte de a ajunge în capul rândului și de a se putea în sfârșit urca într-un taxi. Rebegită de frig și de umezeală, dădu adresa apartamentului familiei Flament. Șoferul o lăsă curând cu bagajele în fața ușii imobilului. Se repezi în antreu și deschise ușa ascensorului, clănțănind din dinți. Doamna Thiret telefonase deja pentru a o anunța pe Helene, sau va avea timp să se schimbe înainte de a se prezenta în fața ei?

Pătrunzând în apartament, simți ca de fiecare dată o impresie de confort și de lux care aveau efectul unui balsam asupra inimii care o durea. Se grăbi în tăcere spre camera sa, sperând să nu întâlnească nici un suflet de om.

De-abia trecuse pragul, că rămase nemișcată, încremenită de stupoare. Silueta înaltă a lui André se contura în lumina ferestrei. Din câțiva pași mari și supli, fu lângă ea și o luă în brațe.

– André! șopti Claire, neîncrezătoare. Ce faci aici?

– Oh, proastă mică, murmură chirurgul cu ușurare, oare ce crezi că am venit să fac aici?

– Eu... nu știu... bâigui tânăra fată, pradă unei profunde tulburări.

– Am sărit la comenzile avionului îndată ce mi-a telefonat doamna Thiret. Cum te puteam lăsa să pleci? făcu pe un ton răgușit, strângând-o la piept.

– Dar... și Pat?

André o îndepărtă, ținând-o cu brațele întinse.

– Pat? Ce este cu ea? o întrebă cu blândețe.

– Mi-a afirmat că ai cerut-o de soție.

– Ah, mă gândeam eu că s-a întâmplat ceva de acest gen. Oare nu ți-am spus deja că era o tânără fată destul de perfidă și că nu trebuia să crezi tot ce ți se va spune? Dar, la naiba, n-am cerut-o niciodată de soție! Singura mea grijă era să se ocupe bine de copii, în special de Philippe. Acesta era motivul pentru care am fost atât de des la Arcachon anul trecut, iar oamenii au tras concluzii greșite.

– Dar, de ce te-a părăsit?

– Pentru că i-am arătat că nu avea nimic de așteptat de la mine, așa că l-a urmat pe primul bărbat pe care l-a întâlnit. Aventura lor s-a terminat repede și Pat s-a întors la Arcachon cu scopul de a găsi un alt bărbat.

– În acest caz, de ce ai acceptat invitația sa, în acea zi când ne întorceam de la plimbarea pe mare? întrebă Claire, încă uluită.

– Pentru a o soma să pună capăt zvonurilor false pe care le făcea să circule pe seama noastră. Aparent în zadar, pentru că te-a luat drept țintă a divagațiilor sale. Este instabilă mental și am sfătuit-o să se adreseze unui psihiatru. Dar, draga mea... tremuri de frig! Ești udă! Și eu te reține în starea asta...

– Trebuie să fiu îngrozitoare de privit, murmură Claire trecându-și o mână tremurătoare prin părul ud.

– Ești superbă! o liniști André, sărutând-o ușor pe buze.

Brusc, o luă de mână și o duse spre baie.

– Scoate-ți hainele astea îmbibate de apă, îi ordonă deschizând robinetele dușului.

Claire ezită o clipă, apoi o făcu cu timiditate. Zâmbindu-i cu dragoste, André o luă în brațe.

– Claire, draga mea, vrei să te căsătorești cu mine?

– Ce spui? bâigui aceasta, cu ochii măriți de stupoare.

– Vrei să te căsătorești cu mine? repetă André grav.

– Dar... credeam că ești reticent față de căsătorie?

– Sunt, într-adevăr, răspunse chirurgul râzând. Dar cel puțin o dată în viață, trebuie să fac o excepție, nu-i așa? Oh, te rog, nu mă ține pe jar, vrei să te căsătorești cu mine?

– Da, oh, da! murmură tânăra fată, oferindu-i gura pe care André puse stăpânire ca un înfometat.

Puțin mai târziu, în timp ce Claire se ștergea la ieșirea din baie, André o observă cu un aer malițios și îi întinse pieptele din baga pe care-l pierduse în seara de la Comedia Franceză.

– Oh, am uitat să-ți înmânez asta. Am jurat să-l păstrez până vei accepta cererea mea în căsătorie. L-am păstrat în buzunar.

Claire acceptă cu emoție frumosul obiect. Doctorul o trase pe tânăra fată lângă el și o îmbrățișă cu pasiune.

– Adorabila mea pisicuță, murmură cu gura în părul ei. N-ai idee cât te-am dorit în ziua în care ai venit în apartamentul meu. Dar am avut brusc impresia că te-am atras într-o cursă și am preferat să-ți las libertatea de acțiune. În plus, mă temeam să nu fii încă îndrăgostită de Robert.

– André, n-am fost niciodată îndrăgostită de Robert, eu...

Dar acesta o întrerupse cu un sărut.

– N-are nici o importanță, dragostea mea. Mâine, dacă vrei, vom pleca să-l vedem pe Philippe la Arcachon.

– Desigur, dragul meu, te voi urma până la capătul lumii, oftă Claire.

– Dar avem încă toată noaptea în fața noastră... îi șopti la ureche.

– Da, avem toată noaptea...

Sfârșit